

Giới thiệu Nỗi Đau Tình Yêu

Giang Mỹ Nghi - Người phụ nữ bất hạnh sống trong cuộc sống giàu sang, nhưng lại sớm góa bụa. Chồng ra đi để lại trên vai bà cả một sự nghiệp lớn và đứa con thơ dại. Bà phải làm sao đây khi cuộc sống ở trời tây không đơn giản? Thương con, yêu chồng, rồi Mỹ nghi trở thành một người phụ nữ bản lĩnh lúc nào không hay.

Văn Tuấn Tường là con trai Giang Mỹ Nghi. Từ nhỏ đã sống ở Mỹ, nhưng anh không hề ảnh hưởng từ cuộc sống ấy. Anh là một người đàn ông sớm thành đạt, và cũng là người đàn ông kỳ lạ, chưa bao giờ anh bày tỏ tình cảm với một ai. Bản tính anh khá lạnh lùng và bất cần, có nhiều lúc cũng không hài lòng lắm, nhưng bù lại anh rất thông minh và tài giỏi. Văn Tuấn Tường là người đàn ông lý tưởng cho bao cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

- Hỷ Trân!

Vừa dừng xe trước cổng Trung tâm Ngoại ngữ, nghe tiếng gọi Hỷ Trân dáo dác tìm kiếm.

- Ôi Thành Thực! Lâu quá mới gặp. Mà đi đâu đây?

- Tìm.

- Dạy ở trung tâm này à?

- Ừm.

Thành Thực hất mặt:

- Thế còn mày?

Hỷ Trân ngơ ngác:

- Gì cơ?

- Làm gì lỏng lỏng ở đây?

- À! Tao đang theo học lớp đàm thoại ở trung tâm này.

Thành Thực nhìn đồng hồ:

- Đã đến giờ học chưa?

- Còn hơn nữa tiếng.

- Vậy chúng ta sang quán bên đường uống nước nha.

- Cũng được.

Hai cô gái dắt xe băng qua đường. Vừa kéo ghế ngồi Thành thực hỏi ngay:

- Mà uống xí muối đá chứ?

- Ừ.

- Khẩu vị không thay đổi tí nào.

Thành Thực ra dấu cho chủ quán làm hai ly xí muối đá. Cô chống tay nhìn bạn:

- Mà lúc này đẹp ra đó. Sao, có người yêu chưa?

Hỷ Trân lắc đầu:

- Ai mà thêm yêu con nhỏ búống bình như tao chứ.
- Búống bình cũng là ưu điểm của một con người.
- Ai nói vậy?
- Thì... anh ấy.
- Hữu Quân yêu mày cũng vì sự búống bình của mày đấy ư? Nhưng rất tiếc, sự búống bình của mày không giống tao.
- Tao biết. Cả khoa xây dựng đâu ai qua nổi mày.
- Mà nghĩ cũng kỳ nha.

Thành Thực mở to mắt nhìn bạn

- Sao kỳ?
- Cùng là bạn học chung một trường, một khoa. Thế mà khi ra trường, chẳng ai đi đúng ước nguyện của mình cả.
- Cuộc sống mà Hỷ Trân. Nhưng dù sao trong nhóm bạn, mày cũng là người đỡ nhất mà.

Hỷ Trân thở nhẹ:

- Đỡ gì chứ. Tao mới nộp hồ sơ đi làm khoảng hai tháng nay thôi, nhưng công ty tao làm lại không thấy hợp lắm.
- Tại sao? Công việc không hợp hay con người không hợp?

Hỷ Trân chưa kịp trả lời, thì bà chủ quán mang nước ra. Thành Thực đẩy ly nước cho bạn.

- Uống nước đi, rồi nói tiếp cho tao nghe, vì sao không hài lòng với công việc.

Hỷ Trân bùng ly nước lên, rồi để xuống:

- Có khi nào mày thấy chán cuộc sống này không?
- Chán?

Thành Thực ngạc nhiên:

- Tao thấy hôm nay mày lạ quá. Trịnh Hỷ Trân mà thấy chán cuộc sống này, thì còn ai chán hơn nữa. Hỷ Trân à! Chuyện gì xảy ra với mày trong những ngày qua vậy?

Hỷ Trân thở dài:

- Để được đậu vào trường đại học đã khó rồi. Trong quá trình học tập, còn bao nhiêu là những khó khăn. Tưởng sau khi tốt nghiệp sẽ thay đổi được, nào ngờ... Vắc đơn đi xin việc thì công ty nào cũng đòi hỏi kinh nghiệm. Tao hỏi mày, nếu như không cho làm, thì làm sao có kinh nghiệm được.
- Đòi nó là vậy đấy, mày ạ. Sinh ra trong một gia đình có quyền thế, thì không cần phải lo lắng.
- Lúc mới tốt nghiệp, tao nộp đơn vào một công ty liên doanh. Họ đưa ra những đòi hỏi, tao đã không thêm làm. Nghi ở nhà rong chơi một thời gian cũng chán, nên tao đã nộp đơn đi làm ở công ty xây dựng Thuận Thành. Thú thật, tao cũng không hài lòng lắm ở công ty này, nhưng gì cuộc sống của gia đình, thêm lời khuyên của một người, nên tao phải cố gắng thôi.
- Lòi ai mà có tác động mạnh vậy?
- Là thầy giáo dạy Anh văn tao ở trung tâm.
- Thầy giáo?
- Ừ. Từ Nam nói, trên đời này chẳng có gì là tốt đẹp theo ý muốn của con người cả. Nếu chúng ta quá đòi hỏi theo nguyên lý trong sách vở, thì không bao giờ được. Cho nên, chẳng có công việc nào xấu, chỉ có người làm xấu đi công việc thôi.
- Anh ta nói đúng đó chứ. Nè! - Thành Thực kêu bạn - Tao nghĩ quan hệ giữa mày và thầy giáo đó không chỉ đơn thuần là tình thầy trò. Nói cho tao biết, có phải mày đã "" cảm "" ông ta không?

Trong mắt Hỷ Trân có tia lửa nhỏ:

- Từ nam là người đàn ông đáng để cho bọn con gái chúng ta ngưỡng mộ.

- Ông thầy của mày tên Từ Nam à?

Thành Thực lẩm nhẩm:

- Đẹp trai, thông minh và rất có phong cách, có ai ngoài Kim Từ Nam nữa.

Hỷ Trân giật mình:

- Mày biết anh ấy?

- Chẳng những biết mà còn biết rất rõ nữa. Mày quên rằng, tao đã nói Hữu Quân cũng dạy ở trung tâm này sao. Giữa Từ Nam và hữu Quân ngoài tình đồng nghiệp ra, họ còn là anh em họ với nhau.

- Thế ư?

- Sao hả? Trái tim bướng bỉnh của mày đã đập sai nhịp vì ông thầy giáo trẻ rồi phải không?

Hỷ Trân chối quanh:

- Đâu có.

- Còn chối nữa, nhìn mặt mày là tao biết ngay. Có cần sự giúp đỡ của tao không hả?

hỷ Trân xua tay:

- Không cần đâu. Tao chỉ là ngưỡng mộ anh ấy thôi.

- Từ ngưỡng mộ rồi yêu chỉ là một khoảng cách nhỏ thôi mà Hỷ Trân. Mày và Từ Nam cũng xứng đôi lắm đó.

- Vậy sao?

Hỷ Trân băng quơ nhớ lại lần gặp gỡ đầu tiên giữa cô và Từ Nam..

Hôm đó là ngày đầu tiên của khoá học Anh văn, nhưng cô lại đến trễ bởi một lý do không chính đáng tí nào. "" Cãi lý với bà chị hai Hữu Trân "".

Từ xưa đến giờ, Hỷ Trân không bao giờ chịu thua lý một ai, và cả người nhà của cô cũng vậy. Mãi hăng say cãi, khi thắng được bà chị Hữu Trân, cũng là lúc đến giờ đi học.

Hỷ Trân rất ngại đi trễ, cho dù cô có ngang bướng đến đâu.

Cuồng quít lên, Hỷ Trân lái xe như không nhìn đường. Đến khi vào cổng trung tâm, cô lại quên lấy thẻ xe. Báo hại người giữ xe phải hét lên.

Cầm được thẻ xe trong tay, Hỷ Trân lại cảm đầu chạy. Hành lang các lớp học lại vắng lặng. Hỷ Trân cảm nhận được, hình như chỉ còn một mình cô ở ngoài.

Gấp rút, Hỷ Trân va vào một người đang đi cùng chiều với mình, làm mọi thứ trên tay anh ta văng cả xuống nền gạch.

Hỷ Trân càng lúng túng hơn, khi trước mặt cô là một người thanh niên cao lớn và đẹp trai.

Cúi người nhặt vội những quyển sách, Hỷ Trân ngượng ngùng:

- Xin lỗi anh. Tôi... tôi không cố ý.

Người thanh niên nhẹ nhàng mỉm cười:

- Cô trễ học phải không?

- Vâng.

Người thanh niên nhìn đồng hồ nơi tay:

- Chỉ trễ một phút thôi mà.

- Nhưng tôi rất ngại đi trễ.

- Tôi nghĩ chắc giáo viên dạy cũng chưa đến đâu, cô không cần phải vội vàng.

Đặt vội mấy quyển sách vào tay người thanh niên, cô hấp tấp:

- Một lần nữa, tôi xin lỗi anh.

Hỷ Trân quay lưng bỏ đi. Vào đến lớp còn đang loay hoay tìm chỗ ngồi, thì Hỷ Trân một lần nữa giật mình.

- Trời ơi! Người mình va phải lúc nãy lại là giáo viên đứng lớp.

Một lời chào và cách giới thiệu nhẹ nhàng của anh, Hỷ Trân còn nhớ rất rõ. Anh tên là Từ Nam, hai chín tuổi, gia đình sống ở Sài Gòn...

Thêm một kỷ niệm làm cô không quên, là anh còn tìm chỗ ngồi cho cô.

Trong giờ học, anh thường nhìn về phía cô với cặp mắt dịu dàng. Lần đầu tiên trong đời, trái tim bướng bỉnh của Hỷ Trân cảm nhận được sự dịu dàng của người khác phái.

Anh Từ Nam, giản dị và hoà đồng, Hỷ Trân không còn sự ngăn cách của thầy trò. Cô mạnh dạn hỏi bài hay trò chuyện với anh ngoài giờ học.

Cũng có lúc, Từ Nam hẹn cô đi ăn kem, nói chuyện thời sự. Hỷ Trân trở nên người con gái ngoan hiền trước mặt anh lúc nào không hay.

Cô kính trọng anh, ngưỡng mộ anh. Cô thường chia sẻ tâm sự với anh. Và ngược lại, Từ Nam cũng kể cho cô nghe những câu chuyện về cuộc sống, những bài học về cách làm người.

Cuộc sống của Hỷ Trân gần đây rất cần Từ Nam. Cô buồn khi không gặp anh, và vì Từ Nam, Hỷ Trân đã phấn đấu trong công việc rất nhiều. Có ai biết đâu được cô đang làm tất cả vì ai.

Thành Thục hươu hươu tay trước mặt bạn:

- Mà không sao chứ Hỷ Trân?

- Không sao.

- Sao tự nhiên lại trầm tư vậy?

- Tao đang nghĩ cuộc sống không tình yêu thì nó như thế nào nhỉ?

- Thì vô vị chứ như thế nào?

- Tao thì thấy khác. Thử sống không cần tình yêu xem... Chắc cuộc đời này không đến nỗi tồi tệ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Thành Thục tròn mắt:

- Ô kìa! Mà nói nhăng nói cuội gì đó, Hỷ Trân?

Hỷ Trân khoát tay:

- Đừng quan tâm đến những câu nói nhảm của tao.

- Mà lạ lùng thật đó!

Hỷ Trân nhướn mày:

- Nói về mà cho tao nghe đi. Lúc này, cuộc sống của mày thế nào? Còn công việc và cả tình yêu nữa?

- Trong nhóm bạn chơi thân, tao chẳng có gì là nổi bật cả. Cuộc sống bình thường, công việc tạm ổn, còn tình yêu... mày biết rồi đó. Tao và Hữu Quân ngày nào mà không gặp nhau.

- Tao ngưỡng mộ tình yêu của mày và Hữu Quân. Yêu nhau từ năm nhất cho đến bây giờ vẫn còn yêu tha thiết.
- Một tình yêu chân thành là tin tưởng và giúp đỡ nhau đó. Hỷ Trân nè! Mày và Từ Nam nên tiến tới một giai đoạn nữa đi.
- Mày nói gì vậy? Sự ngưỡng mộ khác và tình yêu khác. Những gì tao dành cho Từ Nam, có thể không phải là một tình yêu.
- Hỷ Trân! Chẳng lẽ mày...

Hỷ Trân ngăn lại:

- Đừng nói chuyện của tao nữa.
- Không nói thì không nói.
- Nè! Trong nhóm chúng ta, đã lâu tao không tin tức gì về Thái Lâm. Mày có biết hiện giờ Thái Lâm làm gì không?
- Khoảng nửa tháng trước, tao có gặp Thái Lâm ở siêu thị. Lúc này, trông nó "" bảnh "" lắm.
- Thái Lâm đã "" bảnh "" lúc còn học đại học lận mà. Cha làm giám đốc ngân hàng, còn mẹ thì có một cửa hàng thời trang cao cấp. Tương lai tốt đẹp đã được định sẵn rồi. Nghe nói, vừa tốt nghiệp ra trường, Thái Lâm được nhận vào một công ty có tiếng tăm.
- Phải. Thái Lâm hiện giờ đang làm thư ký cho công ty kiến trúc Bắc Cực.
- Công ty này, tao nghe tiếng từ lâu rồi. Công ty có được ngày hôm nay là cũng nhờ vào tài trí của tổng giám đốc đấy.
- Thái Lâm còn khoe với tao, người yêu của nó là tổng giám đốc công ty kiến trúc Sao Bắc Cực.

Hỷ Trân ơ hờ:

- Thế ư? Tao cũng mừng cho nó.
- Mọi cái đều do nó nói. Tính Thái Lâm xưa nay hay khoe khoang, tao không biết tin được bao nhiêu phần trăm đây.
- Thì người ta nói cứ nghe, còn tin hay không là do ở bản thân của mỗi người thôi.
- Tao còn nhớ lúc còn đi học, Thái Lâm hay ganh tỵ với mày. Bây giờ nó còn có cơ hội lên mặt hơn. Nếu như mày có gặp Thái Lâm, thì đừng quan tâm những gì nó nói.
- Tao biết mà.

Chợt Thành Thực vỗ mạnh vào vai Hỷ Trân:

- Từ Nam kìa.

Nhìn theo tay chỉ của Thành Thực, Hỷ Trân kêu lên:

- Áy chết! Tối giờ rồi.

Cô bật dậy thật nhanh:

- Xin lỗi, tao đi trước nghe, hôm khác gặp lại.

Thành Thực vội theo:

- Nè! Cũng chưa trễ lắm đâu. Từ từ thôi, kéo té bây giờ.

Hỷ Trân đẩy nhanh chiếc Quave. Gởi xe xong cô cầm đầu mà chạy.

Đứng là cái tật lớn hơn cái tuổi không chịu bỏ. Cũng may từ trước giờ, tốc độ chạy của cô chỉ va phải Từ Nam. Nếu không, thì cũng nhiều phen lớn chuyện chứ chẳng chơi.

Ông bà xưa có câu "" Chưa đi đã chạy, chưa nói đã cười "". Hỷ Trân cho mình không rơi vào hai trường hợp ấy, lý do cô chạy chỉ là bắt đắc dĩ thôi.

Vừa qua mặt Từ Nam một chút, Hỷ Trân đứng lại thở hổn hển. Từ Nam đến gần:

- Sợ trễ mà cứ mãi đi trễ.

Hỷ Trân xua tay:

- Không phải đâu, tại...
- Lần nào em cũng tìm kiếm lý do cả.
- Nhưng là những lý do chính đáng mà.
- Thế em không khắc phục được sao? Nếu như giờ học này không khớp với thời gian của em, thì em có thể đăng ký tham dự Ở lớp sau. Lúc ấy, em không sợ phải đi trễ nữa.
- Không phải đâu, tại... nhưng em thích học giờ anh đứng lớp hơn.

Từ Nam mỉm cười:

- Ở trung tâm ngoại ngữ này, giáo viên nào cũng có năng lực và trình độ cả. Em không nhất thiết...

Hỷ Trân bướng bỉnh:

- Nói tóm lại, em vẫn muốn học lớp của anh. Nếu anh không hài lòng, thì em không đến trễ nữa. Xin lỗi, em vào lớp đây.
- Hỷ Trân! Em nghe anh nói có được không?

Hỷ Trân bịt tai lại:

- Em không muốn nghe.
- Hỷ Trân! Em bướng bỉnh quá. Nếu là em gái của anh, anh sẽ cho ăn đòn đấy.

Hỷ Trân le lưỡi trêu:

- Cũng may em không phải là em gái của anh.

Nhìn theo bộ dáng nhún nhảy củ Hỷ Trân, Từ Nam lắc đầu thờ ra.

trong số học trò anh đã từng đứng lớp, thì chỉ có Hỷ Trân là dễ thương nhất thôi, nhưng ô nhỏ bướng bỉnh quá.

Từ Nam quen biết Hỷ Trân từ buổi dạy đầu tiên. Cô ra vẻ nhút nhát, nhưng không phải nhút nhát. Cô ra vẻ dịu dàng nhưng chưa dịu dàng.

Ở gần bên cô, anh không hề thấy căng thẳng, áp lực mà trái lại, còn rất thoải mái.

Từ Nam chưa biết gì về gia cảnh của Hỷ Trân. Chỉ nghe cô nói, gia đình chỉ còn mẹ và một chị gái thôi.

Hỷ Trân thích sự tự do, thích công việc mình tự chọn. Cô có chủ đích riêng, không muốn ai quyết định cho mình.

Từ Nam cảm nhận ở Hỷ Trân một con người tràn đầy sức sống và có niềm tin. Có nghị lực, ý chí và phần đầu. Trong thâm tâm, anh luôn xem Hỷ Trân như em gái của mình.

Việc cô cần, anh sẵn sàng giúp đỡ. Lúc cô buồn anh luôn chia sẻ. Có khi anh còn chỉ dạy cho cô cách sống ở đời, để cô không phạm phải sai lầm.

Một điều anh chưa được hài lòng, là bản tính ngang bướng cứng đầu, thậm chí còn phá phách của cô. Nhưng đôi khi, anh cần phải cảm thông, vì Hỷ Trân tuổi còn trẻ, ham vui nhộn.

Hiện tại, Từ Nam có đến hai cô bạn. Một là người yêu tên Hữu Trân. Hai là cô nhỏ trong lớp anh dạy tên Hỷ Trân.

Hữu Trân cho anh cảm giác hạnh phúc trong tình yêu, thì Hỷ Trân cho anh sự thoải mái trong tâm hồn.

Từ Nam luôn hài lòng về những gì anh có. Rảo bước về lớp dạy, anh biết đã trễ mất mười lăm phút.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Every night, in my dreams

I see you, I feel you

That is how I know you go on

Far across the distance and spaces between us.

You have come to show you go on

Near far wherever you are

I believe...

Hỷ Trân mãi mê thả hồn theo lời nhạc mà cô yêu thích, nên cô đầu hay bà chị Hữu Trân của mình vào phòng. Đến khi tiếng nhạc đột nhiên tắt ngấm, kèm theo giọng điệu khó chịu. Hỷ Trân mới bắt đầu ngồi dậy.

- Chị Hai!

- Em làm gì mà mở nhạc lớn vậy? Chị gọi khan cả cổ, mà chẳng nghe thấy gì cả. Thường thức nhạc kiểu em, có ngày bị hàng xóm chửi.

- Em mở nhạc vậy là lớn sao?

- Như thế nào, em mới gọi là lớn? Ở phòng khách chị còn nghe rõ mồn một. Cũng may căn phòng của em được lắp đặt bằng cửa kính. Nếu không người đi đường tưởng em đang quậy đó.

Hỷ Trân ủ oải:

- Chị nói lớn thì em vặn nhỏ lại.

- Nè! Còn muốn nghe nữa sao?

- Ngày nghỉ không đi đâu, nếu em không nghe nhạc để giết thời gian, thì chị bảo em phải làm gì đây?

- Sao em không ra cửa hàng phụ mẹ?

Hỷ Trân xua tay:

- Bảo em làm gì cũng được, còn việc ra cửa hàng thì miễn bàn đi.

- Tại sao?

- Chị biết tính em rồi, không có nhiều kiên nhẫn đâu. Bảo em ra cửa hàng với mẹ, chẳng khác nào bảo em đuổi khách. Chị hai! Hay chị ra cửa hàng đi, việc nhà để em làm cho.

Hữu Trân lắc đầu:

- Em cứ như thế mãi, thì làm sao thành công được. Đừng có việc gì cũng không làm được. Hỷ Trân! Em phải khắc phục chính mình, mới phù hợp với cuộc sống được.

- ""Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời"", chị từng nghe câu nói ấy. Em chỉ thiếu kiên nhẫn với những người màu mè. Việc buôn bán em không có hợp.

- Còn những việc thuộc về phái nam thì em hợp chứ gì?

Hỷ Trân cười:

- Chị hiểu em đó.

- Hỷ Trân à! Có cá tính không phải là không tốt, nhưng dù sao em cũng là phận gái, nên dịu dàng và nữ tính một chút. Với lại, em cũng đã tốt nghiệp đại học và đi làm rồi. Bỏ bớt những trò nghịch ngợm và chọc phá đi. Nếu em cứ mãi con nít, thì chẳng ai yên tâm về em cả.

- Nghịch ngợm một chút, đó là sự trẻ trung và yêu đời mà. Em đâu có quá đáng với ai, cũng đâu có để lại một hậu quả tồi tệ. Chị hai à! Đừng gò ép em trong một phương cách nào đó, có được không? Em là Hỷ Trân, em không thể giống một ai khác.

- Tính cách của em luôn làm cho mẹ lo lắng đấy.

- Mọi người đừng quan trọng quá vấn đề nữa. Em lớn khôn rồi và em biết nhận thức việc nào sai, việc nào đúng mà. Em không muốn tạo mình thành pho tượng, cũng không muốn làm một người phụ nữ yếu đuối, thế thôi.

- Em chỉ giỏi tài lý sự.
- Chẳng những giỏi lý sự mà còn được việc nữa. Nếu em không được việc, thì công ty Thuận Y hành đâu nhận em.
- Chị biết em giỏi rồi. Con gái gì bao nhiêu trường đại học không học, lại thi vào bách khoa, lại còn học ngành xây dựng nữa.

Hữu Trân phán:

- Em không thay đổi được, thì chẳng có con ma nào dám yêu em đâu.
- Vậy là chị lầm rồi. Bướng bỉnh thì bướng bỉnh thật, nhưng em vẫn có trái tim của một người phụ nữ đó.
- Thế à! Nó có đập sai nhịp lần nào chưa?
- Chị biết để làm gì. Đó là bí mật của riêng em.
- Bày đặt bí mật nữa. Nhưng rồi chị cũng biết thôi. Hãy chờ đấy!

Hữu Trân quay lưng bỏ đi, Hỷ Trân nói với theo:

- Chị hai!
- Gì?
- Chị lên phòng em có việc gì, sao chị không nói?
- Nhắc nhở em đừng để phiền hàng xóm. Nhà chúng ta toàn phụ nữ không hà.
- Chỉ đơn giản thế thôi à?
- Ừm.

Hỷ Trân buông người xuống nệm:

- Trời ơi! Vậy em tưởng chuyện gì quan trọng lắm.

Hữu Trân liếc em gái, rồi bước ra khỏi phòng. Hỷ Trân đâu còn hứng thú để tiếp tục nghe nhạc. Cô bỏ chân xuống giường, đến ngồi vào bàn làm việc của mình. Mớ mẩu phải sửa chữa đầy ắp trên bàn đây, ai nói cô không có việc làm chứ.

Hỷ Trân lục lọi trong mớ tài liệu tham khảo để tìm ra một sáng kiến mới. Nhưng rất tiếc, chẳng có bản phác thảo nào cô thích cả.

Trong lúc đang uể oải, chợt Hỷ Trân chú ý đến bản vẽ được thu nhỏ bởi một cái máy chụp hình. Bên góc phải của tấm ảnh có ghi một hàng chữ khá rõ.

"" Nhà kiến trúc tài ba Văn Tuấn Tường "".

Hỷ Trân lẩm nhẩm:

- Văn Tuấn Tường... Hình như cái tên này cô đã có nghe ai đó nhắc đến. Trong trường hợp nào nhỉ?

Hỷ Trân bỗng sáng mắt:

- Phải rồi! Ông ta chính là người đã đoạt giải thưởng về mô hình du lịch ở Vịnh Hạ Long do hội khoa học du lịch trao tặng. Còn nữa Văn Tuấn Tường cũng là người đã thắng thầu về công ty du lịch mới ở Nha Trang.

Từ lâu, Hỷ Trân đã ngưỡng mộ tài năng của nhà kiến trúc này. Cô thường sưu tầm các công trình có quy mô của Văn Tuấn Tường để tham khảo.

Cô còn được biết anh đang làm tổng giám đốc của công ty liên doanh Sao Bắc Cực. Hỷ Trân không dám ước mơ mình được làm việc chung với anh, nhưng nếu có thể, cô xin được học hỏi ở anh về tài năng làm cho con người được trân trọng hơn.

Lối vẽ sáng tạo độc đáo của anh, nên mô hình kiến trúc luôn luôn mới mẻ, phù hợp với thời đại công nghiệp hoá.

Hỷ Trân chống cằm say mê nhìn mô hình được nhà nhiếp ảnh chụp lại. Hầu như tất cả các mô hình kiến trúc của Văn Tuấn Tường đều thu hút cô. Từ những mô hình ấy, Hỷ Trân luôn cảm nhận được cả tâm hồn và cuộc sống của Văn Tuấn Tường.

Bên ngoài toát lên vẻ sừng sững cứng ngắc, nhưng bên trong là cả một sự ấm áp.

Ở Văn Tuấn Tường sẽ có hai con người lạnh lùng và tình cảm, nhưng đâu mới là con người thật? Điều đó Hỷ Trân không cần quan tâm đến. Cái cô quan

tâm chính là tài năng của anh.

Hỷ Trân ngã người ra ghế, cô để hất tâm trí chiêm ngưỡng những nét độc đáo từ mô hình kiến trúc của anh. Cả một không gian yên lặng lại phá vỡ bởi tiếng reo của máy điện thoại trên bàn. Hỷ Trân có vẻ bức bối nhưng cô không nghe cũng không được.

- Alô.
- Hỷ Trân! Em làm gì mà không nghe điện thoại vậy?
- Thì bây giờ nghe rồi nè. Chị đi rồi sao tự nhiên gọi điện thoại về vậy?
- Sao hả? Cú điện thoại không đúng lúc phải không? Em lại bận nghe nhạc à?
- Chị lúc nào cũng "" kê tủ đứng "" cả.
- Đâu bằng em.
- Nè, bà chị! Gọi điện thoại về có chuyện gì thì nói. Đừng lòng vòng nữa.
- Em lúc nào cũng khó chịu cả. Mẹ dặn trưa nay mang com sớm một chút. Còn nữa, chén cá thác lác, mẹ để trong tủ lạnh, hãy mang ra nấu canh chua.
- Biết rồi, còn gì nữa không?
- Bây giờ là chín giờ, bắt đầu công việc được rồi đó. Đừng ở đó mãi mê mà quên bữa cơm trưa đi. Chị cúp máy đây.

Hỷ Trân đập máy:

- Thiệt bức mình hết sức. Thêm bà chị cũng quá rảnh rang, phá hỏng thời gian của người ta.

Nhìn lại mớ công việc của mình, Hỷ Trân lắc đầu ngán ngẩm. Thế là toi một buổi nữa rồi.

Chưa kịp rời khỏi ghế, thì điện thoại lại tiếp tục reo. Hỷ Trân định tắt nó, nhưng cô nghĩ: "" Lỡ có việc quan trọng của mẹ hay chị hai thì sao? Vội lại để nó reo mãi, cô cũng chẳng làm được việc gì. ""

Hỷ Trân uể oải nhắc ống nghe:

- Alô.
- Đầu dây bên kia là một giọng nữ trong trẻo.
- May quá! Tao gọi mà cứ lo sợ mày không ở nhà.
- Nhà tao không ở, thế tao ở đâu?
- Ai mà biết được. Thường ngày nghỉ, người ta hay rời khỏi nhà từ sáng sớm.
- Để làm gì?
- Cái đó, ai mà biết được.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Hỷ Trân nạt:

- Thôi, đủ rồi Thành Thục. Tao đang muốn biết mày gọi cho tao có chuyện gì kìa.
- Cũng chẳng có gì quan trọng cả.
- Con này! Tao không có rảnh rồi đâu nha. Có gì thì nói mau, nếu không tao cúp máy đó.

- Ê! Mày bận thật đó hả?
- Ủ. Hôm nay tao phải vào bếp. Mày mà còn không nói nhanh, tao không có thời gian nữa đâu.
- Tao thì chẳng có gì để nói, vì một tuần gặp mày đến hai ba lần, còn nhiều hơn cả Hữu Quân nữa.
- Thế...
- Là Hữu Quân nhắn thôi. Anh Từ Nam nói mày đã đậu bằng C Anh văn rồi, mà còn đậu cao nữa.

Nhắc đến Từ Nam, đôi mắt của Hỷ Trân bừng sáng. Cô lấp bắp:

- Tao không nghe lầm chứ?
- Không. Chính anh Từ Nam và Hữu Quân mang tin đó từ trung tâm về. Sao hả, bao giờ khao đây?
- Khao?
- Ủ. Không phải mày đã từng tuyên bố câu ấy trước mặt Từ Nam sao?
- Ủ, thì...
- Nè! Đừng nói với tao châu ấy chỉ có mày và Từ Nam thôi nha. Như thế thì không kín miệng được đâu đấy.
- Tao... Khao thì khao chứ. Mày và Hữu Quân sắp xếp thời gian đi.
- OK.
- Ăn uống thì nhanh nhẹn lắm.
- Cửa chùa mà không nhanh sao được.
- Hừ!

Thành Thục cao giọng:

- Ê! Có nhắn gởi gì với Từ Nam không? Tao làm "" bỏ câu đưa thư "" cho.
- Không.
- Vậy thì như thế đi nhé. Sắp xếp thời gian xong, tao báo cho mày.
- Ừm.
- Thôi, không làm phiền mày nữa đâu. Tao cúp máy đây. Chúc một ngày nghỉ vui vẻ!
- Liệu vui nổi không đây?

Hỷ Trân gác máy, nhưng để chắc ăn hơn, không bị người khác quấy rầy, cô rút luôn sợi dây điện thoại.

- Mẹ, chị hai!
- Đến rồi đó à?

Hỷ Trân vừa đặt giỏ đựng cà mên com lên bàn trong, thì Hữu Trân đến soạn ra ngay.

- Đúng là món canh chua và cá kho chứ?
- Thì chị dặn sao, em làm vậy mà. nhưng mà... vị thì có khác đấy.
- Nấu nhanh như vậy sao? Sao chị nghỉ ngơi quá. Có phải em đã ghé tiệm com nào mua không?

Hỷ Trân phật lòng:

- Em đâu vô dụng đến thế. Dù nấu không ngon bằng mẹ, nhưng cũng ăn được mà.

Cô đến ôm cánh tay bà Bích Dung:

- Mẹ à! Chị hai nói như thế, thì con là một đứa vô tích sự rồi. Vì món ăn mọi người thích và vì bữa cơm này, con đã tạm gác việc thiết kế của con sang một bên. Vậy mà...

Hữu Trân chen vào:

- Thôi đủ rồi. Mới làm có một bữa ăn mà bày đặt kể lể. Chứ chị làm ngày này qua ngày nọ, tháng này qua tháng nọ thì sao?
- Chị khác, em khác làm sao so sánh được. Chị đi dạy thời gian rộng hơn em nhiều.
- Sao chứ? Làm việc cho công ty cũng chỉ một ngày tám tiếng. Theo như thời gian ấy, buổi trưa em về nhà cũng được mà, chỉ tại em lười biếng thôi.

Hỷ Trân tự ái:

- Nếu chị nói vậy, thì cơm trưa để em về tự làm.
- Cái đó là do em nói đó nha. Mai mốt đừng lên tiếng than thở.
- Trịnh Hỷ Trân này không hai lời đâu.

Bà Bích Dung khoa tay:

- Hai chị em sao vậy? Nấu bữa cơm thôi mà cũng gây lộn. Như vậy sao mẹ ăn cho vô.
- Chứ mẹ không thấy chị hai quá đáng sao? Chuyên gia chăm sóc người khác.
- Cả hai đứa đều sai, mẹ chẳng thể bên ai cả. Hữu Trân cũng thật là không phải khi nói em gái mình như vậy. Còn Hỷ Trân, con là phận em, đúng sai gì con không nên cãi tay đôi. Giàu tính tự ái sẽ rước nhiều phiền phức vào mình đấy. Việc cơm nước, mẹ thấy cả hai chị em cùng làm. Buổi trưa Hỷ Trân tranh thủ về phụ chị. Dù sao, ăn cơm nhà vẫn tốt hơn là ăn ở ngoài đường.

Bà Bích Dung nhìn cô con gái út:

- Hỷ Trân! Con thấy thế nào?
- Dạ, con xin nghe lời mẹ.

Bà Bích Dung thở ra:

- Hai con là chị em ruột, mà như chó với mèo vậy, làm mẹ không yên tâm về hai đứa tí nào cả.
- Mẹ!
- Lớn hết rồi. Hữu Trân năm nay đã ngoài hai mươi lăm, lại là một giáo viên. Con đã từng dạy học trò con điều hay lẽ phải, thương yêu, kính trên nhường dưới, thế tại sao con không thực hành trong gia đình? Giả dụ như Hỷ Trân có sai, nhưng nó cũng là em con, con nên chỉ bảo nó, có đâu lại chăm chọc mĩa mai.

Hữu Trân cúi đầu:

- Con xin lỗi mẹ.
- Mẹ nói ra không phải để chúng con xin lỗi, mà phải nhận thấy cái sai của mình mà sửa. Ở đây là cửa hàng hoa tươi chứ không phải ở nhà. Hai con cãi nhau như vậy, người đi đường nhìn thấy họ sẽ nghĩ sao đây? Chị em trong nhà mà còn là con gái nữa, bộ không sợ ế chồng sao? Còn Hỷ Trân...
- Dạ.
- Không phải mẹ la rầy chị hai con là con đúng đâu. Mẹ biết con là một đứa con gái bướng bỉnh, nghịch ngợm từ nhỏ, nhưng không vì thế mà con không sửa đổi được. Con gái lớn rồi, phải thùy mị, nét na một chút. Con nên nhớ, bây giờ con đã đi làm, không thể ngng tàng như lúc nhỏ được. Với lại, xã hội ngày nay muôn hình muôn vẻ, con cứ giữ khư khư bên mình bản tính háo thắng và nhiều tự ái là con tự hại con đấy. Sống giữa xã hội phải hoà nhã, không nên tự coi mình là quan trọng dù con có tài giỏi hơn người ta. Con có hiểu không?
- Dạ, con hiểu.
- Nhìn thấy các con ngoan và có một cuộc sống hạnh phúc, mẹ mãn nguyện lắm rồi. À! Bao giờ hai đứa mới đưa bạn trai về ra mắt mẹ đây?

Hỷ Trân tròn mắt:

- Bạn trai?
- Phải rồi, con gái lớn thì phải có bạn trai chứ. Chẳng lẽ con định ở vậy sao?

- Con chưa bao giờ nghĩ tới.

Hữu Trân lên tiếng:

- Ai chứ Hỷ Trân nhà mình dám lắm à mẹ. Với bản tính như thế, anh chàng nào mà dám để mất tới.

Bắt gặp ánh mắt của bà Bích Dung, Hữu Trân lẹ tay bịt miệng:

- Mẹ đừng để ý lời con nói.

- Điều mẹ mong ước bây giờ là hai con sớm tìm được phần nữa của mình. Cuộc sống trong nhung lụa mà cô đơn thì không hay đâu. Hai con gái mẹ, cũng xinh đẹp mà. Nếu tìm không được thì để mẹ giới thiệu cho. Máy người bạn của mẹ...

Hỷ Trân vội vàng xua tay:

- Thôi đi mẹ, chuyện tình cảm đâu phải tìm kiếm là có được đâu. Hãy để tự nhiên mẹ ạ.

Bà Bích Dung quay sang Hữu Trân:

- Còn con?

- Con...

Hỷ Trân tủm tỉm:

- Nhìn mặt đảm bảo chị hai đã có người yêu rồi.

Bà Bích Dung nhướn mày:

- Hỷ Trân nói phải không?

- Dạ... Bọn con quen nhau đã gần hai năm rồi, nhưng con chưa dám đưa về giới thiệu với mẹ.

- Tại sao?

- Con sợ.

- Sợ cái gì?

- Mẹ không hài lòng.

Bà Bích Dung phì cười:

- Xem con kia. Con chọn bạn cho con, miễn con thấy thích là được rồi. Cậu ta làm gì?

- Anh ấy là giáo viên dạy Anh văn.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Hỷ Trân vỗ tay:

- Là giáo viên thì tốt rồi. Xứng với chị lắm đó. Xem ra anh rể tương lai của con là con nhà đảng hoàng, mẹ há.

Bà Bích Dung gục gặc:

- Lúc nào rảnh đưa cậu ấy về nhà chơi, Hữu Trân nhé.

- Dạ.

Hỷ Trân dọn cơm ra bàn:

- Mẹ và chị hai ăn cơm đi. Con ra coi hàng cho.

Hữu Trân vội theo:

- Biết bán không đó.

- Chị đừng khi dễ em nha. Nhỏ này cũng đứng bán được mấy lần rồi chứ bộ.

- Giới.

- Em ra ngồi là có người mua cho xem.

Hỷ Trân ngồi vào cái ghế được đặt sau quầy hoa tươi. Buổi trưa như thế này, làm gì có người đi mua hoa chứ.

Mà phải nói Hỷ Trân không thích bán hoa tí nào. Thường thường, người ta nói con gái bán hoa là vô duyên. Nhưng không phải hai chị em cô được nuôi khôn lớn nhờ cửa hàng hoa này sao?

Ba mất sớm, mẹ phải bám trụ vào cửa hàng hoa này. Dậy sớm thức khuya kiểm từng đồng tiền lời để nuôi hai chị em cô ăn học.

Hỷ Trân thương mẹ, cô muốn làm một cái gì đó, để mẹ đỡ cực khổ. Nhưng rất tiếc cô chưa có một công việc làm ổn định thì phải làm sao đây?

Ngày cô đi làm, chị hai đi dạy, bỏ mẹ một mình ở cửa hàng... Cô phải tìm một người phụ mẹ thôi.

Hỷ Trân đứng dậy, cô đi xem lại từng bình hoa. Cửa hàng hoa tươi "" Trân Trân "" của mẹ cô có đến trên dưới hai mươi loài hoa, có cả loài hoa nhập khẩu từ nước ngoài.

Hỷ Trân không yêu hoa như chị cô hay như các cô gái khác, bởi cô thấy nó quá phô trương, nhưng cô có thể đếm tên từng loài hoa.

Ở đây có bách hợp, lưu ly, cẩm chướng, hồng, thược dược, huệ, cúc... Mỗi một loài hoa có ý nghĩa khác nhau, và người mua cũng vậy. Tang chế, người ta thường dùng hoa cúc, huệ hay các loài hoa màu trắng khác. Cẩm chướng dành cho chị em hay những tình bạn đơn thuần. Lưu ly, hoa hồng, lan dành cho những tình bạn đặc biệt khác...

Hương thơm của các loài hoa hoà quyện vào nhau. Ở đây, Hỷ Trân thấy có đôi khi thật là ngọt ngào. Bởi vậy cô không thể nhốt mình ở cửa hàng quá hai tiếng đồng hồ, trừ những trường hợp bất đắc dĩ.

Hỷ Trân dừng lại ở bình hoa lưu ly, cô định sửa lại, thì có người đẩy cửa bước vào. Giọng đàn ông trầm trầm vang lên:

- Cô ơi! Gợi giúp giùm tôi hai bó hoa...

Dù thật lòng không thích công việc này, nhưng mẹ và chị đang ăn cơm, không thể làm phiền họ. Hỷ Trân sẵn sàng cười chào khách. Cô ngẩng lên, khuôn mặt của người đàn ông làm Hỷ Trân hơi sững lại, nhưng cô cũng lấy được bình tĩnh ngay.

- Ông hãy chọn hoa đi.

Người đàn ông nhún vai:

- Về việc này, thì tôi chịu. Tôi chưa bao giờ đi mua hoa. Hay cô chọn giúp tôi đi.

Hỷ Trân chỉ vào mình:

- Tôi?

Người đàn ông gật đầu:

- Ừm. Tôi nghĩ cô làm được, bởi vì cô là chủ của cửa hàng hoa này mà.

- Tôi...

Trời ơi! - Hỷ Trân kêu thầm - Cô chưa bao giờ làm cái việc này cả. Phải làm sao đây? Chẳng lẽ nói với ông ta, cô không biết. Như thế thì...

Người đàn ông lên tiếng giục:

- Cô chọn nhanh đi, tôi đang gấp lắm.

Liều thôi chứ sao, nhìn một loạt các bình hoa, Hỷ Trân quay sang người đàn ông:

- Ông tặng hoa cho ai? Người yêu, chị gái, em gái hay là mẹ? Để tôi biết đường mà chọn chứ.

- À! Một bó cho mẹ tôi và một bó cho bạn gái tôi.

Hỷ Trân đưa tay rút nhanh năm cành hoa bách hợp.

- Tôi chọn cái này cho mẹ Ông nhé. Loài hoa này tượng trưng cho hạnh phúc, chắc chắn mẹ Ông sẽ thích.

- Thế à!

- Còn hoa hồng này để tặng cho bạn gái của ông. Nó tượng trưng cho tình yêu đó.

- Được rồi, cô gói nhanh giùm tôi đi ;

- Xin ông chờ chút.

Hỷ Trân đang loay hoay tìm giấy hoa, bất ngờ có tín hiệu của điện thoại di động. Cô định mở túi xách mình, thì nghe tiếng của người đàn ông.

- Alô. Minh Tâm hả? Tuấn Tường đây.

"" Tuấn Tường "" cái tên làm Hỷ Trân hơi giật mình. Cô tò mò len lén nhìn người đàn ông trước mặt. Chẳng lẽ ông ta là Văn Tuấn Tường, tổng giám đốc công ty kiến trúc Sao Bắc Cực.

Tướng tá này vẻ bề ngoài đẹp trai phong độ, rất lịch lãm... cũng có thể lắm chứ. Chỉ hơi tiếc Hỷ Trân chưa bao giờ biết được khuôn mặt thật của Tuấn Tường cả.

Ông ta nổi tiếng, nhưng ông ta luôn giấu mình. Ông ta vô cùng cẩn trọng. Từ trước tới giờ, chưa một nhà báo nào viết về chuyện bên lề của ông ta.

Văn Tuấn Tường là một con người luôn gọi cho người ta óc tò mò, trong đó có cả Hỷ Trân.

Nghe xong cuộc điện thoại, người đàn ông quay lại:

- Xong chưa cô?

- À! Xong rồi.

Hỷ Trân giờ bó hoa lên. Người đàn ông gật gù:

- Tôi không biết thưởng thức hoa, nhưng tôi có thể nhận xét: Hoa ở tiệm cô rất đẹp và cô gói cũng đẹp.

- Tôi có thể coi đây là một lời khen tặng không?

- Cái đó tùy cô.

- Vậy thì xin cảm ơn ông, nhưng mẹ tôi, bà chị tôi gói còn đẹp hơn nữa.

- Ồ!

- Ông cho tôi xin tiền hoa và tiền công gói đi.

- Bao nhiêu vậy?

- Tất cả là ba trăm bảy mươi lăm ngàn.

Người đàn ông không nói gì, lẳng lặng lấy ra bảy tờ năm mươi ngàn đưa cho Hỷ Trân.

- Tiền đây. Nhưng tôi nhờ cô một việc, được không?

- Ông nói đi.

- Bây giờ tôi rất gấp, không thể mang bó hoa về nhà cho mẹ tôi được. Cô mang giúp tôi về cho mẹ tôi nhé.

Không kịp để cho Hỷ Trân phản ứng gì, người đàn ông đặt tấm danh thiếp vào tay cô:

- Đây là danh thiếp và địa chỉ nhà của tôi. Cô hãy giúp tôi nhé!

Người đàn ông cầm lấy bó hồng, hấp tấp bước ra ngoài. Hỷ Trân nói với theo:

- Nè! Ông đã đưa dư tiền.

Người đàn ông không quay lại nói:

- Đó là tiền hoa hồng dành cho cô.

- Hừ! Xem người yêu quan trọng hơn cả mẹ mình. Thật là...

Vừa lúc Hữu Trân ra tới:

- Em đang làm bầm gì đó?

- Có một người khách mua hoa, nhưng ông ta lại nhờ em mang đến nhà.

- Chiều lòng khách đi, tại người ta có công việc mà.

Hỷ Trân tức tối:

- Công việc gì chứ? Ông ta sợ trễ giờ hẹn với bạn gái thôi.

- Sao em biết?

- Ông ta mua hai bó hoa. Một tặng mẹ, một tặng bạn gái. Cuối cùng, ông ta cầm bó hoa tặng cho bạn gái đi, không hẹn là còn gì nữa?

- Cho dù là ông ta hẹn đi nữa, cũng đâu liên quan gì đến chúng ta, tại sao em phải bực mình?

- Nếu người đàn ông em yêu mà như vậy, thì em chia tay anh ta ngay.

Hữu Trân nường mày:

- Em có người yêu rồi à?

- Không, không... Em chỉ thí dụ thôi.

- Thời đại ngày nay, với đàn ông, người phụ nữ mình yêu là quan trọng đó em.

- Em không chấp nhận cách nghĩ đó. Quan trọng thì quan trọng, nhưng người sinh thành ra mình thì quan trọng hơn.

- Thôi được, mỗi người có một cách nghĩ khác nhau. Chị không tranh cãi với em nữa. Em có địa chỉ không? Hãy mang hoa tới cho người ta đi.

- Đây nè!

Hỷ Trân đưa tấm danh thiếp cho chị.

- Văn Tuấn Tường...

Nghe đến đây, Hỷ Trân liền giật lấy. Hữu Trân ngạc nhiên:

- Em làm gì vậy?

- Văn Tuấn Tường, chị có nghe cái tên này chứ?

- Có thì sao, còn không có thì sao?

- Ông ta là tổng giám đốc công ty Sao Bắc Cực và cũng là một nhà kiến trúc tài ba. Em rất ngưỡng mộ Ông ta.

Hữu Trân vỗ tay:

- Chết em rồi! Em đã yêu thầm Tuấn Tường.

- Chị điên quá đi. Yêu và ngưỡng mộ là hai chuyện khác nhau. Tuấn Tường luôn tài giỏi trong việc tạo ra một mô hình kiến trúc tuyệt vời. Em chỉ muốn được làm việc chung và học hỏi ở ông ta thôi.

- Thế ư?

- Chư chị nghĩ chuyện gì?

- Em thật sự ngưỡng mộ Ông ta như vậy, thì bây giờ có cơ hội rồi đó.

Hỷ Trân nhăn mặt.

- Chị muốn sao nữa đây?

- Hãy mang bó hoa này đến nhà cho mẹ Ông ta, thì...

Hỷ Trân ngăn lại:

- Em biết chị muốn nói gì rồi. Nhưng chị nên nhớ, em không phải là loại người tìm những cơ hội như thế đâu.

Cô giật lấy tấm thiệp trên tay Hữu Trân, rồi quảy giỏ cầm theo bó hoa ra ngoài. Thật ra cô cũng muốn đi để biết gia thế của Văn Tuấn Tường như thế nào.

Hôm nay, biết thêm được một điều, cô cũng có hơi thất vọng đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Nhìn đồng hồ đeo tay một lần nữa, Hỷ Trân buồn bã đi thật nhanh.

Hôm nay thật là tệ! Cô ngủ quên mà người nhà không ai đánh thức cô, để cô phải đi làm trễ.

Tất cả cũng tại bà chị nói nhiều của cô, cứ lải nhải bên tai hết chuyện này tới chuyện nọ, rồi chuyện trên trời dưới đất. Dù buồn ngủ, cô cũng cố gắng để nghe nếu không lại bị giật vai.

Nhưng đến lúc bà chị hai ngon giấc, thì cô lại không ngủ được tại vì đã qua cơn buồn ngủ, rồi phải dỗ giấc đến gần sáng mới ngủ được, cuối cùng lại thức trễ.

Phen này, một nhân viên có khả năng như cô cũng bị giám đốc chửi, vì sáng nay có người đại diện của một công ty khác đến xem bản vẽ.

Hỷ Trân cắn đầu chạy, hy vọng còn kịp. Nhưng lại xui xẻo cô, trong lúc chạy, cô lại va phải một người đi ngược chiều... té lăn cù.

Giấy tờ, bản vẽ trên tay cô đều rơi xuống hè. Nhưng cũng may, đây là hành lang công ty, nếu không thì...

Quê quá, Hỷ Trân lồm cồm bò dậy, trừng mắt:

- Đi sao không chịu nhìn đường? Con mắt...

Hỷ Trân vội vàng bịt miệng. Người cô va phải là Văn Tuấn Tường. Sao lại là ông ta? Ông ấy đến đây làm gì?

Trong lúc Hỷ Trân còn đang tìm kiếm câu trả lời, thì người đàn ông có cái tên Văn Tuấn Tường cúi xuống nhặt mớ giấy tờ cho cô. Và anh ta đã vô tình nhìn thấy những nét vẽ trong một cuộn giấy tròn.

Tuấn Tường từ từ mở ra, đôi mày anh nhíu lại, rồi đôi mắt bừng sáng.

Tuấn Tường quay sang Hỷ Trân, trong lúc cô vẫn còn ngơ ngác

- Hỷ Trân? Cái này của cô phải không?

Hỷ Trân gật bừa:

- Ừ, phải đó. Nó trên tay là của tôi. Mà ông hỏi chi vậy?

Không trả lời câu hỏi của Hỷ Trân, Tuấn Tường gục gặc:

- Cô về khá lắm.

Hỷ Trân giật nhanh cuộn giấy:

- Tôi không mượn ông khen.

- Từ trước tới giờ tôi ít khen ai.

- Ý ông muốn nói, hôm nay được ông khen, tôi nên hạnh diện chứ gì?

Tuấn Tường xoa cằm:

- Không phải sao?

- Vậy tôi cảm ơn ông rồi, ông Văn Tuấn Tường.

- Cô biết tên tôi à?

- Những người có chung một ý tưởng lớn thì họ mới quan tâm và biết. Còn tôi, là một nhân viên quèn thì làm sao có được cái hạnh phúc đó. Hôm qua, tôi vô tình biết được cái tên Văn Tuấn Tường, tổng giám đốc công ty Sao Bắc Cực trên một tấm danh thiếp mà ông đã để lại tiệm bán hoa tươi thôi.

Hỷ Trân mỉm cười:

- Nhờ thế, tôi mới biết được... Văn Tuấn Tường, con người nổi tiếng có hiếu với mẹ mình như thế nào.

Tuấn Tường nhún mày:

- Hôm qua?

- Ông nhiều việc và bận rộn quá, không nhớ cũng phải thôi. Một con người sớm thành công cũng có mặt trái của nó, phải không ông Văn Tuấn Tường?

- Nghe cô nói, hình như cô đang mỉa mai tôi thì phải. Nhưng thú thật, tôi không quan tâm người khác nói gì đâu. Những việc tôi làm luôn là những việc đúng.

Hỷ Trân cười:

- Thì tôi có nói gì đâu. Mà nè! Tôi chưa hỏi ông, tại sao ông biết tên tôi?

- Chữ ký trên bản vẽ kia đã tố cáo cô. Có muốn giấu cũng không được.

Tuấn Tường nghiêng đầu:

- Cô chẳng những là người con gái có tài và nhiều bản lĩnh. Tôi thấy thích cô đấy.

"" Trời ạ! Một câu nói "" nham nhở "" vô cùng "".

Hỷ Trân mỉm cười:

- Tuấn Tường! Ông nên cẩn thận lời nói của mình một chút.

- Tôi có nói gì sai đâu. Thích thì tôi nói thích. Ở Mỹ, ngưỡng mộ một người nào, thì người ta nói thích. Tôi thích tài năng của cô đấy.

- Nhưng ở đây là Việt Nam, tôi cảm thấy rất chối tai khi nghe những từ ấy, ông hiểu ý tôi chứ?

Tuấn Tường so vai, buông gọn:

- Cô hôm nay khác cô hôm qua đấy. Hỷ Trân! Mới sáng sớm ai đã làm cho cô giận vậy?

- Chuyện đó không liên quan gì đến ông.

Hỷ Trân quay lưng bỏ đi, nhưng Tuấn Tường đã chặn lại:

- Chúng ta chưa nói xong mà.

- Giữa tôi và ông không có gì để nói cả.

- Nhưng cô phải cho tôi một cái hẹn.

Hỷ Trân tức giận:

- Ông Tuấn Tường! Với bất kỳ cô gái nào, ông cũng tán tỉnh như thế sao? Nhưng ông nên thất vọng đi, tôi không phải là Thái Lâm hay một cô gái nào khác đâu. Xin lỗi ông nha, Tuấn Tường.

Và lần này, Hỷ Trân bỏ đi thật, cô để lại sau lưng Tuấn Tường một cái nhìn chưa kịp hiểu.

Cô ấy là ai, tại sao cũng biết Thái Lâm?

Hỷ Trân vào văn phòng, cô bức bối ném mạnh túi xách xuống bàn. Đình Nam đang cầm cùi bên máy vi tính, phải ngẩng lên:

- Chu choa! Hỷ Trân nhà ta đi rồi mà còn làm chuyện cho người ta để ý nữa. Nè! Trễ gần một tiếng đồng hồ đấy.

- Em biết rồi.

- Lúc này, sếp mới hỏi em.

- Để một chút em vào trình diện.

Tuyệt Nhi ngồi bên kế bên cũng tò mò bước sang:

- Ai làm cho em bức tức vậy Hỷ Trân?

- Thì thằng cha...;

Nhưng Hỷ Trân kịp dừng lại, cô uể oải:

- Sáng sớm ra đường không coi ngày hay sao ấy, gặp toàn gì đâu không.

- Tên nào điên chọc ghẹo em hả?

- Chọc ghẹo thì không dám, nhưng làm mất thời gian một cách vô lý thì có.

- Ai vậy?

- Em cũng không rõ nữa. Hắn ở trong công ty chúng ta đi ra.

Tuyệt Nhi tròn mắt:

- Từ công ty chúng ta ra? Ai vậy nhỉ?

Cô quay sang Đình Nam:

- Bây giờ, công ty có tiếp khách hàng nào chưa vậy anh?

Đình Nam lẩm nhẩm:

- Chưa... nhưng mà có.

- Là sao?

- Tổng giám đốc công ty Sao Bắc Cực mới ghé đây.

- Ồ... à.

Tuyệt Nhi nhú mày:

- Em nghĩ Văn Tuấn Tường không đến nỗi thô lỗ đâu. Ông ta là một người có tiếng và có địa vị mà. Có thể... là một sự hiểu lầm.

Hỷ Trân xua tay:

- Thôi, anh chị đừng suy nghĩ lung tung nữa. Ai thì mặc ai, mọi chuyện cũng đã qua không nên truy cứu làm gì, coi như hôm nay em xui đi. Bây giờ, em vào trình diện sếp đây.

- Ê!

Đình Nam kéo lại:

- Cần thận khi "" phát ngôn "" nghe, nếu không thì nguy hiểm lắm đó.

- Vâng.

Hỷ Trân gõ cửa phòng giám đốc và cô ung dung đẩy cửa:

- Giám đốc! Tôi xin lỗi vì đã đến trễ.

Quân Bình - Giám đốc công ty xây dựng Thuận Thành - Chỉ vào cái ghế trước mặt:

- Cô ngồi đi!

Hỷ Trân e dè ngồi xuống. Cô đi trễ làm dở dang công việc, đáng lý ra giám đốc phải nổi giận như mọi khi chứ. Tại sao... khuôn mặt của giám đốc vẫn bình thản, không có tín hiệu của...

- Hỷ Trân! Cô làm tốt lắm.

Hỷ Trân ngơ ngác:

- Sao cơ?

- Tổng giám đốc công ty Sao Bắc Cực có vẻ rất hài lòng về những bản vẽ của cô.

- Giám đốc muốn nói...

- Bên Sao Bắc Cực có xem qua bản vẽ của cô. Có thể nay mai có kết quả tuyển chọn. Tôi luôn hy vọng cô là người được chọn, để công ty nỗ lực với người ta.

Hỷ Trân vẫn không hiểu:

- Giám đốc nói gì vậy?

Quân bình giờ tay:

- Là chuyện gì, thì tôi không thể nói cho cô biết vào lúc này. Cứ chờ đi, rồi sẽ thấy thú vị.

Hôm nay, hết Văn Tuấn Tường rồi đến Tuyết Nhi, Đình Nam, Quân Bình... Mọi người làm cô khó hiểu vô cùng.

Hỷ Trân so vai, cô không muốn quan tâm nữa.

Quân Bình như chấm dứt câu chuyện:

- Thế nhé! Cô tiếp tục công việc của mình đi.

- Giám đốc! Còn việc trễ nải bản vẽ hôm nay, tôi...

- Tôi đã biết hết rồi.

- Giám đốc không trách tôi chứ?

- Không. Nhưng không nên có lần sau đấy.

Hỷ Trân mỉm cười:

- Cảm ơn giám đốc.

Cô đứng dậy:

- Xin phép giám đốc, tôi ra ngoài.

- Nói với Đình Nam và Tuyết Nhi hãy cố gắng lên.

- Thưa vâng.

Cánh cửa đóng lại sau lưng, Hỷ Trân mới tin đó là sự thật.

Sự việc hôm nay cũng khá nghiêm trọng, thế mà giám đốc chỉ nhắc nhở thôi. Báo hại lúc này cô run thấy mồ.

Tuyết Nhi chạy lại, kéo tay Hỷ Trân:

- Sao rồi? Giám đốc có làm khó em không?

Hỷ Trân lắc nhẹ:

- Chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

- Chuyện lạ đấy!

Đình Nam như không tin:

- Sếp của mình xưa nay nổi tiếng là rắc rối và khó chịu, phạm phải một lỗi nhỏ thôi cũng như trời sấm sập đến nơi. Mới hôm qua nè, chậm trễ bản hợp đồng một tí xiu, thì giám đốc đã làm âm lên. Còn hôm nay, Hỷ Trân đến trễ, lại lỡ hẹn bản vẽ với công ty Sao Bắc Cực, thế mà...

- Em cũng thấy lạ nữa. Nhưng hình như giám đốc nói, công ty Sao Bắc Cực đã có xem rồi.

- Bản vẽ đâu mà xem? Em là người chịu trách nhiệm về bản vẽ ấy mà. Trong công ty chỉ có em là người khá nhất, nên giám đốc đã giao việc ấy cho em vào đầu tháng trước.

Hỷ Trân nhún mày:

- Không lẽ..

- Em nói gì?

- Vụ dụng độ lúc này ở hành lang công ty. Văn Tuấn Tường đã xem bản vẽ của em? Ông ta còn buột miệng nói bản vẽ khá nữa.

- Chắc vậy rồi, chứ làm sao ông ta biết được bản vẽ của em.

Tuyết Nhi thở ra:

- Giám đốc không làm khó em, thì ra đã có người giúp. Thôi, như vậy là may mắn rồi, đừng bàn cãi nữa.

- Cho dù Văn Tuấn Tường có tốt như thế nào, em cũng không bao giờ cảm ơn ông ta.

- Tại sao vậy?

- Việc ấy, anh chị không cần phải biết. Giám đốc dặn dò hai người phải cố gắng lên.

Hỷ Trân với tay lấy mớ giấy tờ trên bàn. Cô tỏ ý không muốn bàn đến câu chuyện đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Xoay người, Hỷ Trân vùng tay cho thoải mái. Ánh mắt cô vô tình nhìn ra cửa sổ.

- Hà! Một ngày đã trôi qua rồi sao? Vậy giờ làm việc...

Hỷ Trân nhìn vào đồng hồ trên tay, giờ làm việc đã kết thúc từ lâu. Trong phòng vắng lặng cho thấy không còn một ai cả. Họ đã về hết rồi và thời gian đã bỏ quên cô.

Đắm đắm vào bả vai cho đỡ mỏi, Hỷ Trân nhìn vào bản vẽ của mình. Từ sáng cho đến giờ cô cặm cụi vào bản vẽ, nhưng vẫn chưa thật sự hài lòng về nó. Bây giờ thì cô không thể tiếp tục.

Hỷ Trân đẩy ghế đứng dậy, cô đến bên cửa sổ. Hoàng hôn buông xuống và hình như thành phố đã lên đèn từ lâu. Mọi người đã xong công việc, và họ có những phút giây riêng cho mình. Còn cô?

Hỷ Trân cười buồn, cô làm gì có những phút giây cho riêng mình mà nghĩ chứ. Trái tim trinh nguyên trót nhớ một người, nhưng cô chỉ biết đứng nhìn người đó trong nỗi cô đơn. Đêm từng đêm thầm gọi tên ai trong xốt xa.

Kim Từ Nam! Anh có hiểu được cho lòng cô gái trẻ?

Đêm tối phủ vây, chẳng còn nhìn thấy gì nữa, ngoài một căn phòng tối om. Nếu như... nếu như không có tiếng chuông điện thoại, có lẽ... Hỷ Trân không biết mình đứng như thế cho đến bao giờ. Cô lần tìm cái ống nghe trong bóng đêm.

- Alô.
- Đúng là mày rồi.
- Thành Thực! Sao lại gọi đến đây?
- Mày còn hỏi, định lấy điểm với sếp hay sao vậy? Làm việc đến quên cả thời gian. Tao gọi đến nhà tìm mày, nhưng chị Hữu Trân nói mày chưa về. Gọi điện thoại di động thì mày đã tắt máy. Cửa hàng hoa thì chắc chắn là mày không ghé rồi. Vậy mày có thể đi đâu được chứ. Cách cuối cùng là gọi điện thoại đến công ty thôi. Quả nhiên mày còn ở đây.

Thành Thực cao giọng:

- Sao hả? Định bao giờ về đây?
- Đang chuẩn bị. Mà có gì quan trọng không?
- Từ hôm mày nhận bằng Anh vẫn đến giờ, chúng ta không gặp mặt. Tao định rủ mày đi uống ly nước thôi.
- Chỉ thế thôi à?
- Ừ.
- Làm tao tưởng có chuyện gì quan trọng lắm.
- Ô... con nhỏ này! Không có chuyện gấp mày không được sao?
- Đương nhiên là được rồi.
- Vậy thì mày mau đến quán cà phê Trung Nguyên, trên đường X đi.
- Đi đâu mà xa dữ vậy?
- Tao đã lỡ đứng trước cửa quán rồi. Thôi nhé!
- Ê! Còn anh chàng Hữu Quân của mày?
- Đã có chương trình riêng.
- Thế thì chịu khó chờ đi.
- Nhanh đấy!
- Ừ.

Hỷ Trân lại mò mẫm trong bóng đêm dọn dẹp bàn của mình. Cô nhất định không bật đèn, tính khí của Hỷ Trân là vậy đó. Luôn làm những việc đi ngược lại, mà bóng tối cũng để lại một cảm giác hay đấy chứ.

Xong mọi việc, Hỷ Trân còn kiểm tra cửa sổ cẩn thận, rồi mới bước ra ngoài, khoá cửa lại.

Đi hết hành lang, băng qua một khoảng sân mới tới chỗ để xe. Hỷ Trân ung dung đẩy xe ra cổng. Chú bảo vệ phải giật mình:

- Ủa cô Trân! Giờ này cô mới về sao?
- Dạ. Mãi mê vào bản vẽ, nên cháu đã quên mất thời gian. Làm phiền chú mở cổng giùm nhé.
- Công ty mà có những người như cô thì luôn phát triển rồi.

- Lâu lâu, cháu chỉ có trực một ngày thôi, chú ạ.

Đẩy xe ra khỏi cổng, Hỷ Trân quay lại vẫy tay:

- Cháu về đây.

- Cô chạy xe cẩn thận đó!

Hoà vào dòng người, không khí dịu mát về đêm làm cho Hỷ Trân thấy dễ chịu một chút.

Qua khỏi ngã tư Hai Bà Trưng, một cặp trai gái lướt qua làm cho Hỷ Trân chú ý.

Người điều khiển xe, cô không thấy rõ mặt, nhưng người ngồi sau, cô không lầm được, là bà chị Hữu Trân của cô chứ không ai xa lạ.

Ái chà! Có bạn trai mà giấu há. Phen này chị không chối được với nhỏ em này đâu, bà chị ạ.

Hỷ Trân nhấn ga đuổi theo, cô định giáp mặt ông anh rể trong tương lai của mình để trêu ghẹo một chút. Nhưng nào ngờ người tính không bằng trời tính. Cô vừa chồm lên, thì đã có tính hiệu đèn đỏ.

Dừng xe, Hỷ Trân nhìn theo chiếc xe phía trước xa dần một cách âm ức. Được rồi, không chỉ có ngày hôm nay đâu.

Cho xe chạy tiếp, Hỷ Trân đến điểm hẹn với khuôn mặt một ngày chưa được nghỉ.

Vừa bước vào quán cô đã bị hỏi ngay:

- Thưa cô, cô đi mấy người?

- À! Tôi tìm bạn.

Hỷ Trân đưa mắt tìm kiếm, cũng may có một cánh tay giơ lên làm dấu hiệu. Nếu không cô cũng sẽ gặp khó khăn vì quán quá đông khách.

Hỷ Trân tiến nhanh về phía bạn, cô kéo ghế ngồi:

- Hôm nay, mày sao vậy? Giờ chứng, quán nào không ngồi lại ngồi quán này. Đông ời là đông! Tao mới bước vào đã thấy khớp.

Thành Thực che miệng:

- Tao thấy hôm nay mày có sao là đúng hơn. Thường ngày, mày là con nhỏ ngang bướng và quậy phá nhất, chẳng có một trường hợp nào làm cho mày lúng túng cả. Thế mà chỉ là một quán đông khách thôi cũng làm mày e dè sao? Thế Trình Hỷ Trân đâu rồi?

Hỷ Trân xua tay:

- Thôi, mày đừng ca cẩm nữa. Tao đang mệt chết đi được đây nè.

- Vậy thì gọi cái gì uống đi.

- Cà phê.

- Há?

- Phải. Đến quán cà phê thì phải uống cà phê mới đúng.

- Nhưng cả ngày nay mày không được nghỉ rồi, bộ định tối nay không ngủ sao?

- Đã ngủ thì có uống gì, tao cũng ngủ được, mày đừng lo cho tao.

Hỷ Trân giơ tay, người phục vụ bước lại:

- Cô dùng gì?

- À! Cho tôi tách cà phê.

- Xin chờ chút.

Người phục vụ vừa quay lưng, thì Thành Thực khều Hỷ Trân:

- Nè! Hình như tao thấy mày ốm đi nhiều đấy.

Phản ứng tự nhiên, Hỷ Trân sờ lên mặt mình:

- Vậy sao?

Cô thở ra:

- Cũng đành chịu thôi. Tao đang dồn hết tâm trí tham khảo về mô hình công trình du lịch ở Vịnh Hạ Long và Nha Trang của Văn Tuấn Tường. À! Nhắc đến Văn Tuấn Tường, tao mới nhớ. Tao đã hai lần gặp được ông ta.

- Thế ư? Vào lúc nào?

Hỷ Trân chống cằm:

- Một lần, ông ta đến cửa hàng hoa tươi của mẹ tao mua hoa, và chính tay tao đã gói cho ông ta. Và một lần còn đụng độ nhau ở công ty, ông ta làm tao muốn nổi khùng lên được.

- Tuấn Tường chọc ghẹo mày à?

- Chọc ghẹo thì có gì để nói. Đằng này, ông ta nói ông ta thích tao.

- ...

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

- Nghe làm sao lọt lỗ tai, phải không? Bởi vậy mới nói, đánh giá một con người đừng có nhìn bề ngoài. Nhất là phải cảnh giác những người có tiếng tăm. Mày có biết không? Tao vô tình biết được ở ông ta một điều. Thì ra con người của Văn Tuấn Tường xem trọng bạn gái của mình hơn đáng sinh thành ra mình.

- Có chuyện đó nữa sao?

Hỷ Trân gật đầu:

- Không thấy thì không tin chứ gì? Nhưng đó lại là sự thật. Hôm đó, ông ta mua hai bó hoa, một tặng mẹ, một tặng bạn gái. Chỉ cần nghe một cú điện thoại thôi, là ông ta mau mắn cầm bó hồng chạy đi. Còn lại bó hoa tặng mẹ, ông ta lại nhờ tao mang đến nhà.

- Mày phải mang đến nhà à?

- Còn sao nữa.

Thành Thực tò mò:

- Chuyển đi có vui không?

- Mày nghĩ coi?

- Tao... hồng... biết.

Vừa lúc người phục vụ mang nước ra.

Hỷ Trân vội vã cảm ơn, rồi tùm tùm nhìn bạn:

- Mày có muốn nghe không?

Thành Thực chồm sát lại gần bạn:

- Những câu chuyện về người nổi tiếng, đương nhiên là tao muốn nghe rồi.

- Hôm ấy, đáng lý ra là tao không đi, nhưng vì tò mò, nên tao đành làm người đưa hoa vậy. Lần theo địa chỉ mà Văn Tuấn Tường đưa cho tao... Điều không thể ngờ là ông ta giàu có quá sức tưởng tượng của tao. Căn biệt thự lộng lẫy kia là do Văn Tuấn Tường thiết kế để đón mẹ mình từ Mỹ về, và tao cũng là người đầu tiên trong cái giới làm ăn gặp mặt mẹ Ông ta.

Thành Thục bị cuốn theo câu chuyện:

- Mẹ Ông ta chắc đẹp lắm hả?
- Chẳng những đẹp mà còn sang trọng nữa. Bác ấy nhận hoa và còn mời tao vào nhà chơi, tỏ ra vui với tao lắm.
- Chắc bác ấy có kể về Tuấn Tường cho mày nghe rồi?
- Tuấn Tường là người đàn ông luôn bận rộn. Bác ấy than thở chưa một lần Tuấn Tường đưa bạn gái ra mắt. hỏi ra thì cứ bảo chưa đâu.
- Vậy còn Thái Lâm?
- Tao không rõ. Có lẽ Tuấn Tường chưa đưa nó về giới thiệu với gia đình cũng nên.

Hỷ Trân hóp một ngụm cà phê:

- Văn Tuấn Tường cũng đang là đề tài "" nóng hổi "", tao sẽ moi tin cho mày xem.
- Liệu có làm được không đó?
- Mày muốn nói gì?
- À! Không.
- Ngô Thái Lâm là bạn gái của Tuấn Tường đấy, con khi ẹ. Còn tao, mày cũng biết, con người chỉ có một trái tim.

Thành Thục gục gặc:

- Hiểu, hiểu.
- Vậy thì tốt, Văn Tuấn Tường không bao giờ thích hợp với tao.

Hỷ Trân bùng ly cà phê đưa lên miệng, ánh mắt cô băng quơ giữa không gian ồn ào. Thì ra quán cà phê này không chỉ dành cho những người sành điệu biết thưởng thức, những đứa con gái như cô có thể vào đây ngồi vừa nghe nhạc vừa tán gẫu mà.

Thành Thục nghiêng đầu:

- Ê! Lâu nay, mày có gặp Từ Nam không?

Hỷ Trân hơi giật mình, cô không hiểu tại sao Thành Thục hỏi mình câu đó. Nhưng... phải cẩn thận mới được.

Hỷ Trân nhướn mày:

- Có chuyện gì không?
- À! Tại bọn tao không gặp anh ấy nên mới hỏi như thế.
- Chỉ vậy thôi à?
- Ừ.
- Nhưng rất tiếc, tao cũng giống như mày, không có gặp được Từ Nam. Bây giờ nghe mày nhắc, tao mới nhớ không biết bây giờ Từ Nam đang làm gì nữa.
- Đương nhiên là vẫn đi dạy rồi, chẳng lẽ mày nhận bằng rồi, anh ấy cũng nghỉ sao?
- Ồ há.

Thành Thục nhìn vào mắt bạn:

- Đang nhớ đến Từ Nam à?

Hỷ Trân chối phăng:

- Làm gì có chứ. Tao với anh ấy có là gì của nhau đâu.
- Phải rồi, không là gì của nhau, nhưng có ai đó ngày nhớ đêm mong.

- Thành Thực à!

- Được rồi, được rồi, không nói nữa.

Hỷ Trân mỉm cười:

- Tao với mày vẫn còn nhiều chuyện để nói mà.

- Ừ phải.

Thành Thực nhịp nhịp tay:

- Hỷ Trân! Tao muốn hỏi.

Đúng lúc có tín hiệu điện thoại, Hỷ Trân nhìn bạn:

- Của mày hay của tao?

- Chắc là của mày đó. Tao đã khoá máy rồi.

Hỷ Trân mở túi xách, cô lấy máy nhìn số điện thoại, rồi mới áp vào tai.

- Alô.

- Hỷ Trân! Em đang ở đâu?

- Chị hai! Em uống nước với bạn.

- Sao không gọi điện về? Em làm mẹ lo lắng đấy.

- Em xin lỗi.

- À! Không còn sớm nữa đâu Hỷ Trân.

- Dạ, em biết rồi. Em về ngay.

Hỷ Trân tắt máy, rồi nói với bạn:

- Tao nghĩ chúng ta nên về thôi, cũng khá khuya rồi.

- Ừ.

Thành Thực gọi người tính tiền. Xong, cô đứng dậy:

- Đi thôi. Hôm khác, tao nhất định sẽ rủ theo Hữu Quân và Từ Nam.

Hỷ Trân bỏ đi trước. Có lẽ đêm nay cô sẽ rất khó ngủ, bởi vì điều ấy chỉ mình cô biết.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

- Mẹ, chị hai! Sao hôm nay hai người thức sớm vậy?

Hỷ Trân hít hít mũi:

- Cha! Con nghe được mùi gì rất thơm nữa.

Cô ào đến bên bếp, thì bị Hữu Trân chặn lại:

- Nè, nè! Không được đến gần.

- Sao vậy? Em đang đói bụng mà. Mẹ Ơi! Điểm tâm sáng là món gì vậy?

Hữu Trân kéo tay em gái:

- Không phải là chuyện của em

- Lạ chưa!

- Em coi em kia, lờ thôi quá đi. Quần áo, tóc tai... Hỷ Trân! Em gọn gàng một chút đi. Con gái lớn rồi... Sáng thì ngủ cho đến mặt trời mọc mới dậy, như thế thì còn làm ăn gì được.

- Chị hai có nói quá không vậy? Hôm nay là ngày nghỉ, với lại tối qua em thức gần tới sáng, nên dậy hơi muộn một tí. Có vậy mà chị cũng la lên. Đừng khó chịu như thế chứ.

Hữu Trân đẩy vai em gái:

- Thôi, đừng nói nhiều nữa. Em mau lên phòng thay đồ khác cho lịch sự một chút đi.

Hỷ Trân quay một vòng:

- Như vậy là quá ư lịch sự rồi, còn gì nữa. Thường ngày ở nhà, em cũng mặc như thế. Gò bó như chị, không được thoải mái lắm đâu.

Đến giờ, bà Bích Dung lên tiếng:

- Chị hai con nói thì nghe. Mọi ngày khác, hôm nay khác. Hôm nay, nhà ta có khách đấy.

- Khách thì đâu có gì quan trọng. Không phải ngày nào nhà mình cũng có khách sao? Con không ra phía trước là được rồi.

- Hỷ Trân! Đừng có cãi. Vị khách hôm nay là anh rể tương lai của con đó.

- Hèn gì...

Hỷ Trân nhìn mẹ và chị:

- Hai người thức sớm và lắng xăng mọi chuyện. Mở mắt ra là em thấy là lạ rồi. Thường ngày, giờ này là mẹ ở cửa hàng hoa tươi, có đâu lại đứng bếp.

- Bạn trai của chị hai con lần đầu tiên đến nhà chơi, ít ra cũng phải lịch sự một chút.

- Đến thăm nhà thôi mà, đâu cần phải long trọng.

- Mình ăn sáng, mời luôn người ta cũng đâu có gì. Thôi, con đừng ở đó hỏi qua hỏi lại nữa. Mau thay đồ rồi xuống phụ mẹ.

Hỷ Trân xụ mặt:

- Dạ.

Đi được vài bước, như chợt nhớ ra. Hỷ Trân quay lại:

- Chị hai!

- Gì nữa đây?

- Em có chuyện này muốn hỏi chị.

- Chị đang nghe.

Hỷ Trân ngập ngừng:

- Chị có thể ra phía trước với em, được không?

- Quan trọng lắm à?

- Cũng không quan trọng lắm.

Nhìn khuôn mặt trang nghiêm của Hỷ Trân, Hữu Trân gật đầu:

- Thôi được, nhưng đừng lâu quá nha, bạn chị cũng sắp đến rồi.

- Vâng.

Hai chị em ra phòng khách. Vừa ngồi xuống Hữu Trân nhắc ngay:

- - Hỏi gì thì cứ hỏi đi.

Hỷ Trân xoắn xoắn hai tay vào nhau:

- Chị hai! Yêu một người có khổ sở lắm không?

Hữu Trân mở ta mắt:

- Em... đang yêu một ai đó, phải không?

Hỷ Trân lắc đầu:

- Không. Em có nhớ bạn... Chị còn nhớ Thành Thực không?

- Con bé có vẻ nhút nhát ấy à?

- Vâng. Tình yêu như thế nào, mà em thấy nó tệ lắm.

- Yêu và được yêu, đó là niềm hạnh phúc. Còn nếu bạn em tỏ ra đau khổ, thì phải xem lại tình yêu đó đặt có đúng chỗ hay không.

- Nó chỉ âm thầm yêu người ta.

- Sao thế? Vậy chỉ là mối tình đơn phương thôi. Trên thế gian này, nếu thật sự là một tình yêu, thì không có sự đau khổ hay mất mát nào cả. Em hãy nói với bạn em tình yêu chỉ khi hai người hướng về nhau. À! Chàng trai mà bạn em yêu có biết được tình yêu đó không?

- Chắc là không.

- Vậy thì phải làm điều gì chứ.

- Em nghĩ anh ấy đã có người yêu.

- Như thế thì càng không nên. Hãy quên đi, nếu không tự mình chuốc lấy đau khổ mà thôi.

Hỷ Trân thở nhẹ:

- Để em khuyên nó xem sao.

Hữu Trân nghiêng đầu:

- Thế còn em?

- Sao ạ?

- Có để trái tim mình đi hoang lần nào chưa?

Hỷ Trân nhún vai:

- Như lời chị nói đấy, em giống con trai thì làm gì có người thích em chứ.

- Không hẳn là vậy. Em gái chị cũng xinh đẹp lắm, chỉ cần em nữ tính một chút thôi là có khối người đeo theo. Hay là vậy nhé Hỷ Trân. Chị sẽ nói với bạn chị làm mai cho em một người. Bạn anh ấy cũng có nhiều người dễ thương lắm.

Hỷ Trân xua tay lia lịa:

- Chị cho em xin đi. Chị làm vậy, chẳng khác nào vạch lá cho người tìm sâu, nói em gái mình đang... bị ế. Thú thật, em rất ghét việc mai mối. Từ đây về sau, đừng nhắc chuyện đó trước mặt em nữa.

- Không thích thì cũng đừng phản ứng mạnh như thế chứ.

- Em xin lỗi.

Hữu Trân quan tâm:

- Em không sao chứ?
- Không sao.
- Chị thấy sắc mặt em kém lắm đó. Bộ lúc này, công việc nhiều lắm hả?
- Không nhiều lắm.
- Lớn rồi, phải biết lo cho mình, đừng để mẹ thêm nhiều lo lắng.
- Em hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Hỷ Trân lắng chuyện:

- Chị quen anh rể tương lai của em trong trường hợp nào vậy? Chắc hai người hạnh phúc lắm, phải không?

Nhắc đến người yêu, đôi mắt của Hữu Trân sáng rỡ. Cô yêu anh nhiều biết mấy. Anh là người đàn ông trong số đàn ông cô chọn. Hai người quen nhau trong buổi giao lưu văn nghệ của các trường.

Hôm ấy, Trân nhớ rất rõ.... Tiết mục dành cho giáo viên, cô được trường cử làm đại diện.

Hữu Trân hát bài "" Phụng hồng "" một cách tự tin. Anh là người chơi đàn cũng là người đầu tiên tặng hoa cho cô. Lúc ấy, ánh mắt anh dịu dàng, nhưng rất nồng nàn làm cô nhớ mãi không quên.

Rồi hai người lại có dịp gặp nhau, tâm ý tương thông, con tim lỗi nhịp. Từ đó, tình yêu đến với hai người lúc nào không hay.

Anh tỏ tình và cô đã chấp nhận. Ngày tháng của hai người luôn ngọt ngào, tình yêu êm đềm chẳng chút sóng gió.

Yêu nhau chân thành mãi mãi yêu nhau. Hữu Trân cũng chưa bao giờ tâm sự về chuyện tình yêu của mình. Đột nhiên tuần rồi, anh đề nghị muốn đến nhà chơi để ra mắt gia đình.

Thú thật là yêu nhau, nhưng Hữu Trân cũng chưa nghĩ đến chuyện tiến xa hơn. Cô run lẩy. Cũng may đêm qua, nhờ có mẹ chỉ dạy làm quân sư. Sáng ra Hữu Trân có vẻ tự tin hơn, khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc.

Mẹ chấp nhận cho anh ấy đến, nghĩa là mẹ đồng ý cuộc tình này. Từ Nam! Anh có biết là em hạnh phúc như thế nào không?

Hỷ Trân đập nhẹ lên vai chị:

- Nè! Không có gì chứ?

Hữu Trân giật mình:

- À không...
- Thế sao tự nhiên chị im lặng vậy. Chị quên mất sự có mặt của đứa em này vì bận nghĩ về chàng à.

Hữu Trân mỉm cười:

- Phải chị đang nghĩ đến anh ấy.
- Xem chị kìa! Hai chữ "" thoa? mẫn "" hạnh phúc hiện lên khuôn mặt luôn. Em cũng mong gặp được mặt anh rể tương lai, xem anh ấy là người như thế nào mà chị hai của em yêu say đắm đến như vậy.
- Anh ấy không phải là người đàn ông có địa vị cao trong xã hội, cũng không phải là người đàn ông lý tưởng như các cô gái thường mơ tới. Anh ấy chỉ là một giáo viên bình thường, cuộc sống giản dị, giàu tình cảm? Nhưng trong trái tim chị, anh ấy là người đàn ông tuyệt vời nhất.

- Trong thời đại ngày nay, tìm được người đàn ông như vậy là tốt rồi, không cần gì ngoài cuộc sống chân thành và yêu thương lẫn nhau.
- Hỷ Trân nè! Chị cũng hy vọng em gặp được người đàn ông yêu em chân thành, chỉ có sự chân thành mới bền vững thôi.
- Chuyện của em còn lâu lắm. Em muốn ở bên mẹ và làm những công việc mình yêu thích thôi. Ngày nào đó chị theo chồng rồi, thì ai săn sóc mẹ đây?

Hữu Trân thở dài:

- Chị cũng đang nghĩ đến vấn đề ấy. Yêu nhau đã lâu, nhưng chị không dám đưa anh ấy về gia đình, cũng chỉ vì chị sợ. Nếu bàn chuyện cưới xin trong lúc này, thì mẹ phải làm sao đây?
- Còn em chi? Chẳng lẽ chị bắt anh ấy phải chờ đợi? Nhưng chờ đợi đến bao giờ trong khi gia đình chúng ta chỉ có hai chị em gái?
- Chị không biết nữa.

Hỷ Trân đặt tay lên vai chị:

- Đừng suy nghĩ lung tung, chuyện gì tới nó sẽ tới. Thôi, em phải đi thay đồ đây, nếu không mẹ lại la ầm lên cho xem.

Hai chị em bụm miệng bật cười:

- Nếu lỡ như sau này em có chồng, em sẽ bắt anh ta ở rể để chăm sóc mẹ.

Hữu Trân phì cười:

- Lấy chồng mà lỡ như.
- Em thí dụ thôi mà. Không chừng em cũng chẳng lấy chồng nữa là.
- Vậy thì bọn đàn ông ở giá hết sao. Em muốn là người phụ nữ đầu tiên trong dòng họ Trịnh phá kỷ lục à? Nhưng em ở vậy, sau này em sẽ thấy nuối tiếc cho cuộc đời của mình.
- Còn hơn đau khổ vì bị phụ tình.
- Người ta nói "" tình yêu như liều thuốc đắng, nhưng vẫn không đủ can đảm chối từ "". Tại sao biết là đau khổ nhưng vẫn cứ yêu? Bởi vì họ nghĩ: thà rằng đau khổ nhưng vẫn có thể biết tình yêu là gì, còn hơn khép chặt trái tim mình trong lạnh lùng để cuối cùng ôm nỗi đơn côi. Làm người mà chẳng biết thế nào là tình yêu.
- Chị lý luận hay quá! Cho nên mới nói con người sống trong tình yêu có khác.
- Em ngao. chị hả?

Hỷ Trân vung tay:

- Thôi được rồi, chuyên gia tình yêu à. Em gái của chị không sợ đau khổ, cũng muốn nếm thử vị đắng vị ngọt của tình yêu như thế nào. Nhưng này! Chuyện của em thì hãy để tự em, chị đừng xen vào có được không? Chẳng hạn là làm mai hay giới thiệu ấy...
- OK. Chị hứa.
- Cảm ơn rất nhiều.

Thấy Hỷ Trân đứng dậy, Hữu Trân hỏi ngay:

- Em đi đâu thế?
- Về phòng thay đồ, không phải mặc như vậy khó coi lắm sao?
- Ủ, phải lịch sự một chút.

Hỷ Trân ngúng nguẩy quay đi. Hữu Trân nhìn theo, lắc đầu.

Chương 11

Nghe tiếng chuông cổng, bà Bích Dung gọi:

- Hữu Trân! Hình như là bạn con tới đây.
- Dạ, để con ra mở cổng cho anh ấy.

Hữu Trân sửa lại bình hoa trên bàn một lần nữa, rồi cô mới thong thả ra cổng để giảm bớt sự hồi hộp trong lòng.

Cánh cổng vừa được kéo ra, thì có người ló đầu vào:

- Chào em, anh không đến trễ chứ?
- Rất đúng giờ.

Hữu Trân nhích người nhường đường:

- Từ Nam! Anh đưa xe vào đi. Mẹ cũng đang trông anh đấy.
- Đừng làm anh sợ chứ.

Từ Nam đẩy chiếc Quave vào sân, rồi anh đứng chờ Hữu Trân đóng cổng. Đợi cô đến gần, Từ Nam lấy giỏ trái cây trên xe trao cho cô:

- Cho anh gửi biểu gia đình.
- Cảm ơn anh, nhưng lần sau không được làm như thế nữa, mẹ không hài lòng đâu.
- Anh biết rồi.

Từ Nam quan sát chung quanh:

- Khung cảnh nhà em đẹp thật đó. Anh rất thích những ngôi nhà có được khoảng sân.
- Tất cả là nhờ bàn tay mẹ em đấy.
- Vậy bác gái là người có đầu óc thẩm mỹ và bàn tay nghệ thuật rồi.
- Mẹ thích cuộc sống bình dị và rất yêu thiên nhiên. Em và em gái em chẳng có chút gì là giống mẹ cả.

Từ Nam trêu ghẹo:

- Vậy thì giống ai?
- Đương nhiên là giống ba rồi, anh còn phải hỏi.

Hai người song song vào phòng khách, thì gặp ngay bà Bích Dung từ sau đi lên. Từ Nam cúi đầu lễ phép:

- Cháu chào bác.

Bà Bích Dung vui vẻ:

- Chào cháu.

Hữu Trân giới thiệu:

- Thưa mẹ, đây là anh Từ Nam, bạn con mà con đã nói với mẹ.

Bà Bích Dung chỉ vào ghế:

- Cháu ngồi đi! Cứ tự nhiên nhé.
- Cảm ơn bác.

- Bác có nghe Hữu Trân nói về cháu, hôm nay gặp được mặt, vui quá phải không?

- Dạ.

- Ba mẹ của cháu khoẻ hả?

- Dạ, cháu cảm ơn bác.

Hữu Trân để giỏ trái cây lên bàn:

- Mẹ! Anh Từ Nam mang đến biếu gia đình.

- Bày về chi vậy? Cháu đến chơi là được rồi.

- Dạ, chỉ là chút quà mọn thôi.

Bà Bích Dung đứng lên:

- Thôi, cháu ngồi chơi với Hữu Trân, bác còn một số công việc đang dang dở.

- Dạ.

Đợi bà Bích Dung khuất ở sau cửa, Từ Nam nói với Hữu Trân:

- Anh không ngờ mẹ em lại dễ chịu như vậy.

- Thế anh còn thấy lo nữa không?

- Hết rồi.

Từ Nam nhận xét:

- Anh thấy em có nét giống mẹ nhiều hơn đấy.

Hữu Trân cười:

- Ai cũng nói như thế mà, đâu chỉ mình anh.

- Hơ! Em cũng biết giỡn nữa sao?

Hữu Trân né cái cốc doa. của Từ Nam, cô dợm đứng lên:

- Để em gọi Hỷ Trân xuống chào anh.

Hữu Trân vừa dứt lời, thì đã nghe tiếng Hỷ Trân:

- Không cần đâu. Chỉ cần nghe tiếng cười hạnh phúc của chị là em biết điều gì xảy ra rồi.

Từ Nam ngẩng lên nhìn về phía phát ra tiếng nói. Anh tròn mắt khi nhận ra người trước mặt anh là Hỷ Trân - Cô học trò lớp anh ở trung tâm sinh ngữ.

Còn Hỷ Trân, cô cũng đâu có thua gì Từ Nam. Khuôn mặt đang vui trở nên lạnh lùng và nụ cười trên môi tắt lịm sau đó.

Trái tim trinh nữ quặn đau. Tại sao người yêu của chị hai cô lại là Từ Nam chứ?

Từ lúc biết nhau tới giờ, anh chưa bao giờ cho cô biết là anh đã có người yêu. Từ Nam! Anh có biết anh làm cho em đau đớn lắm không? Em nuôi hy vọng ở một tình yêu, thế mà giờ đây, tất cả đã tan thành mây khói.

Cay đắng lắm, nhưng cô không dám trách ai, chỉ trách bản thân mình đã đặt tình cảm không đúng chỗ.

Cô nhìn anh và nhớ anh trong âm thầm. Và bây giờ cũng vậy, cô chỉ biết nhìn anh vui vẻ bên chị hai. Cô còn làm gì được nữa, ngoài việc cố quên anh trong nỗi đau xé lòng.

Cô không có quyền nghĩ về anh kể từ bây giờ. Nếu làm như thế dù là tình đơn phương, cô cũng là người có lỗi.

Tình yêu kia rồi cũng chỉ là dĩ vãng. Nhưng cô có làm được hay không khi hiện tại một sự thật làm cô như mất hết thăng bằng?

Hỷ Trân bám vào thành cầu thang để cho khỏi té ngã. Cô đang cố giữ bình tĩnh cho mình.

Từ Nam kêu lên:

- Là em hả Hỷ Trân?

Hỷ Trân mím môi:

- Chào thầy.

Hữu Trân thì ngờ ngác:

- Anh và Hỷ Trân biết nhau à?

- Biết chứ. Cô ấy là học trò của anh trong suốt khoá học ở trung tâm mà. Hỷ Trân chịu khó và học giỏi lắm, nhưng chưa bao giờ khắc phục được tình trạng đi trễ của mình. Do nhiều lần đi trễ, nên cô ấy để lại ấn tượng trong anh. Rất tiếc, anh vẫn không nhận ra Hỷ Trân là em gái của em.

Hữu Trân chợt hiểu:

- Thì ra là vậy. Chỗ quen biết nhau, em không cần giới thiệu há.

Cô ra dấu cho Hỷ Trân:

- Xuống đây đi em. Từ Nam cũng đâu xa lạ gì. Ở trường anh ấy là thầy của em, còn ở đây, Từ Nam là bạn chị. Em cứ xem anh ấy như anh của mình là được.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Hỷ Trân ơ thờ:

- Thế à!

- Em đáng đánh đòn lắm đó. Học Anh vẫn ở lớp của Từ Nam mà cũng không kể cho chị nghe.

Hỷ Trân nhún vai:

- Chị làm gì có thời gian để nghe em kể chuyện, với lại việc em đi học cũng chẳng có gì thú vị. Chị không nghe thầy Nam vừa nói đó sao? Em là chuyên gia đi trễ, kể cho chị nghe để chị mắng à?

Từ Nam phì cười:

- Bây giờ em còn đi trễ nữa không?

- Thầy không nhớ à? Em đã nhận bằng rồi.

- Ồ!

Từ Nam vỗ trán:

- Đáng trách thật, đáng trách thật. Lớp mới này không có người đi trễ làm anh quên bằng luôn. Bây giờ, em theo học gì vậy?

Hỷ Trân lắc đầu:

- Không học gì hết.

- Nghĩa là ở nhà?

Hữu Trân chen vào:

- Anh không biết đấy chứ, Hỷ Trân là dân của ngành xây dựng. Con bé đang làm việc cho công ty thiết kế xây dựng Thuận Thành.
- Một bất ngờ lớn nghe. Vậy mà anh cứ tưởng em mới vào đại học. Hỷ Trân cừ lắm!
- "" Thầy "" quá khen.

Hỷ Trân tránh tiếng anh. Cô sợ sự ngọt ngào kia sẽ làm cô kèm lòng không được.

Từ Nam và Hữu Trân thì vô tư. Anh gọi:

- Em đến đây, anh em ta còn có gì xa lạ đâu. Ở lớp học, chẳng phải chúng ta từng là anh em với nhau sao?
- Xin thầy đừng nhớ lại những ngày tháng ấy. Bây giờ, mọi việc thay đổi và đang bắt đầu cho một cuộc sống mới. Hôm nay gặp thầy ở đây, xem như thầy là một thành viên mới của gia đình.

Từ Nam có vẻ không hài lòng:

- Em nhớ được tiếng "" thầy "" đó ở đâu vậy? Anh cảm nhận được Hỷ Trân của hôm nay xa lạ lắm.

Hỷ Trân nhanh chóng phủ nhận:

- Em không có gì lạ cả.

Hữu Trân phụ họa.:

- Tính nhỏ ấy xưa nay là vậy đó. Lúc nắng lúc mưa, không ai hiểu nổi. Chợt thân mật đó, rồi cũng chợt xa lạ đó, từ từ anh sẽ quen thôi.

Cô nhìn Từ Nam:

- Anh không buồn chứ?
- Không. Em cũng đừng quan tâm đến chuyện đó. Hỷ Trân như em gái của anh thôi.

Còn đứng đây làm gì nữa? Xem họ hạnh phúc bên nhau ư?

Hỷ Trân háng giọng:

- Chị hai! Em xin phép.
- Đi đâu thế?

Để không ai nhìn thấy được nỗi đau của mình, Hỷ Trân đành phải nói dối:

- Một người bạn trong công ty có việc cần gặp em.
- Nhưng hôm nay là ngày nghỉ mà.
- Chuyện ngoài ý muốn thôi. Xin lỗi, có thể em không có mặt trong bữa cơm gia đình.
- Vậy là sao?
- Xong việc, em sẽ ghé ngang chỗ Thành Thực. Chị giải thích với mẹ giúp em nhé.

Hỷ Trân quay sang Từ Nam:

- Xin lỗi thầy.
- Đừng nói thế chứ. Em có việc thì em cứ làm.
- Cảm ơn thầy.

Hỷ Trân quay đi, cô đi thật nhanh, đi như chạy làm Hữu Trân phải lạ lùng:

- Con bé hôm nay có sao thật rồi.

Từ Nam và Hữu Trân phát hiện ra cái lạ của Hỷ Trân. Nhưng họ vẫn chưa tìm ra được cái lạ ấy là gì. Thế là họ suy nghĩ...

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

"" Đã lâu rồi mọi người vẫn nói, rằng em không thật lòng, vẫn âm thầm từng ngày đối trá mối tình anh. Rồi em ra đi thật xa, để mình anh bơ vơ ở lại. Tình yêu sau bao năm giờ là từng giây.

Thôi cũng đành tìm về quá khứ tìm vui trong kỷ niệm, thôi cũng đành tìm về chốn cũ quên ngày mai. Ngày xưa em như dòng sông, lững lờ trôi bên anh một dòng. Giờ đây em theo gió mây cuốn trôi về đâu.

Người ơi hãy quay về đây, tình anh vẫn đông thật đấy. Lòng anh suốt một đời vẫn mãi yêu người thôi. Người ơi hãy quay về đi, dù em đối gian thật nhiều, lòng anh suốt một đời vẫn mãi yêu người thôi... vẫn mãi yêu người thôi... ""

Người ca sĩ đã kết thúc bài hát và xuống sân khấu từ lâu, thế nhưng Tuấn Tường vẫn đắm chìm bên khói thuốc.

Anh suy nghĩ gì? Tình yêu với một người có thật sự bền lâu? Có thật anh chỉ yêu một mình Thái Lâm?

Lần đầu tiên gặp nhau bên Mỹ, cô thu hút được anh bởi sắc đẹp rực rỡ, lúc nào cũng chói chang và cuộc tình của anh và cô kéo dài cho đến bây giờ.

Bên nhau thì nồng nàn và đầy lòng ham muốn, nhưng cũng không ít nặng nề.

Thái Lâm theo anh như hình với bóng, đôi lúc làm anh cảm thấy bức bối và khó chịu, nhưng anh chưa biết lý do gì.

Thái Lâm không cùng nghề với anh, cô kinh doanh về thời trang. Điều đó không có gì để nói.

Tuấn Tường càng cảm thấy mệt mỏi hơn khi Thái Lâm có nhiều trận ghen vô cớ. Cô yêu anh, nhưng cô không hiểu anh nghĩ gì và muốn gì. Càng ngày anh càng phát hiện Thái Lâm không có gì sâu sắc cả, ngoài sắc đẹp.

Tuấn Tường cảm thấy hơi thất vọng khi anh có suy nghĩ tiến xa hơn.

Anh đang cần một người vợ hiểu và cảm thông cho anh, chứ đâu cần người vợ chỉ biết đua đòi không đầu óc, sống quá thực tế.

Mới đầu anh còn biện hộ cho Thái Lâm, vì anh nghĩ cô bị ảnh hưởng bởi cuộc sống phương tây, nhưng tất cả hình như tồi tệ đi.

Việc về lại Việt Nam, cô đã giận anh một thời gian. Sau đó, cô tìm anh làm hoà vì cô nói cô không thể sống thiếu anh.

Chấp nhận vì chuyện tình cảm cũng đâu dễ dàng kết thúc như thế. Anh và cô tiếp tục chuyện tình yêu đó.

Cô làm anh hạnh diện với bạn bè trong giao tiếp, nhưng cô cũng làm anh mệt mỏi bởi những yêu cầu đòi hỏi quá vô lý.

Anh còn đang buồn, vì cô không hề muốn cho anh biết về cuộc sống bạn bè của mình. Thái Lâm hầu như lảng tránh những câu chuyện về những người bạn.

Mỗi lần hỏi đến, cô chỉ trả lời qua loa, không còn ai ở lại thành phố này, hay họ đã đi nơi khác lập nghiệp.

Nhiều lúc Tuấn Tường không muốn quan tâm đến nữa. Anh cho nó vào lãng quên để không bị chi phối. Anh muốn tập trung vào công việc, nhưng Thái Lâm đâu để cho anh như ý muốn thêm nữa. Anh chợt nhớ đến Hỷ Trân, cô gái có đôi mắt to tròn, đã có lần mắng anh ở hành lang của công ty thiết kế xây dựng Thuận Thành.

Câu nói của cô đã vô tình nhắc đến người bạn tên Thái Lâm. và Tuấn Tường nghĩ: "" Nhất định Thái Lâm và Hỷ Trân có quan hệ với nhau. ""

Có thể hai người từng là bạn và cũng có thể hai người là kẻ đối đầu nhau. Cho nên hôm nay, dù là ngày nghỉ anh cũng để mọi việc sang một bên, dành thời gian nói chuyện với Thái Lâm.

Nếu như cô cố tình chối bỏ hay nói sai sự việc, thì tình yêu cô dành cho anh chỉ là giả dối.

Tuấn Tường hy vọng mọi chuyện không tồi tệ đi. Anh rất ghét những con người gian dối. Và kết thúc một chuyện tình cũng buồn lắm chứ.

Thái Lâm thấy Tuấn Tường này giờ im lặng rít thuốc liên tục, cô giật điều thuốc trên tay anh.

- Gọi em ra đây, sao không nói gì hết vậy? Chẳng lẽ chỉ để nhìn anh hút thuốc và nghe nhạc thôi sao? Nếu vậy thì thật là vô nghĩa.

Tuấn Tường nhếch môi:

- Ngồi bên anh, em cảm thấy vô nghĩa lắm à? Anh nhớ em, anh gọi em ra đây cũng không được sao? Thái Lâm! Mới hôm qua em còn nói...

- Tuấn tường! Anh thừa biết ý em không phải vậy mà.

Bất chợt, anh nhìn vào mắt Thái Lâm

- Từ lúc quen nhau đến giờ, em thật sự không giấu anh điều gì chứ?

Thái Lâm tránh tia nhìn của Tuấn Tường:

- À! không.

Tuấn Tường gằn giọng:

- Thật chứ?

Thái Lâm ngạc nhiên:

- Anh hôm nay sao vậy?

- Em trả lời anh đi.

Thái Lâm mím môi:

- Em không có gì giấu anh cả.

Tuấn Tường ngã người ra ghế, cười buồn:

- Em chưa bao giờ nói thật lòng mình, thì làm sao tình yêu em dành cho anh là thật chứ.

- Tuấn Tường!

- Đáng lý ra anh không làm khó em đâu. Nhưng anh không làm rõ chuyện này, thì anh thấy trong lòng không được thoải mái.

Thái Lâm hồi hộp:

- Chuyện gì hả anh?

- Em biết Trịnh Hỷ Trân chứ?

Thái Lâm lắc đầu:

- Cái tên này lạ lắm.

- Vậy còn Hữu Quân và Thành Thực... những người bạn của thời trung học và đại học?

Tuấn Tường rút từ túi áo ra tấm hình 10x15 để trên bàn.

Trong ảnh, ba cô gái và một chàng trai câu vai nhau. Trong ảnh, họ thật vô tư và có nụ cười thoải mái.

Từ bên trái sang: Thái Lâm, Hỷ Trân, Hữu Quân, Thành Thực. Phía sau còn ghi rõ: "" Kỷ niệm tuổi hoa niên, tình bạn đẹp mãi. Ngày... ""

Cầm tấm ảnh trên tay mà Thái Lâm giật mình::

- Ở đâu anh có?

- Em có quen họ không?

- Em...

Đôi mắt anh sắc lạnh:

- Sao hả?

Thái Lâm cúi đầu:

- Em xin lỗi, em không muốn giấu anh, nhưng...

- Có gì khó nói à?

- Không phải. Em và họ đã lâu không còn liên lạc với nhau.

- Thế sau khi hỏi về bạn bè, em phải nhận tất cả, em còn nói không biết họ? Em làm anh buồn quá. Mỗi người đều có quá khứ của riêng mình, có buồn và cũng có vui với những kỷ niệm đẹp. Từ lúc quen em tới giờ, anh có giấu em điều gì đâu. Thế mà...

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Thái Lâm hốt hoảng:

- Anh nghe em giải thích nha, Tuấn Tường?

- Có lẽ không cần thiết nữa đâu.

- Tuấn Tường à! Tuổi hoa niên của bọn em rất đẹp. Nhưng sau đó, thì mỗi người mọi ngã vì ai cũng có định hướng tương lai riêng. Thêm vào đó, bản tính của Hỷ Trân không hợp với em, nên bọn em cùng chia tay luôn từ ấy. Cho đến bây giờ, bọn em cũng chưa có liên lạc với nhau. Hay là hôm nào rảnh, em hẹn được để anh và họ làm quen nhau.

Tuấn Tường vẫn nhỏ nhẹ:

- Em lại nói dối nữa rồi. Chính em mới là người ly khai tình bạn, chứ họ thì luôn xem em là bạn. Em nói chưa liên lạc được với họ... Xin lỗi nghe Thái Lâm. Tuần rồi, anh vô tình nhìn thấy em, Hỷ Trân và Thành Thực đi chung với nhau trên đường NTMK. Tại sao, em phải nói dối anh hết lần này đến lần khác chứ? Anh quan tâm đến những gì liên quan tới em, bởi vì anh luôn hy vọng... Thái Lâm! Em làm anh quá lạ lẫm.

- Tuấn Tường! Em...

- Anh đang chờ nghe lời giải thích.

- Tuấn Tường! Thật ra em chẳng có gì bằng họ cả, từ tiền bạc và sự giàu sang. Em sang Mỹ học được cũng là nhờ ở ba em.

Thái Lâm trầm giọng kể:

- Em làm bạn và chơi rất thân với họ. Trong nhóm chỉ có bốn người thôi, nhưng Hỷ Trân luôn là người đứng đầu cả về trình độ học thức và bản lĩnh. Hỷ Trân học rất giỏi và xinh đẹp, được nhiều người mến. Người đàn ông đầu tiên làm em biết rung động và trao trọn trái tim không yêu em mà yêu Hỷ Trân. Em đau khổ trong tình yêu đơn phương, nên tỏ ra ghét cay ghét đắng Hỷ Trân. Em thường xuyên tìm cơ gây sự... Từ đó, tình bạn của bọn em không còn bình yên nữa.

Ngừng một chút, Thái Lâm tiếp:

- Em sang Mỹ gặp anh. Nét đẹp trai, lịch lãm, tài giỏi của anh đã thu hút em ngay cái nhìn đầu tiên. Em yêu anh, và khi biết anh trở về Việt Nam, em rất là lo sợ. Sợ bản cũ tái diễn, và em thì không thể chịu đựng được đau khổ thêm một lần nữa, nên em quyết định không cho anh biết về những người bạn cũ của em. Một khi anh biết, thì anh sẽ gặp họ và... Tuấn Tường! Em rất sợ mất anh. Vì người đàn ông nào gặp Hỷ Trân cũng không thể nào quên. Nét lạnh lùng và bướng bỉnh của cô ấy luôn cuốn hút người đối diện.

- Vậy là em đâu có niềm tin cho chính mình.

Thái Lâm hoảng loạn:

- Em... Tuấn Tường! Đừng bao giờ bỏ em.

- Bình tĩnh nào Thái Lâm. Nếu đúng là tình yêu thì em không cần phải lo sợ gì cả. Còn bằng không, thì điều em lo lắng cũng chỉ là vô ích.

- Tuấn Tường! Anh không yêu em ư?

- Chúng ta vẫn còn trong giai đoạn tìm hiểu nhau. Em đừng gây áp lực cho mình và đừng quá kích động.

Thái Lâm nắm tay Tuấn Tường:

- Anh đã gặp Hỷ Trân rồi, phải không?

Tuấn Tường gật nhẹ:

- Phải. Hôm sinh nhật em, anh đã mua hoa ở tiệm của cô ấy. Nhưng lúc đó, anh không biết cô ấy là Hỷ Trân. Sau này, cùng đụng độ nhau ở công ty Thuận Thành, Hỷ Trân vô tình nhắc đến em, rồi thêm trưởng phòng Minh Tâm... Anh tỏ ra hiếu kỳ và cuối cùng, anh cũng biết được quan hệ giữa em và họ.

Anh đặt tay lên vai cô:

- Thái Lâm! Họ là những người bạn rất dễ thương. Em không nên để họ đứng bên lề tình bạn của em. Hỷ Trân không có gì đáng sợ như em nói đâu.

- Minh Tâm là người yêu của Hỷ Trân, hả anh?

- Không phải? Anh ta cũng chỉ yêu đơn phương. À! Nghe đâu Minh Tâm và anh họ của Thành Thực là bạn của nhau.

Thái Lâm run giọng:

- Tuấn Tường ơi! Điều em lo lắng sắp xảy ra rồi.

- Khờ quá! Em đừng suy nghĩ lung tung. Tình yêu đâu dễ đến khi đó không phải là người thượng đế ban tặng.

- Nếu như... nếu như... anh yêu Hỷ Trân thì sao?

Tuấn Tường đùa:

- Thì coi như anh và em có duyên mà không nợ.

Thái Lâm mím môi:

- Em nhất định không để hai người toại nguyện.

- Em định làm gì?

- Giết chết Hỷ Trân, giết chết anh, sau đó tự sát.

- Điên khùng.

- Em không biết đùa đâu.

- Em nên nhớ, cái gì không thuộc về mình, thì dù có là như thế nào đi chăng nữa cũng..

- Em không cần biết. Ai cướp của Thái Lâm thì người đó phải trả giá.

Tuấn Tường thở ra:

- Anh nói em không nghe. Nếu như có chuyện gì xảy ra, em sẽ phải hối hận. Và lúc đó, anh cũng sẽ không tha thứ cho em. Em nên nhớ, anh chưa bị ràng buộc bởi bất cứ ai, và anh cũng không muốn ai đó cản trở tự do của anh. Em nghe rõ chưa?

Tjái Lâm dịu giọng:

- Tuấn Tường! Em xin lỗi.

- Bỏ đi. Anh không muốn tranh cãi nữa.

- Nếu có dịp, em hẹn họ đi uống nước. Anh đồng ý không?

Tuấn Tường ơ hờ:

- Tùy em.

Vì đối với anh, sự gian dối của cô đã làm anh buồn, thêm phải nghe những câu không tình cảm làm anh thấy hụt hẫng.

Tuấn Tường chẳng còn chút cảm giác hay sự đam mê nào nữa cả. Tự nhiên anh thấy chán ngắt, tẻ nhạt và vô vị. Ngô Thái Lâm anh quen biết không phải

là con người đơn giản. Lời cô quá ư cay độc và tàn nhẫn.

Tiếng ồn ào trong quán bar làm cho Tuấn Tường không còn hứng thú nữa. Anh gọi người tính tiền, sau đó đứng lên:

- Chúng ta về thôi.

Thái Lâm ôm cánh tay Tuấn Tường:

- Đến vũ trường nghe anh. Lâu rồi, chúng mình không có đi nhảy.

- Xin lỗi, anh có việc phải làm rồi.

- Nhưng..

- Không phải chúng ta đã đi từ lúc trưa sao? Anh nghĩ em nên về nhà thôi, đừng để bác trai phải trông.

- Gọi điện về cho ba là được rồi. Ba sẽ không mắng nếu như biết em đi với anh.

Tuấn Tường bực bội:

- Em không thấy mệt nhưng anh mệt đó.

Thái Lâm sụm mặt đi theo Tuấn Tường. Ngang qua một quầy bar, anh chợt để ý đến một người.

Cô gái có mái tóc ngang vai đang ngửa cổ uống từng ly bia.

Trong dáng vẻ cô đơn, hình như cô đang đau khổ về một chuyện gì đó.

Phụ nữ bây giờ thật quá sức tự do. Buồn vui, đau khổ gì cũng có thể một mình đến vũ trường, quán bar tìm quên trong men say.

Tuấn Tường không thuộc tuýp người quá khắt khe, nhưng đôi khi anh cũng không tán đồng cho cách làm ấy. Rượu vào quá nhiều, thì không còn là giải sầu nữa mà sẽ hại thân. Chợt nhiên cô gái xoay mặt lại như đang tìm kiếm một cái gì đó làm cho Tuấn Tường thoáng thấy phải giật mình.

- Là Hỷ Trân.

Không sai. Khuôn mặt này, anh đã đối diện hai lần. Nhưng hôm nay, cô ấy làm sao thế? Không phải Hỷ Trân là con người luôn tràn đầy sức sống tự tin và bản lĩnh sao?

Hình ảnh hôm nay khác với hình ảnh hôm qua. Trông cô như tuyệt vọng lắm.

Tuấn Tường lấy làm ngạc nhiên. Đây là con người thật của Hỷ Trân? Và anh đang muốn biết rõ về người anh chuẩn bị hợp tác trong công việc. Hãy để anh tin điều Minh Tâm nói là đúng.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Tín hiệu của chiếc điện thoại di động trong túi quần làm Tuấn Tường thoát khỏi suy nghĩ. Anh hơi khựng lại để mở máy:

- Alo.

- ...

- Vâng. Tôi đang đi với bạn.

- ...

- Có chuyện gì gấp không?

- ...

- Được rồi. Tôi về ngay.

Tuấn Tường tắt máy, anh nhìn Hỷ Trân một lần nữa, rồi quay sang Thái Lâm.

- Em đón tắc xi về nhà, được không? Anh có việc phải đi ngay.

Dù không được vui, nhưng Thái Lâm cũng phải gật đầu:

- Không sao. Anh cứ lo công việc của anh, em tự về được.

- Đừng buồn anh nhé. Anh sẽ gọi điện cho em sau.

Tuấn Tường đưa Thái Lâm ra cổng, đích thân anh đón xe cho cô, anh mới an tâm.

- Ngủ ngon.

Đợi cho chiếc tắc xi chạy đi, Tuấn Tường mới quay vào. Nhưng anh không vội lấy xe mà tìm đến quầy bar, chỗ Hỷ Trân ngồi.

Lúc này, hình như bia đã thấm nên Hỷ Trân không còn điều khiển được mình. Cô như gục xuống quầy, đôi mắt đờ đẫn:

- Cho tôi một ly nữa đi.

Người đứng quầy nói:

- Xin lỗi, cô đã say rồi. Hay là cô nói địa chỉ đi, chúng tôi sẽ gọi xe cho cô.

Hỷ Trân quơ tay:

- Tôi không có say. Tôi đang muốn say để quên tất cả mọi chuyện mà tôi không muốn thấy, không muốn nghe, không muốn biết. Nè! Hay là anh sợ tôi không có tiền trả?

- Không phải.

- Vậy thì được rồi.

Hỷ Trân lắc lắc cái ly không:

- Nhanh lên đi! Tôi đang rất khát nước.

- Tôi...

- Khách hàng là thượng đế, anh không nhớ câu ấy à? Đừng làm tôi nổi giận đấy.

Tuấn Tường từ xa bước đến, anh gỡ cái ly trên tay Hỷ Trân, rồi nói với người đứng quầy:

- Xin lỗi anh.

- Bạn gái của anh hả?

Tuấn Tường nhận bừa:

- Vâng.

- Cô ấy uống say rồi. Anh nên đưa cô ấy về đi.

- Cảm ơn anh.

Tuấn Tường sốc Hỷ Trân đứng lên:

- Về nhà thôi, Hỷ Trân.

- Tôi không muốn về.

- Cô có biết gia đình cô đang rất lo lắng cho cô không?

- Có gì mà phải lo chứ?

Hỷ Trân nhướn cặp mắt lơ lơ nhìn Tuấn Tường:

- Ông là ai vậy?

Cô xò Tuấn Tường ra:

- Buông tôi ra!

Trong quán bar đông khách như thế này, không thể cù cưa mãi. Tuấn Tường đành siết chặt Hỷ Trân và diu cô ra ngoài. Hỷ Trân vùng vẫy:

- Ông làm gì thế?

Những hành động của Hỷ Trân làm cho mọi người chú ý. Nhưng họ cứ nghĩ: Chỉ là những giận hờn trong tình cảm tuổi trẻ thôi.

Ra đến xe, Tuấn Tường mở cửa và đẩy Hỷ Trân vào băng ghế trước. Sau đó, anh vòng qua ngồi vào tay lái của mình.

Chồm sang thắt dây an toàn cho cô, Tuấn Tường doa.:

- Cô ngồi yên đi! Nhớ, đừng làm chuyện đại dột đó. Nếu không sẽ uống phí cuộc đời.

Hỷ Trân đấm túi bụi vào người Tuấn Tường:

- Ông là đồ độc ác! Tôi không cần ông phải quan tâm tôi.

Tuấn Tường mỉm môi, chiếc xe chồm lên và lao đi trong ánh đèn đêm của thành phố.

Hỷ Trân biết mình không thể làm gì được nữa, nen cô đành ngồi yên.

Gió đêm diu diu mát thấm vào, thêm chất men say đã đưa Hỷ Trân vào giấc ngủ.

Tuấn Tường nhìn sang, anh thờ dãi:

- Tự mang phiền phúc vào mình nữa rồi.

Anh không biết địa chỉ nhà của Hỷ Trân. Mà nếu có gọi, cô cũng không dậy nổi.

Tuấn Tường tự chế giễu mình. Thái Lâm mà biết anh giúp Hỷ Trân để cô về một mình bằng tắc xi, thì cô nghĩ sao hả? Chắc là tức tối lên vì ghen. Và còn...

- O! Tuấn Tường ơi là Tuấn Tường! Mày làm sao vậy? Vì một Hỷ Trân, cô nàng ngang bướng mà mày phải nói dối, tội như thế nào đây?

Một thoáng suy nghĩ, Tuấn Tường quyết định nhanh. Chỉ còn cách đưa cô về nhà mình, rồi việc gì sau đó tính tiếp.

Ngoặt tay lái, Tuấn Tường chuyển sang con đường quen thuộc. Chẳng bao lâu, cánh cửa nhà anh đã hiện ra.

Vẫn ngồi trên xe, Tuấn Tường nhấn kèn làm hiệu. Không lâu, cánh cổng lớn được mở ra và anh lái xe thẳng vào sân.

Mở cửa, Tuấn Tường khom người bồng Hỷ Trân trên tay. Anh đi vào phòng khách và đi thẳng về phòng mình. Hành động của Tuấn Tường làm người tớ gái chạy theo trong ngo ngắc.

- Cậu chủ!

Đặt Hỷ Trân xuống nệm, Tuấn Tường quay sang người tớ gái:

- Tâm Hoà! Cô giúp tôi săn sóc cô ấy giùm nhé.

- Nhưng...

- Không có gì nghiêm trọng đâu. Hỷ Trân là bạn của tôi, cô ấy gặp chuyện buồn nên đã uống quá say. Bây giờ, đưa cô ấy về nhà thì sẽ náo loạn thật đó. Không òn cách nào khác, nên tôi đành đưa cô ấy về đây. Cũng may là mẹ tôi không có ở nhà.

- Bà chủ biết được, sẽ không hay đâu.

- Cô không nói, tôi không nói, thì mẹ tôiđâu có biết.

Tuấn Tường khoát tay:

- Thôi, cô mau giúp tôi đi.

Anh quay lưng ra ngoài, thì bị Tâm Hoà gọi lại:

- Cậu chủ!
- Chuyện gì?
- Cậu để cô ấy ngủ đây sao?
- Chịu thôi, giúp người thì phải giúp cho trót. Tôi sang phòng làm việc của mình, có gì thì cô cứ gọi.
- Vâng.

Tâm Hòa sửa lại đáng nằm cho Hỷ Trân để được thoải mái một chút, rồi dùng khăn lạnh lau mặt cho cô.

Khuôn mặt này, Tâm Hòa ngỡ ngợ. Phải rồi! Cô ấy chính là cô gái đã từng mang hoa đến cho bà chủ cô, không thể làm được. Nhưng sao...

Nhìn Hỷ Trân say nồng trong giấc ngủ, Tâm Hòa buông người xuống ghế, duỗi thẳng hai chân. Lại một đêm mất ngủ vì phải chăm sóc người say.

Đang suy nghĩ lung tung, bỗng đâu có tín hiệu của điện thoại di động. Tâm Hòa chồm dậy tìm kiếm.

Ở đâu vậy?

Phát hiện ra có giỏ xách lạ ngay bên Hỷ Trân, Tâm Hòa cúi đầu lắng tai nghe ngóng.

Thì ra nó ở trong này. Nhưng cô làm sao dám mở túi xách để nghe điện thoại chứ?

Tâm Hòa ào chạy ra ngoài, cô đến gõ cửa phòng làm việc của Tuấn Tường:

- Cậu chủ!

Cánh cửa bật mở. Nhìn khuôn mặt của Tâm Hòa, Tuấn Tường lo lắng:

- Hỷ Trân sao rồi?

- Cô ấy không sao, nhưng điện thoại cầm tay cô ấy cứ reo liên tục.

Tuấn Tường nhìn đồng hồ nơi tay, anh nghĩ ngay đến người nhà của Hỷ Trân. Chắc là họ đang lo lắng lắm, nếu mà nhìn thấy Trân trong tình trạng như thế này.

Tuấn Tường bước ra ngoài:

- Cô theo tôi.

Vừa đi, anh vừa dặn:

- Bây giờ tôi sẽ mở máy và cô sẽ nghe điện thoại. Nếu là người nhà của Hỷ Trân gọi đến, thì cô hãy tự nhận mình là bạn của cô ấy. Cô hãy tìm cách sao để cho họ đừng lo lắng về Hỷ Trân. Cô biết chứ?

- Cậu chủ! tôi sợ lắm.

- Không có gì phải sợ cả. Bình tĩnh, đừng để người ta phải nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Mở túi xách của Hỷ Trân, Tuấn Tường lấy điện thoại, mở khoá, rồi đưa cho Tâm Hoà.

- Cô nói chuyện đi.

Tâm Hoà áp máy vào tai:

- Alô.

Đầu dây bên kia là giọng một cô gái:

- Hỷ Trân, em đang ở đâu, tại sao không nghe điện thoại?

- Xin lỗi chị, em không phải là Hỷ Trân.

- Thế cô là ai?

- Dạ, em là bạn của Hỷ Trân. Cô ấy có vẻ mệt và ngủ rất say, nên em không dám gọi. Chị có nhắn lại gì không? Hay là tối nay, chị để Hỷ Trân ngủ bên em nghe.

- Chắc con bé mệt lắm.

- Vâng. Chị nói với bác gái, sáng mai Hỷ Trân về. Đừng lo lắng quá.

- Cảm ơn em. Có làm phiền em không?

- Dạ không.

- Chào em.

- Chào chị.

Trao điện thoại cho Tuấn Tường, Tâm Hòa đưa tay chặn ngực:

- Thật hú hồn! Đây là lần đầu tiên tôi nói dối.

- Không gì đâu. Cô làm rất tốt. Đêm nay, cô ngủ lại đây với Hỷ Trân nhé. Làm phiền cô.

Tuấn Tường chưa kịp quay lưng, thì đã nghe Hỷ Trân trở mình, ú ớ trong giấc ngủ.

Giọt nước mắt rơi từ đôi mắt đẹp làm Tuấn Tường chạnh lòng. Trong giấc ngủ, cô thôn thức và đau khổ. Xem ra sự đau khổ của cô không bình thường rồi.

Hỷ Trân đang thất vọng tình yêu, cuộc sống hay công việc?

Ừ, tại sao anh lại quan tâm đến Hỷ Trân nhỉ? Cô và anh đâu là gì của nhau, cũng chẳng có lấy một tình bạn, nhưng anh không hiểu vì sao anh không thể bỏ mặt hay làm lơ với cô.

Hiện tại, anh có Thái Lâm bên cạnh với tư cách là một người bạn gái. Anh cũng hiểu được những gì xảy ra với một người có địa vị như anh. Nhưng anh giúp Hỷ Trân chỉ là tình người với nhau thôi mà, đâu có gì khác.

Anh không nghĩ mai sau, anh chỉ biết anh đang cần Hỷ Trân trong những công trình sắp tới của mình, thế thôi.

Tâm hòa khều nhẹ Tuấn Tường:

- Cậu chủ!

- Ờ.

- Cậu không sao chứ? Tôi thấy cậu mệt mỏi lắm rồi đó.

Tuấn Tường vuốt mặt:

- Thú thật, tôi rất mệt.

- Vậy cậu đi nghỉ đi.

- Mọi việc phiền cô nhé.

Tuấn Tường bước ra ngoài. Tâm Hòa cũng đóng cửa phòng, rồi leo lên giường nằm cạnh Hỷ Trân.

Được ngủ ở đây, chắc đêm là đêm nay cô có một giấc ngủ ngon, vì phòng này là phòng cậu chủ mà.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Đẩy nhẹ cửa phòng, Tuấn Tường ló đầu vào. Nhìn thấy Tâm Hòa đang dọn dẹp phòng, anh gọi:

- Tâm Hòa!

Cô tớ gái xoay người lại:

- Cậu chủ!

- Hỷ Trân đã thức chưa?

- Dạ, cô ấy đã thức từ lâu, nhưng...

Tuấn Tường nhíu mày:

- Sao hả?

- Cô ấy đi từ lúc nào tôi không rõ nữa.

- Đi rồi ư?

- Dạ.

Tâm Hòa cầm tờ giấy xếp đôi bước về phía Tuấn Tường:

- Lá thư này là cô Hỷ Trân để lại cho cậu.

Tuấn Tường đưa tay nhận lá thư. Anh mở ra xem.

"" Tuấn Tường!

Xin lỗi đã làm phiền ông và mọi người trong nhà của ông. Hôm qua, tôi bậy quá phải không? Đây là lần đầu tiên trong đời tôi uống say như vậy. Nếu không có ông, thì không biết tôi sẽ ra sao trong tình trạng như thế nữa?

Một người trong lúc buồn và đau khổ, họ thường làm gì? Chưa lúc nào tôi buồn và đau khổ đến như vậy. Ông đừng vội cười, không phải tôi bị bỏ rơi đâu, vì thật ra tôi chưa có người yêu.

Tuấn Tường! Hôm nay ông giúp tôi, thì sẽ có một ngày nào đó, tôi giúp lại ông, chắc chắn là như vậy. Bởi vì trên đời này, không ai mà không cần sự giúp đỡ của người khác.

Tôi cũng không bao giờ cảm ơn ông về việc làm hôm nay. Trái lại, tôi còn muốn biết vì sao ông giúp đỡ tôi, và đưa tôi về nhà của ông.

Ông có biết không? Trời gần sáng, tôi giật mình thức giấc căn phòng xa lạ làm cho tôi hoảng hốt thật sự. Rồi nhìn cô gái ngủ bên cạnh tôi, từ từ tôi mới nhớ ra sự việc. Tôi tự chế giễu mình, tại sao tôi lại để cho ông nhìn thấy tôi trong tình trạng như vậy? ""

Trịnh Hỷ Trân! tôi thấy thú vị về con người của cô đấy.

Trước khi quay đi, Tuấn Tường nói với người tớ gái:

- Tâm Hòa! Cô chuẩn bị điểm tâm sáng cho tôi đi. Hôm nay, tôi không uống sữa, hãy cho tôi một tách cà phê nhé.

- Thưa vâng.

Tuấn Tường trở về phòng làm việc của mình, thu xếp mở giấy tờ, rồi sang phòng ngủ thay y phục để chuẩn bị đến công ty.

Hôm nay, anh phải có mặt sớm một chút, bởi vì đây là ngày cuối cùng để quyết định chọn người hợp tác trong công trình du lịch mới.

Hơn tháng qua, Tuấn Tường cất lực với hàng trăm bản vẽ. Tuy có mệt mỏi thật, nhưng anh rất vui bởi vì người anh tìm kiếm đã có.

Có mặt để cho có mặt, chứ thật ra anh đã quyết định từ lâu. Trong số hàng trăm bản vẽ, duy nhất chỉ có một bản vẽ mà anh ưng ý thôi.

Tác giả của bản vẽ đó anh muốn hợp tác cũng không đơn giản. Nhưng anh tin vì công việc, đôi bên biết tự kiểm chế mình.

Tuấn Tường có mặt ở phòng ăn trong bộ đồ đến công sở. Nhìn anh lúc này trẻ trung và lịch lãm, có ai dám tin anh đã ngoài ba mươi tuổi chứ nhỉ.

Nhắc đến tuổi tác, Tuấn Tường lại nhớ đến mẹ. Ở Mỹ rồi về đến Việt Nam, bà không ngừng bảo anh cưới vợ. Nay giới thiệu cô gái này, mai lại giới thiệu cô gái khác... Tất cả các cô mẹ anh giới thiệu đều dịu dàng nữ tính. Nhưng rất tiếc, cô gái anh tìm không chỉ có những đức tính ấy mà còn hiểu biết và chia sẻ.

Tuấn Tường chưa dám nói với mẹ, Thái Lâm là bạn gái của anh. Bởi vì nếu nói ra, bà sẽ bắt anh cưới ngay mà anh thì chưa thích cưới vợ. Mẹ có buồn thì anh cũng phải chịu thôi.

Đang loay hoay chuẩn bị điểm tâm cho Tuấn Tường, vô tình bắt gặp khuôn mặt ngẩn ngơ của anh, Tâm Hòa gọi nhỏ:

- Cậu chủ!

Tuấn Tường giật mình:

- Gì thế?

- Đêm qua, cậu không ngủ à?

- Sao cô lại hỏi vậy?

- Tôi thấy cậu không được tỉnh táo lắm.

Tuấn Tường cười khoa? lấp:

- Tôi chợt nhớ đến công việc thôi, không có gì đâu.

Anh hít hít mũi:

- Hôm nay, cô cho tôi ăn gì mà thơm quá vậy?

- Dạ, hủ tiếu Nam Giang, món cậu thích ấy.

- Ồ, tuyệt thế! Nhưng nhà chỉ có mình tôi cô nấu chi cho cực.

- Cũng đơn giản thôi mà.

- Cô nấu món này, làm cho mẹ tôi ghiền luôn.

Tâm Hòa cười trừ, những người làm công như cô được chủ khen là tốt lắm rồi.

Nhìn tô hủ tiếu bắt mắt làm sao, thêm mùi thơm của nó, làm bụng Tuấn Tường cồn cào. Anh ăn liền một hơi. Nếu như không có tín hiệu từ cái điện thoại di động trong túi áo, thì có lẽ Tuấn Tường đã ăn hết tô hủ tiếu.

- Alo.

- Tuấn Tường! Anh đang ở đâu vậy?

- Ở nhà.

- Còn tối qua?

Tuấn Tường rất ghét cái kiểu tra hỏi này, anh không muốn cù cưa:

- Sau khi chia tay với em, anh có một vài việc phải làm, và anh về nhà lúc mười giờ.

- Thế em gọi cho anh sao anh không nghe vậy?

- Có lẽ anh đã ngủ cũng nên.

- Thật không? Có người nói với em đêm qua, họ nhìn thấy anh đi chung với một cô gái.

Tuấn Tường bực bội:

- Em đang điều tra anh đấy à? Thế em tin anh hay tin họ?
- Đương nhiên là tin anh rồi.
- Vậy thì được rồi. Từ đây về sau, đừng bao giờ hỏi anh câu ấy nữa, anh không thích đâu.
- Cũng chỉ vì em quá yêu anh thôi. Không giận em chứ Tuấn Tường?

Tuấn Tường thờ ra:

- Em gọi anh có việc gì không?
- Chỉ muốn rủ anh đi ăn sáng.
- Xin lỗi nha Thái Lâm, anh đã ăn sáng rồi. Bây giờ, anh chuẩn bị đến công ty.
- Vậy thì trưa anh đến đón em đi ăn cơm. Lâu rồi, em không có đến khu ăn uống của người Hoa.
- Anh không hứa, bởi vì hôm nay công việc của anh rất nhiều. Thôi, để anh gọi lại cho em sau.

Tuấn Tường tắt máy, anh đứng dậy:

- Cô dọn dẹp giùm tôi nhé, Tâm Hòa.
- Nhưng cậu chưa ăn xong mà.
- Tôi đang có việc, không còn thời gian nữa.
- Thế trưa, cậu có về nhà dùng cơm không? Trưa nay, bà chủ có mặt ở nhà đấy.

Tuấn Tường gật đầu:

- Cô nấu thêm một phần đi.
- Vâng ạ.
- Tôi đi đây, cô khép cửa hộ tôi nhé.
- Vâng.

Tuấn Tường hấp tấp rời khỏi nhà, tự nhiên Thái Lâm làm cho anh thấy bực mình.

- Chào Hỷ Trân.
- Xin chào.

Hỷ Trân buông người xuống ghế một cách mệt mỏi. Dư âm của cơn say đêm qua còn làm cô choáng váng. Thêm mới sáng sớm ló đầu về lại bị mẹ và chị hai tra khảo một hồi. Còn trách bữa cơm hôm qua có cả Từ Nam, tại sao cô lại vắng mặt.

Hỷ Trân bưng lấy đầu, cô biết là cô có lỗi đã làm cho mọi người lo lắng, nhưng đâu cần thiết phải quan trọng hoá bữa cơm như thế.

Nếu như biết cô vắng mặt vì lý do gì, mọi người có còn trách cô hay không?

Chị hai Hữu Trân thì lại nói cô quá coi thường bạn của chị ấy. Lúc đó, Hỷ Trân muốn hét lên "" Tôi không coi thường ai hết mà tôi đang rất đau khổ. Mọi người có biết tình yêu đầu đời của tôi đã trở thành cảm lạnh rồi không? "".

Hỷ Trân thì sẽ không để cho ai biết chuyện này. Cô chôn tình yêu kia vào tận đáy lòng để đi vào quên lãng. Cô chúc cho người cô yêu luôn luôn hạnh phúc.

Hiện tại, Hỷ Trân rất sợ đối diện với Từ Nam. Có lẽ, cô còn tránh mặt anh dài dài để con tim sớm lành lại vết thương.

Nén tiếng thở dài, Hỷ Trân uể oải bắt tay vào việc, nhưng cô không thể nào tập trung được. Đầu óc cô lúc này rối tung và rối tung. Những cơn sóng ký hiệu trên bản vẽ thì biến hình biến dạng.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Hỷ Trân dùng hai tay xoa hai bên thái dương cho dễ chịu. Cừ chỉ ấy làm Tuyết Nhi chú ý.

- Hỷ Trân! Em bị bệnh à?

- Không, chỉ hơi nhức đầu thôi.

Tuyết Nhi cúi nhìn vào mắt Hỷ Trân:

- Chết em rồi! Hôm qua không ngủ phải không? Đôi mắt thâm quầng hết tron, xấu quá đi.

Theo phản xạ tự nhiên, Hỷ Trân đưa tay sờ lên mặt:

- Thật không? Em chỉ uống một vài lon bia thôi.

Tuyết Nhi ngăn lại:

- A ha! Không đánh mà tự khai nha. Nói mau! Tại sao đi uống bia? Mà uống bia với ai?

Hỷ Trân gãi đầu:

- Em chỉ đi uống một mình thôi.

- Một mình? Hỷ Trân! Chị thấy em lạ quá. Hình như em không còn năng động như thường ngày nữa, khuôn mặt hốc hác xanh xao... Nè! Em đang thất tình có phải không?

- Làm gì có. Chưa yêu ai làm gì biết thất tình chứ.

Tuyết Nhi gục gặc:

- Em nói cũng phải. Nhìn mặt em đâu giống thất tình.

- Thì đó.

- Nhưng... nếu không phải thất tình, thì em cũng đang buồn phiền chuyện gì đó. Sao, có thể nói cho chị nghe không? Chị nghĩ chị có thể giúp được cho em, không được nhiều cũng ít.

Tuyết Nhi kéo ghế ngồi đối diện với Hỷ Trân:

- Em đừng e ngại, hãy nói đi. Giờ này giám đốc và trưởng phòng chưa đến đâu.

Hỷ Trân lắc đầu:

- Cám ơn chị quan tâm. Thật ra em không có gì cả, chỉ là muốn đi uống bia vậy thôi.

- Đơn giản thế thôi à?

- Vâng.

- Hoi nghi ngờ đó nghe.

- Hỷ Trân nhún vai:

- Chị không tin thì em cũng đành chịu. Xin lỗi chị nha, công việc em còn nhiều lắm.

Đúng là một cách đui khách, Tuyết Nhi đứng lên:

- Vậy chị không làm phiền em chứ?

- Không giận chứ?

- Nhìn mặt bộ giống lắm sao?

Hỷ Trân mỉm cười, cô trở lại công việc của mình. Mọi chuyện sẽ không nghiêm trọng và tồi tệ nếu như cô biết tự kiềm chế.

Sự việc của ngày hôm qua, nhất định sẽ không bao giờ tái diễn nữa. Bị Tuấn Tường bắt gặp và còn đưa về nhà như thế đã quá xấu hổ rồi. Mai này có gặp nhau, cô không biết có đủ can đảm để đối diện không?

Hy vọng anh sẽ không đem chuyện của ngày hôm qua nói với mọi người, và nhất là Thái Lâm.

Từ lâu, Thái Lâm đã không ưa cô. Nếu biết được, chắc cô ta sẽ coi thường cô lắm và còn cười cô nữa.

Văn Tuấn Tường! Số tui xui xẻo nên mới gặp ông mãi.

Đang cầm cùi bên bản vẽ, Hỷ Trân giật mình bởi cái đập tay khá mạnh.

Cô ngẩng lên có vẻ quạu quọ:

- Đâu cần phải mạnh tay vậy chứ.

Đình Nam hơi khựng lại:

- Sao khó chị thế? Sếp muốn gặp em, thấy em quá chăm chú, nên anh mới gọi em đấy chứ.

- Gọi theo kiểu anh, chắc có ngày chết người ta.

Hỷ Trân đẩy ghế đứng lên, chẳng lấy một lời cảm ơn, cô đi luôn vào phòng giám đốc.

Đình Nam quay sang Tuyết Nhi:

- Cô ấy hôm nay sao vậy?

- Tôi cũng không rõ. Hình như Hỷ Trân đang gặp chuyện gì thì phải. Lúc sáng đến văn phòng, khuôn mặt không được vui. Tôi có hỏi thăm nhưng Hỷ Trân không chịu nói.

Đình Nam thở ra:

- Con gái thường thay đổi thất thường. Từ đây đến chiều, Hỷ Trân sẽ không có chuyện gì nữa đâu. Cô tin tôi đi.

- Tôi cũng hy vọng vậy.

Ngồi xuống ghế đối diện, Hỷ Trân nhìn thẳng Quân Bình trong khi anh vẫn chăm chú vào máy tính.

Ngơ ngậy trên ghế, Hỷ Trân ngồi chờ năm phút đã trôi qua mà anh vẫn im lặng. Cuối cùng, cô đành phải lên tiếng.

- Thưa giám đốc.

- Cô Hỷ Trân này! Cô có biết vì sao tôi gọi cô vào đây không?

- Dạ không.

Quân Bình ngừng tay:

- Cô là người được coi là thông minh nhất trong phòng. Thế, tại sao cô không động não?

- Thưa giám đốc, dù được coi là thông minh, nhưng tôi đâu thể đoán được chuyện gì sắp xảy ra. Ông không nói, thì tôi chỉ là một con khờ mà thôi.

- Được rồi. Tôi sợ quá nhưng lý luận của cô. Tôi nghĩ lúc trước, cô nên học luật mới đúng.

- Nhưng rất tiếc, tôi lại thích ngành xây dựng mới lạ.

- Cô không thấy cô quá cứng cỏi sao? Con gái cứng cỏi không hay lắm đâu.

- Tôi vẫn biết vậy, nhưng không còn cách nào khác. Giám đốc! Ông có thấy mình quá phí phạm thời gian không?

Quân Bình nhướng mày:

- Sao hả?

- Đáng lý ra, tôi nên ngồi chỗ tôi để tiếp tục bản vẽ còn dở dang. Thế mà tôi phải vào đây, nhưng không nghe được gì cả.

- Cô nhắc khéo tôi đấy à?

- Xin lỗi, tôi không dám.

- Hỷ Trân này! Lúc này tôi thấy cô quá căng thẳng, nên tôi mới tìm chuyện gì đó để nói cho cô khuấy khoa? thôi. Nghe người ta kháo nhau là cô khó chịu, hôm nay mới được thỉnh giáo, quả không sai. Cô chẳng những khó chịu mà còn lạnh lùng nữa.

Hỷ Trân nhếch môi:

- Vậy ư?

- Nhưng thôi, tôi không bàn cãi với cô về chuyện đó nữa ; Bây giờ tôi đi vào vấn đề chính đây.

Quân Bình chìa tay:

- Chúc mừng cô!

Hỷ Trân ngơ ngác:

- Sao cơ?

Quân Bình mỉm cười:

- Cô đã được Sao Bắc Cực chọn vào công trình khu du lịch mới.

- Tôi?

- Phải. Lúc sáng này, tôi mới nhận tin. Chính tổng giám đốc Văn Tuấn Tường đã chọn cô. Ông ta rất hài lòng về bản vẽ mà cô đã gửi đi hôm tháng trước. Có lẽ đầu tuần sau, cô sẽ sang bên Sao Bắc Cực.

- Nghĩ là tôi không còn làm việc ở đây nữa?

- Không phải. Chỗ cô thì cô vẫn cứ ngồi, nếu Sao Bắc Cực cần đến cô, thì cô phải đi. Thời gian công trình dài lắm đó, cô hãy chuẩn bị đi. Có lúc phải ra đến tận Nha Trang hay Vịnh Hạ Long cũng nên. Cụ thể, nhưng nó sẽ giúp cô tiến xa hơn trong sự nghiệp của mình.

Phải hợp tác với Văn Tuấn Tường? Thời gian bao lâu còn chưa rõ?

Từ lâu, cô đã nghe sự nổi tiếng của Sao Bắc Cực. Cô còn mơ ước mình được làm việc chung với nhà kiến trúc có tầm cỡ. Thế nhưng hôm nay được chọn rồi, cô thấy không vui tí nào. Bởi vì... cô có thể tìm ra một lý do: Không thích làm việc chung với Văn Tuấn Tường.

Hỷ Trân xoắn xoắn hi tay vào nhau:

- Giám đốc! Tôi... tôi không đi có được không? Hay là ông thay người khác đi nhé.

Quân Bình trợn mắt:

- Cô nói cái gì? Người ta đã chọn rồi cô lại nói không đi. Hỷ Trân! Cô đang đùa đấy à?

- Giám đốc! Trong phòng thiết kế còn bao nhiêu người, tại sao phải chọn tôi? Họ đều có trình độ như tôi thôi mà.

- Có trình độ nhưng người ta lại quan trọng về năng lực. Cô có năng lực nên Sao Bắc Cực mới chọn cô. Còn bao nhiêu người mà không được, nếu đã có cơ hội thì cô đừng bỏ qua.

- Tôi...

- Những gì tôi biết, tôi thấy thì tôi đã nói hết rồi, còn đi hay không là do cô quyết định thôi, tôi không ép. Cô một mực từ chối cơ hội hôm nay, cô sẽ ân hận.

Hỷ Trân thờ dãi, cô không biết phải nói sao đây? Chẳng lẽ không thích Văn Tuấn Tường, thì cũng không muốn làm việc với ông ta. Như thế thì vô lý lắm.

- Giám đốc! Ông có thể cho tôi suy nghĩ được không?

- Thôi được, nhưng đừng lâu quá nhé. Đầu tuần sau, người ta đã bắt tay vào việc.

- Vâng.

Cảm nhận được có gì không ổn ở Hỷ Trân, Quân Bình quan tâm.

- Cô không có gì chứ?

- Không.

- Tôi nhớ lúc bắt đầu cho bạn vẽ dự thi, cô sốt sắng và phấn khởi lắm mà. Còn luôn miệng nói nhất định phải làm việc chung với tổng giám đốc của Sao Bắc Cực. Thế mà hôm nay... cô thay đổi nhanh quá. Giữa cô và sao Bắc cực không có xích mích gì chứ?

Hỷ Trân nhún mày:

- Giám đốc không tin tôi ư?

- Tin, đương nhiên là tôi tin rồi.

- Cảm ơn giám đốc.

- Hỷ Trân này! Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra với cô, nhưng cô phải có niềm tin cho chính mình. Không ai giúp mình bằng chính bản thân mình đâu.

- Tôi hiểu rồi.

- Cố gắng lên nha, Hỷ Trân.

Hỷ Trân mỉm cười:

- Mọi người đã tin tưởng tôi, làm sao tôi dám phụ lòng.

- Tốt!

Hỷ Trân đứng lên.

- Tôi xin phép.

Quân Bình nhìn theo cô nhân viên của mình, lòng có hơi lo lắng, nhưng anh tin Hỷ Trân sẽ làm được. Bởi những gì cô làm cho công ty vừa qua, anh thấy cô thừa khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

- Alo.

- Hỷ Trân đúng là mầy, không phải mầy đang ở công ty chứ?

- Rất tiếc mầy nói đúng, tao còn chưa xong công việc của mình.

- Cái gì?

Hỷ Trân giọng xa: Không cần phải hét như vậy chứ Thành Thực.

- Hỷ Trân mầy có biết bây giờ là mấy giờ không? Hơn sáu giờ rồi đó.

- Thì sao?

- Tao tức mầy quá đi, lúc này mầy sao vậy? Im hơn lặng tiếng không nói không rằng,như trốn mọi người,cứ lao đầu vào công việc. Nè! Muốn chứng minh tài giỏi cũng không cần bán mạng như vậy chứ?

Hỷ Trân thở hắt ra:Thành Thục bây giờ tao chỉ muốn biết mầy gọi cho tao là có chuyện gì không? nếu không có quan trọng thì cúp máy đi,tao còn nhiều việc phải làm lắm

- Ê mầy phải ngưng ngay công việc cho tao,mau rời khỏi công ty,lái xe về hướng Đồng Khởi! Nhanh Đi!

- Bây giờ àh?

- Ừ quá bar " Trúc Ly " đó là điểm hẹn. Mầy không đến thì sau này đừng nhìn mặt bọn tao?

- Nhưng...

- Từ công ty đến đây không xa,tao cho mầy 15 phút đó.

- Ô Ô....

Thành Thục đã tắt máy,tính của Thành Thục thì cô quá rõ,nhỏ nói là nhỏ làm,dù muốn dù không thì Hỷ Trân cũng phải đi.

Nhìn bản vẽ dở dang trên bàn,Hỷ Trân lắc đầu,còn làm gì được nữa chứ,vì cú điện thoại của Thành Thục mà cô đã mất đi sự hứng thú.

Xếp giấy tờ quan trọng bỏ vào tủ,Hỷ Trân cũng là người sau cùng rời khỏi công ty.

Hướng xe về Sài Gòn,Hỷ Trân tìm đến địa chỉ mà Thành Thục đã cho,bởi cô cũng muốn biết cô bạn của cô đang tính giờ trò gì đây?

Đây là một quán Bar khá lớn, gọi xe vào bãi cô được nhân viên tiếp tân hướng dẫn,cuối cùng cô cũng tìm được nơi Thành Thục ngồi.

- Ê Hỷ Trân...

Thành Thục đã nhìn thấy cô,cô mỉm cười và đi về hướng mọi người: Xin chào sao đông đủ thế này.

Hữu Quân đứng lên kéo ghế cho Hỷ Trân:

- Em ngồi đi.

- Cảm ơn...

Hỷ Trân quay sang cô bạn nhưng rất mới.

- Thái Lâm lâu quá mới gặp.

- Mình cũng vậy lâu lắm rồi mới gặp lại Hỷ Trân

- Sao hả Lâm thấy Trân có gì thay đổi không?

Thái Lâm nghiêng đầu: Vẫn đẹp vẫn thông minh buống bình như ngày nào? Có điều Trân bây giờ nhìn có địa vị hơn.

- Vậy sao Trân thấy Lâm bây giờ ra về bà chủ mới đúng,ngày còn đi học,Thái Lâm vẫn hơn bọn mình rất nhiều và bây giờ cũng thế thôi.Một bà chủ sang trọng xinh đẹp,chắc ông chủ cũng vậy thôi.

Thái Lâm cười hài lòng, bởi vì cô rất hạnh diện được mọi người khen và đề cao.

Hỷ Trân biết chứ,nhưng cô không thể nịnh được,và chút nữa đây sẽ có cuộc cãi cọ với nhau,nhưng Hỷ Trân nghĩ nó không đến nỗi nghiêm trọng.

Mang tiếng là bạn,nhưng Hỷ Trân chưa bao giờ thân thiết được với Thái Lâm như Thành Thục.Ồ Thái Lâm có sự cao sang và xa cách.

Thái Lâm lúc nào cũng muốn chơi trội hơn bạn từ cuộc sống đến việc học hành.

Hôm nay Thái Lâm ở đây chắc chắn muốn khoe với mọi người những điều khác nữa.

Hỷ Trân không ganh tị gì,nhưng cô không thích nói chuyện với người quá tự cao về mình,đã đến đây rồi cô không muốn làm mất đi sự vui vẻ.

Hữu Quân hỏi anh gọi nước cam cho em nghen.

- Cảm ơn anh,em muốn uống một ly trà cho tỉnh táo!

- Thành Thục quan tâm:

- Đạo này công việc nhiều lắm hay sao mà tao thấy mày bơ phờ vậy?
- Cũng không nhiều lắm, tao đang vào giai đoạn cuối của các bản vẽ.
- Học bên thiết kế xây dựng nó mệt vậy đó, ai bảo mày là con gái mà chọn nghề đó làm chi, nữ tính như tao và Thái Lâm vẫn tốt hơn không?
- Cứ theo một khuôn thì đâu có gì để nói, mọi người có suy nghĩ và định hướng riêng, tao vào nghề thiết kế xây dựng là do tao thích.

Người phục vụ mang nước ra, Hỷ Trân xin phép, hình như cô đang khát lắm thì phải.

Nhìn Hỷ Trân uống một hơi Thành Thục tròn mắt:

- Ê từ sáng đến giờ mày không uống nước hả?
- Còn thời gian đâu mà nhớ đến ăn uống.
- Như thế là mày chết chắc rồi, mọi người không cấm cản mày đam mê công việc. Nhưng mày phải quan tâm đến sức khỏe của mày chứ, bây giờ thì có thể lướt được, một thời gian sau mày mới thấy hậu quả, đến lúc đó giật mình thì đã muộn.
- Mày nói chuyện sao giống Má tao ở nhà quá vậy?
- Tao nghiêm chỉnh đây.

Hỷ Trân gật đầu: Biết cảm ơn sự quan tâm của mày, tao biết tự lo cho mình mà.

- Giám đốc của mày thật quá đáng, bóc lột sức lao động của người ta.
- Đừng nói thế chứ, tại tao muốn làm việc để giết thời gian.
- Sao lại phải giết thời gian?
- Chứ rảnh rồi quá tao biết làm gì bây giờ?
- Đọc sách, mua sắm... thiếu gì chuyện phải làm...

Hỷ Trân nhún vai: Tao luôn lười biếng về những mục đó.

Thái Lâm chen vào: Hỷ Trân không thích làm đẹp từ trước đến giờ Thành Thục không nhớ hay sao?

- Mình quên Hỷ Trân là..... con trai.....

Hữu Quân cười:

- Thay đổi đi Hỷ Trân..... nếu không em chẳng thể có người yêu đâu..
- Em không quan tâm.
- Phải rồi quan tâm làm gì khi Hỷ Trân đã có người trong mộng.

Thái Lâm nhòm lên:

Thành Thục nói không sai chứ? Hỷ Trân đã có người yêu, nè cho mọi người biết đi anh ấy là ai vậy?

Hỷ Trân xua tay: Đừng nghe Thành Thục nói, không có chuyện đó đâu.

Cô quay sang bạn: Mày không nói ra, ai nói mày cầm đầu, đừng nghe chuyện quá.

Thái Lâm tò mò, cô nắm tay Thành Thục:

- Bạn biết bạn trai của Hỷ Trân phải không?

Ở mình chỉ nói đại thôi, thật ra mình không biết bạn trai của Hỷ Trân.

- Còn giấu nữa,
- Thật đó Hỷ Trân chỉ quan tâm đến công việc mà thôi.

Thái Lâm trề môi:

- Không cho biết thì thôi vậy.

Hỷ Trân cao giọng:

- Chuyện tình cảm cũng chẳng có gì để giấu, nhưng một khi người ta không muốn nói thì cũng đừng làm khó người ta.

Thái Lâm cười xã giao:

- Mình cũng muốn biết để chúc mừng bạn thôi.

- Thế thì xin cảm ơn.

Thành Thực nhướn mày:

- Thái Lâm! Hôm nào đưa người yêu ra mắt mọi người đi.

- Được thôi nhưng chỉ sợ anh ấy không có thời gian.

- Bạn rộn đến thế cơ àh.

- Không giấu gì mọi người, Tuấn Tường là giám đốc công ty lớn, anh có bao nhiêu việc phải làm, với lại gần đây mình có nghe anh nói công trình du lịch gì đó, làm anh ấy luôn bận rộn đến nỗi không có thời gian gặp mình.

Hữu Quân khen:

- Bạn trai em giỏi quá.

Thái Lâm hành diên:

- Lúc quen anh ấy bên Mỹ, em cũng không nghĩ anh ấy tài giỏi và giàu có đến như vậy, sau này về Việt Nam em mới biết như vậy em cảm thấy mình rất là hạnh phúc.

- anh thành thật chúc mừng em, nhưng tên Tuấn Tường anh nghe quen lắm.

- Anh ấy là Tổng giám đốc công ty kiến trúc Sao Bắc Cực.

- Thì ra..... anh có nghe sao bắc cực đang đảm trách các công trình xây dựng du lịch mới.

- Phải đó nên anh ấy rất nhiều bận rộn, nếu không hẹn được anh ấy mọi người có buồn không?

- Không có gì đâu....

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

- Hữu Quân quay sang Hỷ Trân:

Áh Hỷ Trân! Hình như công ty của em có hợp tác với sao bắc cực.

- Sao anh biết?

- Thành Thực nhanh miệng:

- Mà quên trưởng phòng Minh Tâm ở sao bắc cực là bạn của Từ Nam ? Anh họ của Hữu Quân sao?

- Có gì phải nói chứ.

- Tuần trước đến thăm nhà Ngoại của Hữu Quân, tao và anh ấy vô tình nghe được chuyện Từ Nam và Minh Tâm nên mới biết, còn nghe nói có nhân viên của Thuận Thành được Sao Bắc Cực chọn? Mày có biết người đó là ai không?

Từ đầu Hỷ Trân đã biết rõ qua quan hệ giữa Thái Lâm và Tuấn Tường nên cô không muốn dính líu với họ, cô lắc đầu: Tao không rõ lắm.

- Thành Thục giả thuyết:

- Nếu như sao bắc cực chọn mày?

- Tao không có tiêu chuẩn đó đâu? trong công ty còn bao nhiêu người tài giỏi.

- Tao chỉ thí dụ thôi mà,

- Hỷ Trân nhìn thoáng qua Thái Lâm, rồi trả lời:

- Nếu thật sự được chọn, tao sẽ không bỏ qua cơ hội tốt đó đâu.

- Nghĩa là....

- Tao sẽ hợp tác, bởi vì giám đốc sao bắc cực là một nhà kiến trúc rất tài giỏi, làm việc với ông ta tao sẽ học hỏi được rất nhiều.

Thành Thục nhướn mày với Thái Lâm;

- Mày thấy sao?

Thái Lâm nhún vai:

- Không gì cả.

- Mày không sợ ư?

- Sợ gì chứ.

- Hỷ Trân đẹp và là cô gái rất mạnh mẽ.

- Thì sao? Tao tin Hỷ Trân không làm vậy? Cô ấy là bạn của tôi phải không?

- Đôi khi cũng đừng tin tưởng bản mình quá, thấy vậy chứ không phải vậy.

- Bạn nói vậy là có ý gì?

- Không ý gì hết.

Hỷ Trân cầm ly nước lên lắc:

- Tôi muốn uống nước nữa.

- O mày không định uống nước trừ cơm đó chứ?

- Mọi người nhìn ngơ ngác, Hỷ Trân phì cười:

- Vậy Trịnh Hỷ Trân ngày nay và Trịnh Hỷ Trân ngày xưa có gì thay đổi không?

Thành Thục nhào tới đấm bạn:

- Con Quỷ này.....

Hỷ Trân né tránh rồi cười vang.

- Xin lỗi nha, này giờ không khí có phần hơi ngột ngạt, nên tôi đùa cho vui thôi, đừng để ý đến những gì tôi nói nha.

Cô đặt tay lên vai Thái Lâm:

- không buồn tôi chứ.

- Đã biết bạn đùa cho vui thì tại sao phải buồn.

- Tốt!

- Hỷ Trân hứng thú đề nghị:

- Hay là chúng ta đi ăn gì đi tôi đói bụng quá...

Thành Thục tán thành.

- Đúng đó tôi cũng thấy đói bụng.

- Cô quay sang Thái Lâm:

- Đi luôn nha.

- Cũng được.

- Hữu Quân gọi người tính tiền sau đó anh cùng mọi người đi ra xe.

Thành Thục và Hỷ Trân đi bên nhau đùa giỡn rất vui, không giống Thái Lâm cô quá xa cách và có phân biệt không được tự nhiên.

Hỷ Trân cũng không quan tâm đến, bởi từ lâu cô không có thân thiện với Thái Lâm

Còn Thái Lâm cô cũng không thích gì Hỷ Trân đâu, thời còn học chung Hỷ Trân không trộm hơn cô về cuộc sống, nhưng những chàng trai cô để ý đến đều yêu Hỷ Trân cô căm ghét lắm.

Bây giờ gặp lại Hỷ Trân, Hỷ Trân lại cùng ngành với Tuấn Tường, đột nhiên Thái Lâm có những lo sợ vu vơ, sợ Hỷ Trân cướp mất Tuấn Tường của cô nữa.

Thái Lâm suy nghĩ làm sao để điều đó không xảy ra, ngăn cản việc hợp tác giữa hai người, không được rồi.

Hữu Quân gọi:

- Thái Lâm nhanh lên...

- Ồ Ồ....

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Hỷ Trân về đến nhà cũng khá khuya, cô dùng chìa khoá riêng để mở cổng. Vào đến phòng khách, thấy Hữu Trân còn thức cô ngạc nhiên:

- Chị chưa ngủ sao?

- Chị chờ em. Sao dạo này em hay về khuya quá vậy?

- Em gặp bạn.

- Hay em đang tránh né cái gì đó?

Hỷ Trân nhăn mày:

- Chị hai! Em không phải là một đứa con trẻ lên ba. Đừng quản lý giờ giấc của em nữa có được không? Sau một ngày dài làm việc, em căng thẳng lắm rồi. Bây giờ em muốn đi tắm.

- Thôi được, mười phút sau gặp lại. Nhất định hôm nay chị phải nói chuyện với em.

Hỷ Trân bỏ về phòng mình. Hữu Trân nhìn theo khe thờ dài.

Tại sao mấy lúc gần đây, Hỷ Trân lại trở nên như vậy chứ. xa là tránh né, trầm mặt ít cười đùa.

sáng ra đi làm thật sớm, về nhà thật khuya, có khi người lại nồng nặc mùi rượu.

Hữu Trân không hiểu Hỷ Trân đang làm gì nghĩ gì. Cô đang rất lo sợ điều gì đó xảy ra với Hỷ Trân, và thêm mẹ cô nữa, thấy bà lo lắng và luôn thờ dài. Cô không thể làm lơ được, nhất định hôm nay cô phải nói chuyện với Hỷ Trân và tìm ra nguyên nhân vì sao Hỷ Trân thay đổi.

Từ trước tới giờ, Hỷ Trân luôn là một đứa con ngoan. Tuy có hơi ngang bướng, nhưng chưa bao giờ Hỷ Trân sống quá tự do. Cô có nguyên tắc riêng cho bản thân. Hôm nay, Hỷ Trân thay đổi, cô dám chắc có một biến động nào đó.

Là công việc thì đâu có chuyện gì là lớn lao, vẫn có cách giải quyết mà. Còn tình yêu... thì chỉ có bản thân người đó mà thôi. Cô hy vọng Hỷ Trân không rơi vào trường hợp thứ hai. Em gái của cô không phải đau khổ vì tình cảm.

Hữu Trân nhìn đồng hồ trên tường, rồi bước vào phòng của Hỷ Trân.

- Cộc... cộc... cộc.

- ...

- Hỷ Trân! Em tắm xong chưa?

- ...

- Hỷ Trân!

Cánh cửa phòng được mở ra:

- Chị Hai! Có chuyện gì, ngày mai hẵng nói, được không?

Hữu Trân bước hẳn vào phòng:

- Đương nhiên là không được rồi. Ngày mai, em có thời gian sao?

Hỷ Trân nằm dài xuống giường, có muốn tránh né cũng không được, nên cô đành nói:

- Được rồi, em đang chờ nghe. Chị có chuyện gì muốn hỏi em? Nhưng nói trước, đừng kéo dài quá, nếu không sáng mai em sẽ đi làm trễ.

- Chị biết.

Hữu Trân chồm lên nhìn thẳng vào mặt em gái:

- Nói chị nghe, chuyện gì đã xảy ra với em?

- Không có chuyện gì cả.

- Em còn giấu chị. Xem em kia, mặt mày không còn chút sắc, ủ rũ buồn bã mệt mỏi. Đạo này còn thêm cái tật đi sớm về khuya, người còn nồng nặc mùi bia, rượu. Hỷ Trân! Em là con gái, nếu để mẹ biết được em như vậy, mẹ sẽ buồn lắm.

- Chị hai..;

- Chúng ta là chị em với nhau, có gì không thể nói được chứ. Em nói ra, biết đâu chị có thể giúp được em thì sao.

- Chị Hai à! Thật ra em không có gì cả. Chỉ tại lúc này em bận nhiều việc thôi, đôi khi đã làm em căng thẳng. Mẹ và chị đừng lo lắng quá mà.

Hữu Trân gằn giọng:

- Thật sự em không có gì chứ?

- Không mà.

Hỷ Trân mỉm cười:

- Chị sao thật đa nghi, em nhớ lúc trước chị đâu có như vậy.

- Nếu em không trở nên lạ thì chị đâu có suy nghĩ và nghi ngờ lung tung.

- Xi lỗi đã làm mẹ và chị lo lắng. Nhưng từ đây về sau, không có nữa đâu.

- Nói phải nhớ đó.
- Quân tử nhất ngôn.

Hỷ Trân vòng tay ôm ngang người Hữ Trân:

- Chị và anh Từ Nam sao rồi?
- Bình thường. À! Anh Nam luôn nhắc đến em.
- Xin lỗi, lần trước đã không cùng gia đình ăn cơm chung với Từ Nam. Chắc là anh ấy buồn lắm. Chị hai! Hôm nào hẹn anh Nam đi.
- Hẹn thì được rồi. Chị chỉ sợ em không có thời gian.
- Ồ! Chị trêu em đấy à?

Hữ Trân né tránh cú véo của em gái, cô lẩn một vòng vào trong.

- Em phải chọn bạn cho mình đi chứ. Hai ba, hai bốn tuổi cũng đâu còn nhỏ nữa. Nhìn thấy các bạn em có người yêu, em không ganh tị sao?

Hỷ Trân nhún vai:

- Chẳng có gì để ganh tị cả. Họ có được điểm phúc ấy, em thành thật chúc mừng họ thôi. Còn em, chắc có lẽ là lâu lắm. Bởi vì trái tim em khó đón nhận một tình yêu nữa.

Hữ Trân nhú mồm:

- Em nói gì? Không lẽ em đang đau khổ vì tình yêu?

Hỷ Trân xua tay:

- Không phải. Chị nghe sao vậy? Em nói em chưa muốn có người yêu.

Hữ Trân thở phào:

- Hãy nên chín chắn trong tình cảm, Hỷ Trân nhé. Nếu không, em sẽ phải đón nhận những cái không nên đón nhận. Thù thật mẹ và chị rất lo cho em. Tuy em có cứng rắn và bướng bỉnh, nhưng em rất yếu đuối trong tình cảm. Chị sợ...
- Chị Hai!
- Thôi được rồi, không nói nữa. Hỷ Trân nè! Hình như em thường xuyên đi chơi với bạn?

Hỷ Trân tròn mắt:

- Sao chị biết?
- Là do anh Nam nói đó. Hôm trước, anh ấy đi uống nước với bạn, vô tình gặp em đi chung với hai cô gái và một chàng trai.
- Phải rồi. Đó là Hữu Quân, Thành Thực, còn có cả Thái Lâm. Đáng lý ra em không đi đâu, nhưng Thành Thực gọi điện thoại cho em. Em nghĩ lâu rồi bạn bè không gặp nhau, luôn tiện em muốn giải trí vậy mà.
- Bạn bè thì bạn bè, gia đình không cấm, nhưng em cần phải nhớ đường về nhà. Con gái không được đi quá khuya. Em có biết hôm trước em ngủ đêm ở nhà bạn mà không gọi điện thoại về làm mẹ lo lắng không?

Hỷ Trân cúi đầu:

- Em xin lỗi.
- Mai mốt có đi đâu, làm gì, nhớ gọi điện thoại về để mọi người khỏi lo lắng.
- Dạ, em biết rồi.
- Chị luôn tin em là một đứa con gái ngoan và biết nghe lời.

Hữ Trân đứng dậy:

- Thôi, em nghỉ đi, để ngày mai còn đi làm.

Cô chưa kịp quay lưng, thì Hỷ Trân gọi:

- Chị Hai!

- Sao hả? Những nhẽo gì nữa?

- Em... Có thể em sẽ có một chuyến công tác dài hạn.

- Ở đâu?

- Nha Trang hoặc có thể ở Vịnh Hạ Long.

- Xa đến thế cơ à? Em không đi không được sao?

- Một mặt em muốn thử sức mình, một mặt muốn học hỏi thêm. Em đi chung đoàn, trong đó có tổng giám đốc công ty Sao Bắc Cực.

- Văn Tuấn Tường?

- Chị biết ông ta sao?

- Người nổi tiếng mà. Dạo trước, chị đi uống nước với Từ Nam, tình cờ gặp Minh Tâm - Bạn của Từ Nam, hôm đó cũng có cả Tuấn Tường. Anh ta lịch sự và đẹp trai, em nhỉ?

Hỷ Trân ơ hờ:

- Em không quan tâm.

Hữu Trân kéo tay em, nói nhỏ:

- Chị thấy Tuấn Tường được đấy. Em cũng xứng với anh ta, nếu hợp nhau thì đừng bỏ qua cơ hội này.

- Chị đùa chắc. Tuấn Tường đã có người yêu rồi. Cô ấy tên Thái Lâm, bạn cùng thời đại học với em.

- Thì đã sao?

- Nhưng em không muốn dính líu đến họ.

Hữu Trân nhún mày:

- Nè! Bộ có đụng độ nhau hả?

Không muốn thêm phiền phức, Hỷ Trân lắc đầu:

- Tại em không thích những người nổi tiếng chỉ giỏi làm màu thôi.

- Nhưng chị thấy Tuấn Tường không giống những người như vậy.

Hỷ Trân nhếch môi:

- Chỉ nhìn bề ngoài thôi, làm sao đánh giá được một con người.

- Thế tại sao em làm việc với anh ta?

- Bởi ông ta có tài.

- Em đó nha, cứ chối bỏ đi rồi sau này em sẽ gặp.

- Đừng nói chuyện không đâu nữa chị hai. Em cho chị biết để chị hiểu công việc của em. Thời gian không có em, chị giúp em săn sóc mẹ. Mùa đông sắp tới rồi, có thể em không kịp mua thêm áo lạnh cho mẹ. Chị làm điều đó nha.

- Em đi công tác thôi mà, đâu phải đi luôn. Có thời gian em nên tranh thủ về thăm nhà. Nhà rộng, em đi lại càng vắng hơn.

Hữu Trân hỏi:

- Vậy là em đã quyết định?

- Vâng.

- Sao không nói với mẹ?
- Ngày mai, em sẽ nói.
- Em là con gái, lại phải đi xa... Để chị nói với anh Từ Nam, gặp Tuấn Tường gửi gắm em

Hỷ Trân không hài lòng:

- Chị làm như em còn là một đứa trẻ không bằng.
- Trẻ hay không trẻ gì, có Tuấn Tường coi chừng em, chị yên tâm hơn.
- Chị làm như thế sẽ khiến ông ấy coi thường em. Em không muốn Văn Tuấn Tường có cơ hội nào với em cả.
- Em thật là... ngang bướng quá đi.

Hỷ Trân đẩy vai chị gái, cô ngáp dài:

- Thôi, ngày mai bàn tiếp đi há. Với lại em cũng còn thời gian. Còn bây giờ, em buồn ngủ lắm rồi.
- Được, chị không làm phiền em nữa. Ngủ ngon!
- Chị Hai ngủ ngon!

Hỷ Trân ngã phịch xuống giường. Không bao lâu thì đã nghe tiếng thở đều, cho thấy cô khá mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

- Chào tổng giám đốc.
- ...
- Chào tổng giám đốc.

Tuấn Tường gật đầu đáp lại các nhân viên Vẫn như mọi ngày, anh đi nhanh về phòng của mình.

Đề cập tấp lên bàn, Tuấn Tường buông người xuống ghế. Mới sáng sớm mà anh cảm thấy ngột thở rồi. Bao nhiêu công việc còn tồn đọng chưa giải quyết xong, thêm hai bản công trình mới cần phải sửa chữa.

Càng ngày, anh càng thấy đám nhân viên của anh làm việc chểnh ra trò. Hình như họ không thể giúp anh được trong khâu sáng tạo. Nếu cứ đà này mãi, anh không biết công ty có còn đứng vững được hay không.

Sao Bắc Cực từ ngày thành lập đến giờ, chưa lần nào bị khách hàng nhắc nhở. Thế mà hôm qua, có đến ba cú điện thoại gọi đến, họ bảo nhân viên công ty không làm đúng theo hợp đồng.

Tại sao lại như thế? không phải anh luôn nhắc nhở họ hay sao? Với lại, bắt đầu một công việc, anh đều xem qua hết mà.

Tuấn Tường suy nghĩ mãi vẫn không ra. Đêm qua, hầu như anh thức gần cả đêm, vì mẹ anh, căn bệnh người già lại tái phát.

Mệt mỏi làm cho Tuấn Tường cao có hơn. Sáng nay, anh đã mang bộ mặt hình sự đến công ty, làm cho nhân viên chào anh mà không dám cười.

Xoay ghế, Tuấn Tường tìm cho mình liều thuốc để đầu óc bớt căng thẳng hơn. Chưa kịp bật lửa, thì chuông điện thoại trên bàn đã reo. Tuấn Tường chồm lên nhắc ống nghe:

- Alo.
- Anh à! Là em đây.

Tuấn Tường ơ hờ:

- Thái Lâm hả? Có chuyện gì không?
- Em sợ anh có chuyện gì, nên gọi đến hỏi thăm anh thôi.
- Cảm ơn em.
- Hôm qua, anh làm gì mà em gọi điện thoại cầm tay cho anh, thì anh lại tắt máy. Tối gọi về nhà cũng không ai nghe. Đã xảy ra chuyện gì, phải không?
- À! Không. Do anh bận nhiều việc quá, nên anh không muốn ai làm phiền. Đừng buồn nghe.

Thái Lâm nhỏ giọng:

- Em cứ tưởng anh không còn quan tâm đến em nữa.
- Không có đâu. Em đừng suy nghĩ lung tung.
- Anh à! Trưa nay, mình gặp nhau được không anh?

Tuấn Tường bóp trán:

- Chắc anh phải xin lỗi em quá. Trưa nay, anh không rảnh.
- Công việc nhiều đến thế ư? Hay anh đã có hẹn?
- Thông cảm đi Thái Lâm, công việc là một phần. Trưa nay, anh phải về ăn cơm với mẹ.

Thái Lâm chột buồn:

- Thế thì thôi vậy.
- Thái Lâm! Hôm khác chúng ta sẽ đi ăn. Chúc em một ngày tốt đẹp. Chào em.
- Chào anh.

Tuấn Tường gác máy và anh bỏ luôn điều thuốc vào trong hộp.

Đột nhiên, anh không muốn ai làm phiền đến mình cả. Tuấn Tường mà bắt tay vào công việc, thì mọi chuyện đều đổ sang một bên.

Anh bấm máy cho cô thư ký của mình:

- Xuân Thảo! Là tôi đây.
- Dạ, tổng giám đốc.
- Cô kiểm tra xem hôm nay, tôi có gặp người khách nào không?
- Dạ, buổi sáng nay thì không. Nhưng hai giờ chiều nay thì có.
- Chiều nay, tôi gặp ai?
- Giám đốc công ty Thuận Thành.
- Thôi được rồi, cảm ơn cô. Tôi đang có công việc phải làm và không muốn ai làm phiền, cô hiểu không?
- Vâng.
- Nếu có việc gì ngoài dự tính, thì cứ gọi Minh Tâm nhé.
- Vâng.

Tuấn Tường tắt máy, anh tạm yên tâm với lời dặn dò của mình. Anh đang cần thời gian.

Mở tủ, Tuấn Tường trải lên bàn bản vẽ còn dang dở. Anh xem qua một lượt rồi mới tiếp tục.

Thời gian lặng lẽ trôi qua và hình như còn đồng lòng với công việc của Tuấn Tường.

Khoảnh khắc im lặng kéo dài, chung quanh Tuấn Tường chỉ nghe được tiếng máy lạnh hoạt động và hơi thở của anh mà thôi.

Không gian vắng lặng ấy như bao trùm. Đang say mê với công việc, chợt nhiên Tuấn Tường ngẩng dậy.

Anh lại lúi trong tủ ra một bản vẽ khác. Bản vẽ này mới nhìn không có gì là đặc biệt lắm, nhưng trong từng ngọn ngách, nó bao trùm cả một sự sáng tạo đam mê, bỏ hết tâm huyết vào đây của người vẽ.

Công ty Sao Bắc Cực của Tuấn Tường đang cần những người có tài và có sự đam mê như thế này. Nhưng rất tiếc, người anh cần không ở cùng ngôi nhà với anh. Người ta đã thuộc về nơi khác, cho dù anh có suy nghĩ như thế nào cũng không thể thuộc về của riêng anh. Phải chi..

Tuấn Tường thờ dài, anh gặp được người ta sớm hơn một chút nhỉ. Biết đâu lúc đó anh được người ta chiều cổ thì sao.

Đời mà, chẳng có ai có thể biết trước được. Nhưng tại sao anh luôn có ấn tượng với bản vẽ này? Phải chăng họ là người đặc biệt trong số người anh quen và quan tâm.

Không biết trong đầu nghĩ gì mà Tuấn Tường lại nhắc ổng nghe lên:

- Xuân Thảo!
- Vâng. Tổng giám đốc.
- Cô gọi Minh Tâm giúp tôi nhé.
- Thưa vâng.

Tuấn Tường ngã người ra ghế, bởi anh đang muốn làm việc anh cần làm.

- Cộc... Cộc... Cộc...
- Vào đi!

Minh Tâm đẩy cửa:

- Tổng giám đốc gọi tôi.
- Minh Tâm! Cậu ngồi đi. Tôi có một số việc muốn trao đổi với cậu.

Minh Tâm ngồi xuống ghế đối diện với Tuấn Tường:

- Sao đây? Mới sáng sớm, tôi đã nghe nhân viên kháo nhau rằng: Hôm nay tổng giám đốc không được vui, khuôn mặt hình sự lắm.

Tuấn Tường nhướn mày:

- Cậu thấy sao?
- Cũng không đến nỗi, nhưng có vẻ mệt mỏi. Nè! Bộ đêm qua thức sáng đêm tâm sự hả?
- Tâm sự cái gì? Máy bản vẽ giết chết tôi thì đúng hơn.
- Cái gì? Anh làm đêm à?
- Anh đừng ngạc nhiên như thế. Những nhà kiến trúc như chúng ta, thức đêm là chuyện thường.

Tuấn Tường chỉ tay vào bản vẽ:

- Cậu xem này! Tin tưởng vào phòng thiết kế, chắc tôi bị khách hàng khiếu nại dài dài.
- Vậy...
- Tôi chỉ chỉnh lại một chút cho hài hoà và hoàn chỉnh thôi.
- Thế này thì một cho người làm chủ như anh rồi.
- Phải chịu thôi.

Tuấn Tường che miệng ngáp dài, Minh Tâm quan tâm.

- Anh có cần nghỉ một lát không?
- Không cần đâu. Tôi muốn giải quyết cho xong công việc, rồi về sớm một chút. Mấy hôm nay, mẹ tôi không được khoẻ.

- Thế bác gái có sao không?
- Chỉ là bệnh già. Cám ơn cậu.
- Tôi nghĩ anh nên tìm một người thay. Cậu ở cạnh và chăm sóc cho bác gái thì tốt hơn. Người già rất sợ cô đơn.
- Tôi cũng muốn lắm chứ, nhưng đâu phải muốn là được. Thời đại này tìm một người con gái như ý mình đâu phải dễ.
- Thế còn Thái Lâm?

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Tuấn Tường khẽ nắm mắt:

- Nói ra cậu đừng cười. Thái Lâm là bạn gái của tôi, nhưng chưa bao giờ cô ấy hiểu tôi cả. Và tôi cũng không hiểu cô ấy muốn gì nữa.
- Sao kỳ vậy?
- Cho nên mới nói. Tôi đang lẩn lộn cho cuộc hôn nhân của mình. Nếu thật sự không hiểu nhau, thì rất khó cho cuộc sống gia đình sau này.
- Anh nói cũng phải. Nhưng chẳng lẽ yêu nhau ngần ấy năm, bây giờ lại chia tay sau?
- Thú thật, tôi cũng không biết. Tôi không muốn làm cho người bên cạnh tôi phải đau khổ.
- Nhưng anh không rõ ràng thì càng đau khổ hơn.
- Cho nên tôi cũng đang cần thời gian để tự hỏi lại mình, xem có thật sự yêu Thái Lâm không.

Minh Tâm nhận xét:

- Thái Lâm là người con gái tốt.
- Bởi vậy, tôi không muốn làm cô ấy đau khổ.
- Từ tình yêu đến hôn nhân còn một khoảng cách khá dài. Một cuộc hôn nhân mỹ mãn chỉ khi hai người thật sự yêu nhau. Tôi không dám gộp ý kiến vào chuyện tình cảm của anh đâu.
- Nhưng dù sao tôi cũng cám ơn cậu đã mở cho tôi một lối đi. Có ánh sáng, tôi nghĩ tôi sẽ sáng suốt hơn.
- Chúc anh thành công, tổng giám đốc.

Tuấn Tường trở lại chủ đề chính:

- À! Cậu đã liên lạc với giám đốc công ty Thuận Thành giùm tôi chưa?
- Tôi liên lạc hôm qua. Có thể trong ngày hôm nay người được chọn sẽ sang. Mà anh định để Hỷ Trân đi với anh ra Nha Trang thật sao?

Tuấn Tường nhìn mình Tâm:

- Có vấn đề gì à?
- Công trình ở Nha trang là cả một chặn đường dài. Hỷ Trân là con gái, với lại... liệu cô ấy có muốn đi không?
- Bản vẽ của cô ấy làm tôi ưng ý và tôi đã chọn. Còn đi hay không là do cô ấy quyết định, tôi không ép.

Minh Tâm đặt giả thuyết:

- Nếu Hỷ Trân không đi?

- Có thể sẽ không ai thay thế chỗ của cô ấy.

- Vậy anh đi một mình.

- Đúng đó. Có gì không ổn sao?

- Tôi chỉ sợ công việc nhiều quá, anh chịu đựng không nổi. Hay là...

Tuấn Tường ngăn lại:

- Cậu đã biết tính tôi rồi, không ai có thể thay đổi quyết định của tôi. Và cậu cũng đừng ngạc nhiên vì sao tôi chọn Hỷ Trân.

Lần đầu tiên gặp mặt ở công ty Thuận Thành... Không phải là lần thứ hai mới đúng. Cá tính, cộng thêm tiềm năng say mê công việc của Hỷ Trân đã cho tôi một niềm tin. Tôi tin tôi và cô ấy hợp tác tốt trong công việc.

- Lần đầu tiên, tôi thấy anh có ấn tượng về một người con gái. Tổng giám đốc! Tôi hỏi thật anh, có phải Hỷ Trân đã làm anh có nhiều thay đổi?

Tuấn Tường lắc đầu:

- Tôi có ấn tượng về Hỷ Trân vì tài năng của cô ấy thôi, ngoài ra không có gì khác. Tôi quen với Thái lâm, tôi không nghĩ sẽ quen với một cô gái khác nữa.

- Từ có ấn tượng đưa đến sự cảm mến, đến tình yêu không xa lắm đâu. Hỷ Trân là một cô gái bản lĩnh và nghị lực, nhưng không kém phần bướng bỉnh. Đừng trách tôi nhiều chuyện nghe, Gần gũi với Hỷ Trân, anh sẽ yêu cô ta lúc nào không hay.

- Đâu dễ dàng vậy chú.

- Thì anh hãy ghi nhớ lời của tôi đi. Tôi có một thằng bạn là giáo viên Anh văn và đang dạy thêm ở trung tâm. Hỷ Trân học ngay lớp nó đứng dạy. Nó nói nếu nó không có người yêu, thì nó cũng yêu Hỷ Trân mất rồi. Hỷ Trân là người con gái luôn luôn cuốn hút người đàn ông do tính ngang bướng và mạnh mẽ của mình. Tôi thiết nghĩ, tổng giám đốc cũng là một con người có trái tim biết rung động và cảm thông.

Tuấn Tường hát mặt:

- Ê! Sao này giờ tôi nghe cậu đề cập đến tôi không vậy? Còn cậu thì sao?

Minh Tâm nhún vai:

- Tôi áy há? Tôi nghĩ mình không phải là đối tượng của hỷ Trân.

- Sao cậu hạ mình vậy? Cậu cũng là một người đàn ông có địa vị, giàu có, đẹp trai như ai.

Minh Tâm cười:

- Không phải tôi tự hạ thấp mình mà sự thật là như vậy. Con người của Hỷ Trân không quan tâm đến địa vị hay hình thức bên ngoài đâu.

Tuấn Tường nghi ngờ:

- Sao cậu rõ cô ấy thế?

- Gặp mặt, tiếp xúc với nhau cũng đã năm lần rồi còn gì. Không hiểu nhiều cũng hiểu ít chứ.

Tuấn Tường tò mò:

- Vậy cậu có thể cho tôi biết chút ít về cô ấy không?

Minh Tâm nhìn Tuấn Tường như đặt câu hỏi. Anh xua tay:

- Cậu đừng hiểu lầm. Tôi chỉ muốn biết đôi điều về người hợp tác với mình thôi.

- Có hiểu lầm cũng chẳng sao mà. Đàn ông với nhau, đâu cần phải mặc cỡ về chuyện tình cảm.

- Cậu thật là...

- Tôi chỉ nghe người bạn tôi nói lại thôi. Hỷ Trân sống với mẹ và một người chị gái. Cô chị có tên Hữu Trân, cũng là người yêu của bạn tôi. Họ có một cửa hàng hoa tươi "" Trân Trân "". Mẹ cô ấy chỉ trông coi cửa hàng, cô chị là giáo viên cấp ba. Còn Hỷ Trân, thì như anh đã biết. Họ có một cuộc sống gia đình đầm ấm và vui vẻ.

Tuấn Tường nhíu mày:

- Hoa tươi "" trên Trần "". Hình như anh có đến mua hoa ở đó.

Đúng rồi! Anh nhớ không lầm dù đang rất vội. Hôm ấy, chính Hỷ trần đã chọn và gói hoa cho anh. Sao đó, anh đã nhờ cô mang hoa tới nhà cho mẹ.

Tuấn Tường đã hiểu vì sao Hỷ trần đối thái độ với anh. Thì ra cô đã hiểu lầm anh coi trọng bạn gái hơn mẹ mình. Nhưng cũng không sao, anh tin thời gian hợp tác sẽ làm cô hiểu anh hơn.

Minh Tâm quơ tay trước mặt Tuấn Tường:

- Tổng giám đốc! Anh không sao chứ?

Tuấn Tường cười:

- Tôi nhớ lại chuyện ngẫu nhiên thôi. Cảm ơn cậu đã cho tôi biết thông tin về cô ấy.

- Không có gì. Tôi chỉ muốn giúp hai người hiểu nhau thôi.

- Cậu đây, làm việc chung với nhau lâu như vậy, đến bây giờ tôi mới biết cậu thật sự không đơn giản.

Hai người cùng cười vang. Minh Tâm đứng dậy:

- Việc của tôi, coi như đã xong, không làm phiền anh nữa đâu, tổng giám đốc.

- Một lần nữa, cảm ơn cậu Minh Tâm ;

Minh Tâm quay lưng, cánh cửa vừa được kéo ra, anh hơi giật mình khi thấy hai cô gái:

- Hỷ Trần!

- Minh Tâm! Tôi đến để chào tổng giám đốc.

- Vậy thì cô vào đi. Tôi về văn phòng của mình đây. Chúc mọi điều tốt lành!

Hỷ Trần không hiểu gì về lời chúc của Minh Tâm cả. Cô đang ngơ ngác nhìn theo thì nghe tiếng gọi:

- Cô đã đến tại sao không vào?

Hỷ Trần lững thững đi vào. Khi gặp mặt Tuấn Tường, cô chẳng còn hứng thú gì cho công việc. Không biết mọi quyết định của cô có sai lầm không nữa?

Hỷ Trần cúi đầu:

- Chào tổng giám đốc.

Tuấn Tường rời khỏi ghế, bước sang xa lông, anh chìa tay:

- Cô ngồi đi.

- Cảm ơn. Tôi chỉ đến để chào ông, để biết cụ thể công việc của mình. Sau đó, tôi phải trở về văn phòng của tôi.

- Nhưng cô cũng phải ngồi chứ. Chẳng lẽ tôi ngồi để cô đứng nói chuyện hay sao?

Hỷ Trần đành phải ngồi xuống đối diện với Tuấn Tường:

- Ông bắt đầu đi.

- Cô không nghỉ một chút sao?

- Không cần đâu. Tôi không muốn phí thời gian một cách vô ích.

- Thôi được, cô cũng mau lẹ lắm. Để tôi cho cô biết công việc của cô. Bắt đầu từ ngày mai, cô không cần đến Thuận thành nữa.

- Tại sao?

- Cô phải trực tiếp đến đây để tham khảo kế hoạch với tôi. Nếu có thể được, nửa tháng sau, chúng ta bắt đầu chuyển công tác và làm việc dài hạn ở Nha Trang.

- Thời gian là bao lâu?

- Tôi không quyết định được. Bao giờ công trình hoàn thành, thì chúng ta sẽ về. Hỷ Trân. Cô có cần suy nghĩ lại không?

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Hỷ Trân mím môi:

- Khi tôi đã đặt chân đến đây, thì tôi đã có quyết định cho riêng mình, ông không cần phải nhắc nhở tôi.

- Tốt! Hy vọng cô hoàn thành công việc của mình một cách đáng khen.

Hỷ Trân đứng dậy:

- Ông đã nói xong rồi chứ gì? Vậy tôi xin phép.

- Khoan đã Hỷ Trân! Tôi chưa cảm ơn cô.

- Về điều gì?

- Cô đã mang hoa đến nhà cho mẹ tôi.

Hỷ Trân so vai:

- Đó là nhiệm vụ của người chủ đối với khách hàng thôi mà. Ông không cần bận tâm.

- Nhưng hôm ấy, cô đã làm cho mẹ tôi vui.

- Chỉ là những trò trẻ con. Chào ông.

- Hỷ Trân!

Nhưng cô vờ không nghe thấy. Và cánh cửa đóng lại sau lưng Hỷ Trân làm cho Tuấn Tường ngẩn ngơ.

Rồi anh sẽ đau đầu dài dài khi hợp tác chung với Hỷ Trân.

Nói về Hỷ Trân. Rồi khỏi văn phòng của Tuấn tường, cô đi nhanh xuống nơi để xe để về nhà. Bởi vì hôm nay, mẹ cô không được khoẻ, chị hai Hữu Trân phải ở cửa hàng hoa.

Đang loay hoay tìm chìa khoá, cô nghe tiếng gọi:

- Hỷ Trân!

hỷ Trân ngẩng lên:

- Ủa, Thái Lâm!

- Bạn đi đâu vào đây vậy?

- O..; toi có công việc cần trao đổi với tổng giám đốc công ty này. Thế còn bạn?

- Bạn trai của tôi làm ở đây.

Thái Lâm nhấn mạnh:

- Văn Tuấn Tường, bạn biết anh ấy chứ?

Hỷ Trân hơi khựng lại. Sau đó cô xởi lời:

- Biết. Tôi mới vừa gặp ông ấy xong.

- Bàn công việc làm ăn à?

Cảm thấy khó chịu vì câu hỏi của Thái lâm, nhưng Hỷ Trân vẫn trả lời:

- Vâng.

- Bạn thấy anh ấy như thế nào?

- Xin lỗi nghe. Tôi không có thời gian để nhận xét người khác.

Hỷ Trân đẩy xe ra khỏi bãi, cô đề máy rồi chạy thẳng ra cổng. Thái Lâm nhìn theo hậm hực:

- Mày tưởng mày ngon lắm sao? Không dễ dàng qua mắt được nhóc này đâu. Muốn thả mồi hả? Chờ kirps sau đi.

- Em làm gì mà lăm bằm ở đây vậy, Thái Lâm?

Thái lâm giật mình quay lại, cô mừng rỡ:

- Tuấn Tường!

- Anh hỏi em làm gì ở đây?

- Em đến để gặp anh.

- Có chuyện gì nữa à?

- Không. Tại em muốn nhìn thấy anh.

Tuấn Tường thở ra:

- Em phí chi thời gian vậy. Nhưng bây giờ anh không rảnh để nói chuyện với em đâu. Anh phải về.

- Cho em theo với, em muốn thăm bác gái.

Tuấn Tường từ chối:

- Hôm nay thì không được rồi.

Thái Lâm chột buồn:

- Tuấn Tường! Lúc này anh sao vậy? Gặp em, anh không muốn gặp, nói chuyện với em, anh không muốn nói... Anh xa lạ quá.

Tuấn Tường ôm vai Thái Lâm:

- Em đừng suy nghĩ lung tung mà. Tại lúc này anh bận rất nhiều việc. Thông cảm cho anh nha.

- Thế em muốn thăm bác gái, anh cũng không cho.

- Những người có bệnh rất là khó chịu. Mẹ không thích không khí đông người. Lần khác đi.

- Anh hứa với em bao nhiêu lần rồi?

- Thái Lâm! Đừng làm khó anh.

- Chính anh không coi trọng tình yêu của em là đúng hơn. Tuấn Tường! Anh đã thay đổi rồi.

- Thái Lâm! Em nói cái gì vậy?

- Em nói không có sai, trái tim anh đang hướng về một người khác. Có phải là Trịnh Hỷ Trân không?

Tuấn Tường mím môi:

- Anh không biết em nói cái gì cả.

- Lúc này, em mới gặp Hỷ Trân ở đây. Anh gấp rút đi, có phải hai người đã hẹn nhau?

- Em càng lúc càng quá đáng. Anh không muốn gây với em nữa.

Tuấn Tường bỏ đi về phía xe mình, Thái Lâm chạy theo:

- Anh đứng lại đó, em nói chưa xong.
- Thái Lâm! Trong lúc anh chưa nổi nóng thì em hãy đi đi. Nếu không hậu quả sẽ rất khó lường.
- Anh dọa. em đấy à?

Tuấn Tường gạt Thái Lâm ra, anh ngồi vào xe:

- Anh về đây. Lúc nào em bình tĩnh, hãy gọi điện cho anh.
- Tuấn Tường! Anh nghe đây. Em sẽ không để cho anh, Hy trần yêu nhau đâu.
- Em thích làm gì thì làm.

Tuấn Tường lái xe đi trước đôi mắt tức tối của Thái Lâm. Cô đá chân vào xe:

- Anh đừng khiêu khích em. Ngô Thái Lâm này không đơn giản đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Rời khỏi công ty với tâm trạng khá mệt mỏi. Tuấn Tường cho xe rẽ sang đường Trần Hưng đạo, anh muốn thư giãn mình sau một ngày chuỗi ngày dài căng thẳng

Bến Bạch đằng dần dần hiện ra trước mắt. Từng làn gió mát thổi thẳng vào mặt làm cho người ta cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Tuấn Tường cũng vậy, anh gởi xe vào bãi, rồi từng bước từng bước tiến lại gần bến sông.

Cho hai tay vào túi quần, anh đứng lặng im dưới tàn cây, đôi mắt dõi ra theo từng làn sóng nước. Chỉ có những giây phút như thế này anh mới cảm thấy thật sự là bình yên.

Chẳng biết anh đứng đấy bao lâu, đến khi có một tiếng nói lãnh lút bên tai anh mới giật mình bừng tỉnh.

- Chú ơi! chú mua giúp con tờ vé số đi.

Anh nhìn cậu bé, có đôi mắt sáng long lanh, gương mặt hóm hỉnh đang chia xấp vé số đầy cộm về phía anh. Anh nheo mắt hỏi nó:

- Thế con có muốn chú mua hết vé số cho con không?

Cậu bé mừng rỡ, nhe răng cười:

- Con cảm ơn chú.
- Mà nè! sao lúc này, con mời chú mua có một tờ thôi mà?

Cậu bé trả lời một cách rất thông minh:

- Nếu mời nhiều tờ, thì chú sẽ tiếc tiền không mua. Con mời một tờ ít tiền, chú có thể mua giúp.

Xoa đầu cậu bé, anh cười:

- Thật thà quá đấy, cậu nhỏ. Thôi được, on xem òn mấy tờ, chú mua hết cho.

Cậu bé lia tay đếm vé số rất nghề. Chỉ một loáng sau...

- Dạ, còn tám mươi bảy tờ.

Móc bóp trao cho cậu bé năm tờ giấy năm chục ngàn, anh khoát tay:

- Tiền còn lại, chú cho con đó.

Cậu bé run run nhận tiền, đôi mắt nó thoáng chốc đã đỏ hoe.

- Con... con cảm ơn chú.

Trao vé số cho anh, cậu bé cảm ơn anh một lần nữa rồi bước đi, cái dáng gầy của nó làm anh thấy cay cay nơi sống mũi.

Thả từng bước nhẹ trên một đoạn đường, anh dừng lại bên một quán nước có mái che ra bờ sông.

Chọn một bàn gần một tán cây lớn, anh thả mình xuống ghế. Cái không khí mát mẻ này, anh thật muốn đánh một giấc cho đã.

Tiếng cô phục vụ gọi anh trở về hiện thực.

- Dạ, anh dùng gì ạ?

- Một cà phê đá.

- Anh chờ một chút nha.

Cô phục vụ khuất vào trong, anh lại tiếp tục ru hồn vào giấc ngủ.

Bất chợt một bóng người lướt qua, làm anh phải bật dậy anh đưa tay dụi nhẹ vào mắt để nhìn được rõ hơn.

- Hỷ Trân! Cô ấy đi đâu thế nhỉ?

bước nhanh theo Hỷ Trân, anh gọi nhỏ:

- Cô Hỷ Trân!

Nghe người gọi tên mình, Hỷ Trân quay lại, ánh mắt của cô chợt tối sầm:

- Là ông à?

- Cô đi đâu vậy?

hỷ trân nhún vai:

- Ông hỏi có thừa quá không? Thế ông đến đây làm gì?

- Tôi xin lỗi... thì ra cô cũng biết tìm nơi thư giãn chứ.

Nhếch khẽ môi, cô lờ mắt:

- Ông nghĩ tôi là một người ngu ngốc sao?

- Cô đừng hiểu lầm. Nếu tôi cho cô là ngu ngốc, sao lại chọn cô hợp tác với tôi?

Hỷ Trân nhìn Tuấn Tường một cách khác lạ, chẳng biết tại sao lại buột miệng:

- Biết đâu ông có dụng ý gì thì sao?

Tuấn Tường nhìn cô, ánh mắt anh nóng bỏng, nhưng gương mặt thì không biểu lộ một tí giận dữ nào.

- Cô nghĩ vậy à?

Quay mặt đi hướng khác, cô ồm ồm:

- Biết sao được một người cao ngạo như ông..

- Có lẽ cô đã đoán đúng một phần nào đó trong suy nghĩ của tôi, vì thật sự tôi muốn hợp tác với cô, để cho công trình thành công được tốt đẹp.

- Miệng lưỡi của ông đâu khác gì một người sành đời. Hợp tác với ông, tôi sẽ bị lỗ vốn mất.

- Tự hạ thấp mình là một cách khiêm tốn. Người như thế rất bản lĩnh, tôi sợ là cô sẽ vượt trội hơn tôi.

Hơi ngần cao mặt, Hỷ Trân rần rỏi:

- Điều ấy dĩ nhiên rồi. Nếu tôi sinh ra cùng một lúc với ông, thì ông chưa chắc được địa vị và danh tiếng như bây giờ.

Tuấn Tường buột miệng:

- Đúng vậy, và cũng không chừng tôi và cô đã là...

Trước đôi mắt to tròn của Hỷ Trân, anh nhẹ giọng:

- Là bạn thân của nhau rồi, cô nghĩ có đúng không? Những người cùng chung một chí hướng mà.

Bỗng nhiên mắt của cô xôn nhẹ. Cô biết rằng nước mắt đang chực rơi, vì trong đầu cô thoáng nghĩ đến Từ Nam.

"" Nếu cô sinh ra trước chị cô thì sao nhỉ? Có lẽ Từ Nam sẽ yêu cô "".

Là một người tinh mắt, Tuấn Tường nhận ra ngay sự thay đổi của Hỷ Trân? Anh khẽ khàng.

- Hình như cô đang suy nghĩ về một điều gì đó rất đau lòng?

- Sao ông biết?

- Trong ánh mắt của cô tuy loé lên một tia hy vọng nhỏ, nhưng đã bị dập tắt ngay bởi mây mù u ám. Bằng chứng là giọt nước mắt đã đọng ở khoé mi.

Phản xạ tự nhiên, cô đưa tay lên mí mắt... Đúng thật, một giọt nước ẩm thấm nhẹ vào đầu ngón tay.

- Ông đa tài quá.

- Chẳng phải lúc này, cô bảo tôi là người sành đời đó sao? Tôi chỉ vận dụng cái hiểu biết ít ỏi đó thôi.

Tiếng của cô phục vụ cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người:

- Anh ơi! Thức uống của anh, em đã mang ra. Mời anh dùng ạ.

- Vâng, cảm ơn cô.

Tuấn Tường đưa tay:

- Cô hỷ Trân! Cô có thể ngồi cùng bàn với tôi không? Chúng ta có thể trao đổi về công việc sắp tới.

Suy nghĩ một lúc, cô gật đầu:

- OK.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Cô trầm nghĩ: "" Để xem ông ta còn giờ trò gì nữa đây? "".

Kéo nhẹ chiếc ghế cho cô, anh hỏi:

- Cô dùng gì?

- Làm ơn cả phê đá.

Cô phục vụ cười:

- Vâng, chị chờ một chút.

- Tôi lại phát hiện ra một điều rất thú vị, đó là: tôi với cô đồng một sở thích.

Khẽ liếc ly cà phê của anh, Hỷ Trân nhún vai:

- Một điểm tương đồng thôi, chẳng có thể quyết định tất cả.
- Còn nữa, lý do tôi và cô đồng gặp mặt nhau nơi đây.

Hỷ Trân chối phăng:

- Tôi chỉ tình cờ thôi.
- Không sao, nếu cô cảm thấy ngại. - Tuấn Tường dễ dãi.

Đang tìm cách để "" trả đòn "", thì cô lại một phen giật thót:

- Hỷ Trân này! Cô có bạn trai chưa?

Đôi mắt cô to tròn, nhìn anh không chớp:

- Liên quan gì đến ông?
- Có chứ. Chẳng hạn như để tiện việc cho tôi tiếp xúc với cô, không gây hiểu lầm cho ai.

Đôi môi của cô chột cong lên quạu quọ:

- Ông sợ thái Lâm hiểu lầm, phải không? An tâm đi! Tôi với cô ta là bạn của nhau. Với lại, ông không phải là đối tượng mà tôi cần tìm.

Tuấn Tường mỉm cười, nụ cười của anh thật ngạo nghễ:

- Thật sao? Cô gái nào khi đối diện với tôi cũng nói như vậy, nhưng bằng chứng là tôi đã có được Thái lâm.
- Tìm một tình yêu đích thực thì rất khó. Ông đang hạnh phúc lắm, phải không? Thái Lâm là một cô gái tốt.
- Cô ấy cũng nói nhiều về cô cho tôi nghe, và điều tôi đang phải đề phòng là điều gì, cô biết chứ?

Cô khoát tay:

- Anh nói thử xem.

Đôi mắt anh nhìn cô say đắm. Dám chắc đây là lần đầu tiên trong đời, anh nhìn một cách thật lòng.

- Cô có một sự cuốn hút rất kỳ lạ.
- Tôi?

Hỷ Trân bật cười, nụ cười của cô thật chua chát.

- Vậy sao? Thế mà tôi đã thất bại thảm hại. Một sự thật quá phũ phàng khi tôi rất tự hào về điều đó.
- Chẳng lẽ cô đã yêu?

Hỷ Trân chối phăng, cô không muốn mình nghĩ đến chữ yêu "" màu nhiệm "" nữa.

- Tình yêu là một điều có thể đối với tôi ở tương lai, nhưng hiện giờ tôi chỉ yêu mẹ, yêu chị hai của tôi.
- Một câu trả lời rất tuyệt, làm cho người khác phải đặt hy vọng thật nhiều vào.

Không muốn anh điều tra nữa, cô "" chằm ngoi "":

- Lúc này, tôi có gặp Thái lâm, cô ấy có vẻ rất là yêu ông.
- Thái Lâm nói với cô à?
- Đâu cần phải nói. Qua cử chỉ hành động của cô ấy, ai cũng có thể đoán được cô ấy bảo vệ tình yêu đến cùng.

Tuấn Tường gật đầu, lòng anh nao nao khi nói đến Thái Lâm

- Cô ấy dễ thương lắm, chúng tôi rất ít gây gổ với nhau, nhưng hiện tại tôi phát hiện ra giữa chúng tôi đang dần có khoảng cách.

- Ông không sợ tôi nói lại với Thái Lâm sao?

- Tùy ý cô thôi. Thái Lâm không bao giờ gây sự vô cớ, trừ phi tôi có một đối tượng khác.

Mãi tranh luận với anh, cô chẳng hay thức uống của mình đã mang ra. Đến khi Tuấn Tường khuấy nhẹ ly nước đầy về phía cô, cô mới chú ý:

- Cảm ơn.

Tiếng cảm ơn kho khẽ của cô, chẳng hề làm cho Tuấn Tường chú ý, vì anh lo mãi mê ngắm nhìn đôi môi hồng đang nhấp từng giọt cà phê.

Cái nhú mày, nhãn mặt của cô làm anh thấy dễ thương lạ.

- Đáng lắm phải không?

- Vâng, nhưng nó thật đậm đà không dễ quên.

- Tôi thật không tin cho lắm khi một cô gái biết thưởng thức mùi vị của cà phê. Chắc chắn rằng cô đang có rất nhiều tâm sự, nên vị đắng của cà phê giúp cô thoải mái được phần nào.

- Tôi nhớ rất rõ, ông là một giám đốc của ngành kinh tế, chứ đâu phải là một thầy bói. Nhưng cũng chẳng trách ông làm gì, làm việc căng thẳng là phải tìm cách giải trí chứ.

Chẳng để tâm câu nói của cô, anh vẫn tự nhiên:

- Để ý một chút đến sự việc ngoài ngành sẽ thấy thú vị đấy. Không tin, cô cứ thử xem, đảm bảo nét ưu tư trong đôi mắt kia sẽ không còn nữa.

- Cảm ơn sự quan tâm của ông. Tôi không thích tự cho mình là người giỏi hơn người khác. Tôi chỉ sống cho tôi, sự việc chung quanh chẳng là gì.

- Đừng gạt tôi. Tiếp xúc với cô, tôi cảm thấy cô là một người tốt, có lòng vị tha và...

Tuấn Tường kịp dừng lại, anh thật là yếu lòng trước ánh mắt kia.

- Tiếp xúc với tôi được mấy lần mà ông đánh giá tôi như vậy? Còn câu nói anh dừng nữa chừng là sao?

- Hy vọng sự nhận xét của tôi không quá sai lầm, vì tôi cần một người cộng tác có tính cách như thế. Còn câu nói lấp lửng kia, xin cho tôi khát lại. Khi nào hết hạn hợp đồng, tôi sẽ cho cô biết.

- Thật khó tin khi ông chẳng quyết đoán, vậy mà tôi cứ tưởng sẽ hợp tác chung với người cứng cỏi chứ.

Tuấn Tường ngẩng người ra ghế, anh lim dim mắt:

- Đừng có nói khích tôi, cô chẳng moi được gì đâu. Tôi là người biết "" bật đèn đỏ "" đúng lúc và đúng nơi.

Trẻ môi một cái dài thượt, Hỷ Trân nâng ly cà phê lên. Quả đúng như lời anh nói, cô đã thấy dễ chịu trong người, một cảm giác bình bồng trôi menh mang như trên sóng nước. Khẽ nhắm mắt, cô thả lỏng người...

Tiếng gió nhẹ đập vào tàn lá không đủ sức kéo cô về thực tại. Tiếng nước vỗ vào ngạch rào êm ái ru cô vào mộng...

Đột nhiên lại yên lặng thế này thì khó chịu quá. Tuấn Tường quay nhìn Hỷ Trân, anh muốn gọi chuyện.

Nhưng làn mi cong vút, đôi môi khép hờ đã ngăn tiếng nói của anh. Anh biết ngay lúc này đây, Hỷ Trân rất cần được nghỉ ngơi. Ra dấu cho cô phục vụ mở nhạc nhỏ lại, anh ngồi đấy nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Kính... coong... Kính... coong...

Đang ngồi xoa bóp tay cho mẹ cùng với Hữu Trân, nghe tiếng chuông cửa, Hỷ Trân bật dậy nhanh:

- Để em cho, chắc là Thành Thực tìm em đó.

kính... coong... Kính... coong...

- Tới liền, tới liền.

Vừa mở cổng, Hỷ Trân vừa cầu nhàu:

- Nhấn một lần, người ta nghe rồi, đầu cần...

Nhưng người trước mặt không phải là Thành Thụ. Hỷ Trân khựng lại:

- Từ Nam

- Chào em, hình như em có vẻ ngạc nhiên?

- À không! Em cứ tưởng bạn em tới.

- Hôm nay, em không đi làm à?

- Dạ không. Em được nghỉ phép.

Từ Nam nhướn mày:

- Em không mời anh vào nhà sao?

Hỷ Trân giật mình lúng túng. Cô kéo rộng cổng:

- Anh vào đi.

Đợi cho Từ Nam dắt xe vào, Hỷ Trân đóng cổng, rồi cô bỏ đi trước. Từ Nam vội theo:

- Chờ anh đi với.

Hỷ Trân chậm bước, Từ Nam tiến lên bước song song:

- Hỷ Trân của ngày hôm nay khác với Hỷ Trân của ngày hôm qua.

- Anh thấy vậy à?

- Em đã không còn gọi anh bằng thầy nữa.

Hỷ Trân nhún vai:

- Dù sao anh cũng là anh rể tương lai của em. Nếu em gọi thầy mãi nghe không hay cho lắm.

- Em đúng là Hỷ Trân. À! bác gái và Hữu Trân có nhà không em?

- Dạ, có.

Vào đến phòng khách, Hỷ Trân cố tình nói lớn:

- Mẹ, chị Hai! Có anh Từ Nam đến chơi nè.

Thấy Từ Nam, Hữu Trân đứng dậy. Đôi mắt cô sáng long lanh:

- Anh mới đến. - Rồi cô quay vào trong.

Còn bà Bích Dung thì vui vẻ:

- Cháu ngồi đi!

- Cảm ơn bác. Cháu nghe nói bác không được khoẻ.

- Ôi! Chỉ là bệnh già thôi.

- Bác có đi bác sĩ khám không ạ?

- Hữu Trân và Hỷ Trân lo quá, nên đã đưa bác đi hôm qua. Chẳng có gì nghiêm trọng cả.

Hỷ Trân xen vào:

- Mẹ lại ngất mà là không có gì nghiêm trọng. Bắt đầu từ hôm nay, con sẽ tìm người trông coi cửa hàng cho mẹ.

Bà Bích Dung phản đối:

- Không được đâu. Họ không như ý mẹ.

- Tuổi mẹ đã cao rồi, không thể trông coi cửa hàng mãi được. Thêm căn bệnh thấp khớp của mẹ, con thật không an tâm. Mai mốt con đi làm xa, chỉ còn mình chị Hai, không ổn đâu mẹ Ồi.

Hữu Trân trở ra, trên tay là ly nước. Cô đặt xuống trước mặt Từ Nam.

- Anh uống nước.

- Cảm ơn em.

Hữu Trân ngồi xuống bên cạnh Từ Nam:

- Con thấy ý của Hỷ Trân hay đó mẹ. Mướn người trông coi, mẹ Ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe. Lúc nào thấy buồn, thì mẹ cứ ra cửa hàng chơi.

- Cả con cũng nói vậy sao?

- Chúng con lo cho mẹ thôi mà.

Bà Bích Dung quay sang Từ Nam:

- Cháu thấy không? Hai chị em nó luôn ăn hiếp bác.

Từ Nam cười:

- Thú thật là cháu không biết gì, nhưng nãy giờ nghe Hữu Trân và Hỷ Trân nói, cháu nghĩ... ý kiến của hai cô ấy rất hay. Bao năm bác cực khổ rồi, đã đến lúc phải hưởng phước của con cháu thôi.

Hỷ Trân vỗ tay:

- Cảm ơn anh, Từ Nam. Mẹ à! Con đã hỏi rồi. Kim Ngân - Em họ của Thành Thực bạn con sẽ đến giúp mẹ. Có thể giai đoạn đầu, con bé không biết, xin mẹ chỉ dạy thêm. Chút nữa con ra ngoài có việc, con sẽ đi đón con bé luôn.

- Thì ra mọi người đã tính hết rồi.

- Con chỉ mới bàn với chị Hai vào tuần trước thôi, và tụi con đã quyết định xin lỗi vì không hỏi ý kiến mẹ.

Bà Bích Dung dỗi:

- Lớn hết rồi, thì còn hỏi ý kiến bà già này làm gì.

- Không phải đâu mẹ.

- Vậy, tại sao con quyết định ra Nha Trang làm, con cũng không hỏi ý kiến mẹ?

- Chuyện của mẹ khác, chuyện con khác.

- Có gì đâu mà khác?

- Con và chị Hai muốn mẹ Ở nhà nghỉ ngơi, bởi vì chúng con lo lắng cho mẹ. Còn chuyện của con, đó là do công ty quyết định đưa con đi. Thêm một phần, con cũng muốn đi để thử sức mình và học hỏi thêm kinh nghiệm để trưởng thành trong công việc hơn.

- Ở đâu không làm, tại sao phải ra đến tận Nha Trang chứ?

Hỷ Trân ôm cánh tay bà Dung:

- Con chỉ đi công tác theo hợp đồng thôi. Mãn hợp đồng con lại trở về đây. Mẹ yên tâm, mỗi tháng con sẽ về thăm mẹ. Nha Trang - Sài Gòn cũng đâu

bao xa.

Từ Nam lên tiếng:

- Xin lỗi, anh hơi tò mò... Có phải em đang hợp tác với công ty Sao Bắc Cực không?
- Phải.
- Vậy em đã quyết định đi? Thế, bao giờ em đi?
- Cuối tuần này. Em hầu như đã chuẩn bị xong. Từ Nam! Anh có thể nói cho mẹ em hiểu không?
- Nhưng em đi không bị áp lực chứ?
- Không.
- Em tin mình sẽ hoàn thành tốt công việc?
- Rất tin.
- Vậy là được rồi.

Hữu Trân nắm tay Từ Nam:

- Anh cũng ủng hộ Hỷ Trân à?
- Đó là một ước mơ, một mục đích, tại sao anh không ủng hộ chứ? Hướng chi Hỷ Trân đang muốn tìm tòi và học hỏi để phát triển và hoàn thiện mình. Anh cũng không có quyền dập tắt ước mơ của cô ấy.

Hỷ Trân nhìn Từ Nam bằng đôi mắt biết ơn:

- Cảm ơn anh.

Hữu Trân cau mày:

- Nè! Hai người không phải đồng lòng với nhau chứ?
- Em nghĩ sao?

Từ Nam quay sang bà Bích Dung:

- Thưa bác, xin phép bác cho cháu được nói lên những suy nghĩ của cháu. Thật ra, để được đi Nha Trang, Hỷ Trân đã trải qua một quá trình trắc nghiệm, khảo sát dài. Cô ấy vượt qua hàng trăm người mới được chọn cho công trình du lịch có tầm cỡ. Hỷ Trân mà được làm việc chung với họ, chắc chắn cô ấy sẽ học hỏi được nhiều. Cho nên lần này, Hỷ Trân đi cho nên cần được ủng hộ về mặt tinh thần. Cháu nghĩ chúng ta cần động viên cô ấy, để cô ấy làm tốt công việc hơn.

Hỷ Trân chớp mắt:

- Mẹ! Xin mẹ đừng buồn.

Bà Bích Dung vuốt ve Hỷ Trân:

- Không phải là mẹ không đồng ý, mẹ chỉ lo lắng cho con thôi.
- Mẹ à! Con lớn rồi. Con biết tự lo cho mình mà. Xin mẹ yên tâm. Con gái của mẹ đi như thế nào thì trở về như thế ấy.
- Phải không? Tôi chỉ sợ cô quên đường về thôi.
- Không có đâu.

Hữu Trân reu reo:

- Nếu em đi một về hai cũng tốt vậy.

Hỷ Trân mắc cỡ:

- Chị này...

- Đó! Em biết đỏ mặt, thì em vẫn là một cô gái có trái tim yêu.

Hỷ Trân dặm chân:

- Mẹ...

Bà Bích Dung khoát tay:

- Thôi, đừng trêu em con nữa. Xem có gì để chuẩn bị giúp nó hay không?

Hỷ Trân xua tay:

- Không cần phiền đến mọi người đâu. Chốc nữa đây Thành Thực đến, chúng con đi mua vài món nữa là xong.

Hữu Trân chím môi:

- Hỷ Trân đâu còn là một cô bé lên ba, phải không nào?

- Chị muốn gì nữa đây?

- À! Không có gì.

Hữu Trân vừa dứt lời, thì lại nghe tiếng chuông cửa. Cô định đứng lên thì Hỷ Trân cản lại:

- Có thể là Thành Thực đến đó, để em ra đi với nhỏ ấy luôn.

- Không mời bạn em vào nhà à?

- Bọn em có công việc gấp, để hôm khác đi.

Hỷ Trân hấp tấp đứng dậy:

- Thưa mẹ, con đi. Anh Nam ở chơi nhé.

Và Dung dặn dò:

- Đi đường cẩn thận nghe con.

- Dạ.

- Nhớ về sớm nghe Trân.

- Con biết rồi.

Hỷ Trân khoát túi xách lên vai, bóng cô khuất dần ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

- Hỷ Trân! Mày đi thật sao?

- Thành Thực! Tại sao mày cứ hỏi mãi có một câu vậy? Mày không thấy mệt, nhưng tao thấy mệt đó.

- Tao...

- Đã quyết định rồi, nên tao mới chuẩn bị cho mình. Với sự việc này, tao không đùa đâu.

- Tao muốn biết lý do mày đi Nha Trang thôi.

- Đi là đi, tao không có lý do gì cả. Với lại, tao cũng đang vì sự nghiệp và cả tương lai của tao. Làm người ở trên đời, ít ai chịu một cuộc sống quá đơn giản. tao muốn thay đổi chính cuộc sống của tao.

Thành Thục ngáp ngừng:

- Chứ không phải mày đang muốn trốn tránh sao?
- Trốn tránh cái gì?
- Từ Nam đó. Mày muốn tìm quên mối tình đó trong công việc cũng đâu cần thiết phải đi xa như vậy. Hỷ Trân à! Liệu mày có tìm quên được hay không?

Hỷ Trân mím môi, cô gằn từng tiếng:

- Thành Thục! Mày nghe đây. Từ đây về sau, mày không được nhắc đến cái tên Từ Nam một cách thân mật trước mặt tao nữa. Anh ấy là anh rể của tao, mày nghe chưa? Tao đang muốn quên đi để làm lại từ đầu. Cuộc sống của tao không có cái tên Kim Từ Nam.
- Hỷ Trân...
- Mày có nghe tao nói gì không?

Chưa bao giờ Thành Thục thấy Hỷ Trân căng thẳng như vậy. Cho nên cô cũng không muốn nhắc đến làm gì nữa. Có lẽ Hỷ Trân đang có lý do gì đó, cô nên tôn trọng tâm sự của bạn. Thành Thục thay đổi bầu không khí.

- Đừng tạo áp lực cho mình. Chúng ta sang bên kia lựa thêm vài món đồ nữa đi. Tao muốn mua tặng mày cái áo lạnh.

Hỷ Trân từ chối:

- Không cần đâu.
- Nè! Mùa này ở Nha Trang cũng bắt đầu lạnh rồi. Tao có thành ý, mày không được từ chối đó.

Đến gian hàng bán áo gió, Thành Thục lấy hết cái này đến cái khác ướm lên người bạn. Cuối cùng cô chọn cái màu kem, nó có vẻ sang trọng và hợp với Hỷ Trân.

- Cái này nha. Mặc áo vào, thì lúc nào mày cũng nhớ đến tao rồi.

Hỷ Trân rùng mình:

- Thấy ghê quá đi. Tao không muốn mọi người nhìn chúng ta như những cặp tình nhân đâu.
- Ê! Mày nghĩ lệch lạc đi đâu vậy? Tao chỉ muốn nhắc nhở mày: dù ở bất cứ nơi đâu và làm gì, mày không được quên người bạn này. Buồn vui tao luôn cùng chia sẻ.

Hỷ Trân xúc động:

- Cảm ơn mày nha, Thành Thục.
- Nha Trang và Sài Gòn cũng không xa lắm, nhưng chắc mày không có thời gian nhiều rồi. Lúc nào rảnh rồi hãy lên mạng kể tao nghe về công việc của mày nha.
- Tao hứa.
- Xa mày, chắc tao không còn ngồi quán nước được nữa rồi.
- Sao vậy?
- Không có ai để nói chuyện cả.
- Hữu Quân chỉ?
- Anh ấy khác.
- Thế còn Thái Lâm?
- Mày cũng biết, tao không thân với cô ấy cho lắm.
- Vậy lúc nào muốn nói chuyện với tao, thì cứ bay ra Nha Trang thăm tao.

Thành Thục sáng mắt:

- Ô há, sao tao không nghĩ ra nhỉ? Tao và Hữu Quân có thể làm một chuyến du lịch mà. Thăm mây và sẵn dịp tham quan luôn.

- Nè! Nhớ tao cũng nhớ vừa phải thôi, nếu không Hữu Quân sẽ kiện đấy.

Hai cô gái cùng cười, họ lại tiếp tục chọn đồ...

- Anh à! Em thấy cái áo này hợp với anh lắm đó. Hay là chúng ta lấy thêm một cái nữa nghe. Ra ngoài ấy có thêm áo mà thay đổi.

- Em lấy cái màu kem cho anh đi.

- Nhưng nó sẽ rất dơ.

- Bộ anh không biết giặt sao.

Tiếng cô gái trong treo:

- Anh kiểm tra lại xem có đủ chưa vậy?

- Đủ thì biết bao nhiêu mới đủ. Tạm vậy đi, có gì anh sẽ tự mua thêm.

Lắng nghe tiếng của đôi trai gái, cảm nhận được giọng nói khá quen, Thành Thực ngẩng lên:

- Thái Lâm!

Cô khều nhẹ Hỷ Trân:

- Thái Lâm và sếp mới của mày kia.

Hỷ Trân muốn tránh né, nên cô kéo tay bạn qua gian hàng khác. Nhưng chưa kịp đi thì đã bị phát hiện.

- Hỷ Trân!

Cô đành phải đứng lại. Nhìn thấy Hỷ Trân, Thái Lâm cau mày, nhưng cô cũng vội reo vui:

- Hỷ Trân, Thành Thực! hai bạn đi mua đồ há?

- Vâng.

Thái Lâm cặp tay Tuấn Tường:

- Đây là Văn Tuấn Tường, người yêu của mình.

Cô quay sang hai bạn:

- Còn đây là Thành Thực, Hỷ Trân - Bạn của em.

Thành Thực và Hỷ Trân cúi đầu:

- Xin chào ông.

- Xin chào.

Tuấn Tường bắt chuyện:

- Hỷ Trân! Cô cũng đang chuẩn bị cho chuyến đi à?

- Vâng.

Nghe cách trò chuyện thân mật của Tuấn tường, Thái Lâm hỏi:

- Hình như anh và Hỷ Trân thân nhau lắm?

- Phải, cô ấy là cộng sự mới của anh. Không phải em đã từng gặp Hỷ Trân ở công ty của anh rồi đó sao?

- Vậy chuyến đi này của anh...

- Có cả Hỷ Trân nữa.

Tuấn Tường vô tư nói, anh không nhìn thấy được từ trong đáy mắt của Thái Lâm ánh lên tia ghen hờn.

Thấy tình hình có vẻ không được tốt lắm. Hỷ Trân nắm tay Thành Thục ra dấu. Cô xòì lời:

- Xin lỗi, chúng tôi cần phải mua thêm một số đồ, không làm phiền hai người nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Thành Thục và Hỷ Trân gật đầu chào Tuấn Tường và Thái Lâm rồi bỏ đi ; Tuấn Tường cũng quay ra:

- Chúng ta về thôi.

- Không mua nữa à?

- Anh nghĩ cũng đủ rồi.

Ra đến xe, Thái Lâm bắt đầu... kiểm chuyện:

- Anh không mua nữa hay anh muốn tránh né để em không gặp mặt với Hỷ Trân? Anh sợ em gây sự với cô ấy à?

Tuấn Tường mở máy xe:

- Anh không biết em nói gì.

- Tại sao anh chọn Hỷ Trân mà không phải là một nhân viên nào khác? Nếu như hôm nay không tình cờ gặp nhau, thì em đâu biết Hỷ Trân cùng đi Nha Trang với anh. Sao anh lại giấu em chứ?

- Anh nghĩ đó là công việc của anh, nên anh không cần thiết phải báo cáo với ai. Còn việc anh chọn Hỷ Trân là bởi vì cô ấy có năng lực. Hỷ Trân có thể giúp anh hoàn thành tốt công việc của mình.

- Đó là những lý do ư? Chứ không phải anh chọn Hỷ Trân, vì anh bắt đầu yêu cô ấy sao? Nhìn cách hai người nói chuyện với nhau là tôi có thể đoán ra được.

- Em suy diễn từ suy nghĩ của anh hay lắm.

- Không thể giải thích được chứ gì? Vãn Tuấn Tường! Thật ra anh yêu tôi hay yêu Hỷ Trân đây? Anh trả lời đi, vì để tôi còn quyết định.

Tuấn Tường thở hắt ra:

- Em đừng vô lý nữa có được không? Anh thật sự rất mệt mỗi khi mỗi lần chúng ta gây nhau.

- Anh suy nghĩ xem, tại sao chúng ta lại gây nhau? Em đâu có muốn.

- Sao em cứ mãi tìm hết chuyện này đến chuyện khác làm khó anh? Chúng ta không vui vẻ như lúc trước được, tất cả là do em.

Thái Lâm cay đắng:

- Bây giờ thì anh lại đổ thừa em à? Tuấn Tường! Vì đâu ra nông nổi hả anh? Nếu anh không có sự thay đổi, thì em đâu cần phải lo sợ. Sự xuất hiện của Hỷ Trân đã không còn chỗ đứng của em trong tim anh.

- Thái Lâm! Em đừng suy nghĩ lung tung nữa có được không? Anh thấy anh chẳng có gì thay đổi cả, người thay đổi mới chính là em. Càng ngày, em càng có những hành động vô lý làm cho anh thấy mệt mỏi và chán nản.

- Anh...

- Em suy nghĩ lại xem có đúng không? Em đã không thông cảm cho công việc của anh, mà còn tập tành ghen tuông vô cớ. nếu cứ mãi kéo dài trong tình trạng như thế này, anh nghĩ... anh không còn chịu đựng được nữa.

Thái Lâm lấp bắp:

- Anh... anh muốn chia tay với em.

- Chúng ta cần có thêm thời gian để tìm hiểu rõ đối phương hơn. Có như thế, chúng ta mới không gây áp lực cho nhau và em cũng cần phải bình tĩnh để nhận xét mọi vấn đề.

- Không.

Thái Lâm bật khóc:

- Em không muốn chia tay. Tuấn Tường! Đừng tàn nhẫn với em như vậy.

Một tay ôm vô lăng, một tay vỗ nhẹ lên vai Thái Lâm.

Tuấn tường nói:

- Anh nào có chia tay với em đâu. Anh muốn chúng ta cần có thêm thời gian thôi.

- Nhưng em không muốn xa anh một phút giây nào cả. Nếu như em sai, thì cho em xin lỗi đi.

- Ở đây không có ai đúng ai sai. Anh nghĩ bản thân em và bản thân anh đang cần gì. Thái Lâm! Chúng ta có duyên nợ với nhau, thì không bao giờ rời nhau được đâu, xin đừng ép anh.

- Vậy là anh đã quyết định? Vì Hỷ Trân mà anh đòi chia tay với tôi ư?

- Anh cần có thời gian và anh không vì ai cả. Em đừng đưa bất cứ người nào nữa tham gia vào chuyện của chúng ta có được không?

- Từ lâu tôi đã nói, người nào phản bội tôi, nhất định người đó sẽ lãnh hậu quả. Hôm nay, anh phản bội tình yêu của tôi và Hỷ Trân phản bội tình bạn... Tôi không tha thứ cho hai người đâu.

Thái lâm hét lên:

- Anh dừng xe lại ngay!

- Em muốn gì?

- Tôi muốn xuống xe.

- Để anh đưa em về.

- Không cần đâu. Tình nghĩa đã hết còn níu kéo làm gì.

- Thái Lâm!

- Nếu anh không dừng, tôi mở cửa đó.

Xe đang chạy, Thái Lâm phóng xuống xe rất nguy hiểm. Anh biết Thái Lâm không bao giờ dọa. suông, nên anh đành phải tấp xe vào lề:

- Anh khuyên em nên suy nghĩ lại. Anh không muốn quan hệ của chúng ta trở nên tồi tệ.

Thái Lâm không nói không rằng, cô mở cửa bước xuống và ngoắc một chiếc tắc xi đang chờ tới.

Tuấn Tường lắc đầu, rồi anh cũng lái xe đi. Tường đâu ra ngoài cho bớt căng thẳng, ai dè còn ngược lại. Biết vậy anh không đi, toi công một buổi sáng vô nghĩa.

Giờ nghỉ trưa đã gần đến, bây giờ trở về công ty cũng chẳng làm được gì.

Tuấn Tường quay đầu xe:

- Về nhà thôi.

Anh tìm cái điện thoại di động và bấm số:

- ...;

- Tâm Hòa hả? Là tôi đây.

- Cậu chủ!

- Mẹ tôi khỏe chứ?
- Dạ khỏe. Bà chủ đang có khách.
- Thế à!
- Hay là để tôi gọi bà chủ nha.
- Không cần đâu. Cô nấu thêm một phần ăn nhé. Trưa nay, tôi về nhà đấy.
- Vâng.

Tuấn Tường tắt máy và anh chăm chú vào tay lái. Ngang qua một cửa hàng hoa tươi, Tuấn Tường định dừng xe, nhưng anh vội thay đổi.

Ngoặt tay lái, anh muốn tìm đến cửa hàng hoa tươi "" Trần Trần ""

Vừa đẩy cửa thì đã có người tươi cười chào đón:

- Thưa ông, tôi có thể giúp gì được cho ông?
- À! Cô hãy chọn giúp tôi ba nhánh lưu ly.
- Vâng. Còn thêm gì nữa không ạ?
- Như thế đủ rồi.

Tuấn Tường nhìn quanh:

- Cô ơi! Hỷ Trần có đây không?
- Hôm nay, chị Trần có công việc riêng nên không ghé cửa hàng. Tôi là nhân viên mới được chị ấy chọn trông coi cửa hàng hoa này. Ông là bạn của chị ấy hả?
- Vâng.
- Tôi không biết chị Hỷ Trần ra ngoài đến bao giờ mới về. Hay là có gì, ông cứ nhắn lại đi, tôi nói với chị ấy cho.
- Không dám làm phiền cô, để tôi gọi điện thoại cảm tay cho cô ấy cũng được. À! Tên cô là gì?
- Cứ gọi tôi là Kim Ngân.
- Tuấn Tường là tên tôi.

Kim Ngân trao bó hoa cho Tuấn Tường:

- Của ông đây.
- Bao nhiêu tiền, cô cho tôi gói?
- Dạ, bốn trăm ngàn.

Tuấn Tường giờ tờ giấy bạc năm mươi ngàn:

- Cảm ơn, cô không cần phải thối lại - Và anh cầm bó hoa bước ra cửa.

Kim Ngân vừa dứt lời, thì có tiếng chuông điện thoại. Cô phải quay vào:

- Alô. Cửa hàng hoa "" Trần Trần "" xin nghe.
- Kim Ngân đó hả? Thế nào có quen không?
- Cũng tạm được.
- Cố gắng giúp chị, em nhé.
- Vâng. À! Lúc này có một người khách hỏi thăm chị.

- Ai vậy?
 - Ông ta bảo ông ta tên Tuấn Tường.
- Hỷ Trân lặp lại:
- Tuấn Tường?
 - Chị có quen không?
 - À! Quen... Ông ta có nhắn lại gì không?
 - Không. Ông ta nói để ông ta điện thoại cảm tay cho chị. Chết chị nha! Bạn trai đến tận cửa hàng hoa mua hoa cho mình.
 - Em nói bậy gì đó?
 - Bộ không đúng sao? Ông ấy mua ba nhánh lưu ly.
 - Tuấn Tường là khách hàng quen thuộc của cửa hàng hoa chúng ta. Ông ấy mua hoa là để tặng mẹ Ông ấy đấy.
 - Em không nghe lắm chứ?
 - Thôi đi cô nương, đừng nhiều chuyện quá, lo làm việc đi.
 - Bao giờ chị ghé cửa hàng?
 - Chiều tối.
 - Vậy thì tiêu rồi. Ở đây buồn chết đi được.
 - Nè! Đừng than thở nữa. Hay là chị đưa máy cho Thành Thực nói chuyện với em nghe.
 - Không cần.

Kim Ngân gác máy trong tiếng cười của Hỷ Trân.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Tin... Tin.. Tin...

Bà Mỹ Nghi bỏ tờ báo xuống bàn.

- Tâm Hoà! Con ra mở cổng đi, Tuấn Tường về đó.
- Dạ.

Rồi bà nhìn đồng hồ:

- Sao hôm nay nó về sớm vậy nhỉ?

Cánh cổng được mở ra, Tuấn Tường lái xe thẳng vào trong sân. Anh mở cửa xe bước xuống đùa:

- Có cơm chưa, tôi thấy đói bụng lắm rồi?
- Cậu vừa gọi điện thoại xong, lát sau lại về tới, có ba đầu sáu tay, tôi cũng không chuẩn bị kịp. Nếu cậu thấy đói bụng, thì tôi làm món khác cho cậu ăn.
- Không cần đâu. Còn nhịn đói được một ngày, chẳng lẽ còn hơn một giờ nữa, tôi chịu không được hay sao. Tại hôm nay tôi về sớm đấy thôi.

Tuấn Tường khom người lôi từ trong xe ra linh kính bao ni lông. Tâm Hòa mở to mắt:

- Trời! Bộ cậu rình hết cả siêu thị về đây hay sao vậy?

- Còn đứng đó nói, sao không đến đây phụ một tay đi?

Trao một mớ túi xách cho Tâm Hoà, Tuấn Tường phân trần:

- Đây là những thứ cần thiết cho chuyến đi công tác của tôi.

- Cậu đi mua à?

- Không. Một người bạn giúp.

- Tôi không cần hỏi cũng biết là con gái rồi. Đàn ông con trai, ít ai tí mỉ và cẩn thận lắm.

- Cũng tùy theo người.

Nhìn thấy bó hoa trên xe, Tâm Hoà hỏi:

- Cậu mua hoa cho bà chủ hả?

- Ừ.

- Lúc này, có người mang tới tặng rồi, cũng là loại hoa này.

- Ai vậy?

Tâm Hoà ra về bí mật:

- Một cô gái, nhưng là ai thì cậu cứ hỏi bà chủ. Cứ mỗi tuần là cô ấy mang hoa đến.

Mang theo thắc mắc trong lòng, Tuấn Tường bước nhanh vào phòng khách.

- Thừa mẹ, con mới về.

Bà Mỹ Nghi ngẩng lên:

- Ôi chà! Sao nhiều đồ đặc thế này? Bộ đại hạ giá hả?

Đặt mọi thứ trên xa lông, Tuấn Tường đến ngồi bên mẹ.

- Con đang chuẩn bị cho chuyến đi Nha Trang của con.

Tâm Hoà ngập ngừng:

- Cậu chủ! Tôi lấy nước cho cậu nghe.

- Không cần. Bao giờ tôi khát, tôi sẽ tự lấy uống, cô đi lo công việc cho mình đi. Coi chừng không kịp bữa ăn trưa.

- Vâng. Xin phép bà chủ.

Tuấn Tường với tay lấy bó hoa đưa cho mẹ:

- Con tặng mẹ.

- Sao tự nhiên tốt vậy?

- Thông thường, con vẫn tặng mẹ mà.

- Nhưng mẹ đã có rồi, thành ý của con lúc nào cũng đi sau người ta.

Nhìn những nhánh hoa lưu ly khoe sắc được cắm trong bình thủy tinh, Tuấn Tường tò mò:

- Ai tặng mẹ vậy?

- Thì con bé con đã từng nhờ mang hoa đến cho mẹ đấy ;

- Hỷ Trân?

- Phải rồi. Tuần nào, nó cũng mang ba nhánh lưu ly đến cắm vào bình cho mẹ. Nhìn lại, con bé cũng có bàn tay nghệ thuật đấy chứ.

- Vậy là Hỷ Trân đã đến đây rất nhiều lần?

- Phải. Có lúc sáng sớm, có lúc vào buổi chiều, nhưng chẳng lần nào có con ở nhà. Hỷ Trân rất là dễ thương, sự viếng thăm của cô ấy làm cho mẹ đỡ buồn.

Bà Mỹ Nghi hạ giọng:

- Có lẽ từ tuần sau, mẹ sẽ không gặp được con bé rồi.

- Sao vậy?

Nghe nói Hỷ Trân phải đi công tác xa.

- Mẹ nhớ cô ấy à?

- Thì con nghĩ đi. Cái gì đã quen, một lúc vắng đi, đôi khi khó mà chấp nhận. Huống chi Hỷ Trân xinh đẹp lại rất dễ thương. Ước gì...

Tuần Tường cất ngang:

- Nếu mẹ mến cô ấy như vậy, thì nói với cô ấy tranh thủ gọi điện thoại cho mẹ.

- Biết Hỷ Trân có rảnh không?

- Con sẽ nhắc cho.

Bà Mỹ Nghi chợt nhìn Tuần Tường:

- Con vừa nói..

Tuần Tường đánh trống lảng:

- À không! Con nghĩ chắc cô ấy không quên mẹ đâu.

- Tuần Tường này!

- Dạ.

- Mẹ nhìn thấy Hỷ Trân rồi, mẹ lại ao ước... Đến bao giờ con mới giới thiệu một nàng dâu ngoan cho mẹ đây?

- Sao tự nhiên mẹ lại..

- Đêm qua, mẹ không ngủ được. Mẹ có rất nhiều suy nghĩ. Mẹ đã lớn tuổi rồi, sống nay chết mai, không ai biết trước được. Nếu như con không sớm cưới vợ, mẹ sợ mẹ không có cơ hội uống ly trà của con đâu.

Tuần Tường ôm vai bà Mỹ Nghi:

- Mẹ đừng nói vậy mà. Chắc chắn mẹ sẽ sống lâu với con.

- Tuần Tường! Mẹ hỏi thật. Con đã có bạn gái chưa vậy?

Tuần Tường gãi đầu. Anh phải trả lời như thế nào với mẹ đây? Từ lâu, chuyện cưới vợ anh đã hên lần hên lựa rồi. Bây giờ nghe mẹ hỏi... anh không thể trả lời có được không. Bởi vì anh và Thái Lâm chẳng thể có chuyện của lâu dài.

Càng ngày, anh càng thấy Thái Lâm không phải là đối tượng mà anh đang tìm kiếm. Cô ấy làm cho anh quá nhiều thất vọng.

Một người đàn ông thành công như anh tìm ra chân giá trị của tình yêu đâu phải dễ dàng. Có thể họ đến với anh vì danh vọng địa vị. Còn tình yêu chỉ là chút lười đầu môi.

Anh không phủ nhận là Thái Lâm còn yêu anh, nhưng tình yêu ấy đã xen lẫn sự ích kỷ và nhỏ nhen. Cô không chịu hiểu anh, cảm thông cho anh. cô cũng không biết anh nghĩ gì và muốn gì, để cuối cùng là sự nặng nề cho cả hai bên.

Tuần Tường hy vọng sau chuyến đi Nha Trang này, anh cần có một quyết định dứt khoát để có thể bắt đầu lại tốt đẹp hơn.

Bà Mỹ Nghi nhướn mày:

- Chỉ là một câu trả lời có hay không mà con cũng suy nghĩ lâu vậy à?

- Thật ra bạn gái theo cái nghĩa bình thường trong quan hệ giao tiếp thì có, nhưng để chọn một người bạn đời thì con chưa chọn được.
- Khó khăn đến thế cơ à?
- Không phải đâu. Tại chưa tìm đúng đối tượng thôi.
- Mẹ thấy hỷ Trân...

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Tuấn Tường xoa tay nhanh:

- Đừng ghép cô ấy vào con.
- Tại sao vậy?
- Đừng mẹ à! Hãy để công việc của con hoàn thành đi đã.

Bà Mỹ Nghi lờ mờ đoán ra:

- Hình như con và Hỷ Trân có quen nhau, Thái độ của con không thể chối được đâu.
- Chúng con không phải quen nhau, mà con tạm thời là cấp trên của cô ấy.
- Nghĩa là...
- Con và cô ấy sẽ cùng làm việc ở Nha Trang.

Bà Mỹ Nghi mỉm cười:

- Vậy thì tốt rồi. Hai đứa sẽ có cơ hội tìm hiểu nhau.
- Chuyện ấy thôi đi mẹ. Oí. Hỷ Trân ghét con như giặc vậy.
- Tại sao Hỷ Trân lại ghét con? Có phải con chọc ghẹo gì người ta không?
- Con chỉ đùa cho vui, ai dè...
- Hỷ Trân ghét con là phải. Nhưng mẹ không cần biết, sau chuyến đi Nha Trang này về, con nhất định phải đưa người giới thiệu với mẹ. Nếu không, mẹ phải tự chọn lấy cho con.
- Vậy là mẹ ép con rồi.
- Đừng nói nhiều nữa. Điều kiện như con mà không chọn được thì mẹ không tin. Còn không nữa thì đừng nhìn mặt mẹ.
- Thôi được rồi, con sẽ cố gắng.

Tuấn Tường phải tìm cách né tránh thôi, bằng không sẽ còn nghe dài dài. Anh vờ ôm bụng:

- Con đói lắm rồi, không biết Tâm Hoà nấu ăn xong chưa?
- Nếu muốn biết thì cùng ra sau sẽ rõ. Nhưng chỉ mới mười một giờ thôi mà.
- Sáng nay, con không có ăn sáng.
- Lại lười biếng.

Tuấn Tường đỡ mẹ đứng dậy, anh tế nhị giấu nụ cười. Đang đi, bỗng bà Mỹ Nghi khựng lại.

- Đói bụng thật hay cố tình tránh né câu chuyện?

- Thật mà mẹ.

- Ủ, mẹ là người sinh ra con đấy, Tuấn Tường ạ.

Còn lại một ngày rảnh rỗi, rồi ngày mai vui đầu vào công việc, ai không muốn mình vui chơi thỏa? thích chứ.

Còn lại một ngày ở lại thành phố, ngày mai sẽ đi xa với một thời gian dài, ai không muốn ghi lại những kỷ niệm đẹp để mong nhớ.

Hỷ Trân cũng vậy thôi, cô muốn mang đến Nha Trang một chút gì của thành phố. Lượn xe một vòng quanh bến Bạch Đằng, cô giảm ga cho xe chậm lại.

Quán tính tự nhiên, cô đạp nhanh thắng xe, khi trông thấy một người rất quen.

"" Từ Nam! Anh ta làm gì ở đây vậy nhỉ? "".

Ngồi đối diện với Từ Nam là một người đàn ông, nhưng lại quay lưng về phía cô nên cô chẳng nhận ra là quen hay lạ. Cô chỉ biết mái tóc bông bênh lảng tử gọi cho cô nhớ đã gặp ở đâu đó.

Quyết định nhanh áp sát mục tiêu, dù cô không phải là người nhiều chuyện cho lắm. Cầm thẻ giữ xe trong tay, Hỷ Trân chọn một bàn nơi góc khuất của bàn Từ Nam, nhưng có thể quan sát tất cả. Vẫn món thức uống cũ: cà phê đá, cô ra đầu cho cô phục vụ.

Ly cà phê thơm ngon không thể làm chuyển đổi ánh mắt của cô. Vừa nhìn cử chỉ nói chuyện của Từ Nam, cô vừa cố gắng nhớ ra người kia là ai. Chẳng biết thời gian bao lâu, chắc cũng dài lắm nên ly cà phê của cô đã vui hơn phân nửa và câu chuyện bên kia, Từ Nam cũng đã kết thúc. Anh bắt tay vui vẻ với người đối diện rồi bước khỏi bàn.

Nhìn theo Từ Nam mà Hỷ Trân tự lự tuy nhiên cô không phải là người vô tâm, mục tiêu cuối cùng lại bị ánh mắt cô chiếu thẳng. Hình như người đó vẫn còn ngồi suy nghĩ một điều gì, nên vòng khói thuốc được nhả ra liên tục.

Rồi đến lúc bí mật cũng được vén lên. Người đàn ông dụi điều thuốc quay mặt tìm cô phục vụ... Thoáng giật mình, Hỷ Trân buông rơi ly cà phê trên tay.

- Là ông ta...

Tiếng vỡ của thủy tinh làm Tuấn Tường chú ý. Anh đưa mắt nhìn sang. Ánh mắt anh thoáng về bờ ngõ, nhưng vẫn có tia sáng vui mừng. Anh đứng dậy tiến về phía Hỷ Trân.

Đang mở túi lục tìm khăn giấy, Hỷ Trân nghe một mùi thơm rất nhẹ, kèm theo là một tiếng nói trầm ấm:

- Cô dùng đi.

Nhận chiếc khăn từ tay Tuấn Tường, cô khô khốc:

- Cảm ơn.

Tự nhiên ngồi xuống đối diện với cô, Tuấn Tường hỏi:

- Hỷ Trân vào đây lúc nào thế?

Biết anh đang điều tra, cô trẻ môi "" Xi! Tôi hông phải là con cóc "".

- Mới vào thôi, nhưng lại vụng về quá làm rơi cả cà phê.

- Cô bị thương không?

- Vẫn bình an.

Mỉm cười vì câu trả lời thiếu thiện ý của cô, anh khơi chuyện:

- Thế cô có muốn biết tại sao tôi có mặt ở đây không?

- Xin lỗi nha, tôi không phải là thầy bói và cũng không phải là người đáng tin cậy để ông trút cặn nỗi lòng.

Tuấn Tường vẫn vô tư, anh tiếp:

- Tôi muốn ghi lại một chút kỷ niệm đẹp để khi rời khỏi nơi đây, tôi có thể mơ thấy nó.

Liếc khẽ về phía Hỷ Trân, anh nhẹ giọng:

- Nơi đây có rất nhiều kỷ niệm đẹp đối với tôi và tôi chắc rằng, cô cũng biết những kỷ niệm đó.

Lời bóng gió của anh, Hỷ Trân không muốn hiểu. Cô khoát tay:

- Tôi chỉ muốn tìm một chút yên tĩnh để giải toa? đầu óc. Ngày mai đây, công việc sẽ căng thẳng hơn.

Tuấn Tường vẫn tiếp theo chủ đề cũ:

- Cô biết tôi đã gặp ai ở đây không? Một người cô quen đấy.

Cô thờ ơ:

- Ai vậy?

- Từ Nam - Người sắp trở thành anh Hai của cô đó.

- Hai người quen nhau sao?

- Chỉ biết mặt thôi. Kim Từ Nam, một chàng trai tuyệt vời của các cô gái đấy nhì. Cả tôi đem ra so sánh, chắc cũng chẳng bằng anh ta. Chị của cô thật là hạnh phúc khi được anh ta yêu mến.

Hỷ Trân như chết lặng. Thật quý quái khi Tuấn Tường cứ nói những lời như kim đâm vào tim cô. Cô đã cố gắng lắm mới chịu đựng được sự thật này, vậy mà... Tuấn Tường! Ông cố ý hay là vô tình đây?

- Tiếp xúc với Từ Nam, tôi mới rõ... Anh ấy là một người tốt, sống giản dị, không thích phồn hoa lại có một tình cảm thật sự bao la. Tôi thật ghen tị với anh ta. Hỷ Trân! Cô thấy Từ Nam như thế nào?

Cổ nuốt con đau vào lòng, cô không muốn bề mặt trước Tuấn Tường:

- Nhận xét của ông quả thật là chính xác, anh Hai tôi rất tốt, đáng để chị tôi yêu.

Hỷ Trân cố dùng chữ "" anh Hai "" để trấn áp mình, cô thật sự khó chống trả lại nổi.

Đột nhiên Tuấn Tường nói một câu làm cho cô chết lặng:

- Từ Nam rất quan tâm đến cô.

Đôi mắt cô nhìn thẳng vào Tuấn Tường như tìm kiếm lời tự thú của câu nói dối. Nhưng không, ánh mắt anh thật sự chẳng có tí nào là đùa giỡn.

- Từ Nam đã nhờ tôi quan tâm đến cô, cả trong công việc lẫn đời sống sắp tới đây. Anh ta bảo rằng cô rất cứng cỏi, nhưng cũng rất yếu mềm, nên rất cần có sự quan tâm của người thân.

Cổ ngăn tiếng hét thật to sắp trào ra miệng, Hỷ Trân mím môi:

- Thế ông có đồng ý không?

Tuấn Tường nheo mắt, ánh mắt anh nhìn cô thật khác lạ, nhưng cô còn đâu tâm trí mà để ý chứ.

- Cô nghĩ thế nào? Tôi có nên đồng ý hay không?

Hỷ Trân buột miệng:

- Thế, thật sự Ông nghĩ thế nào? Quan tâm một cô gái đẹp cũng là một điều tốt đấy chứ.

Tuấn Tường gạt đầu, anh không hề chối bỏ:

- Đúng vậy. Người con trai nào không muốn mình được chăm sóc cô gái đẹp chứ. Tôi cũng không ngoại lệ.

- Nên nhớ, tôi là bạn của Thái Lâm đấy, ông ạ.

- Điều ấy, tôi không cảm thấy là một áp lực, vì tôi là người có thể gọi là trung thực. Với lại, Thái Lâm và tôi chưa hề có một cảm giác an toàn nào, vẫn còn ở mức tìm hiểu nhau.

- Ông nghĩ sao về những lời ông nói. Có thể những lời đó sẽ gây một cú sốc đối với Thái Lâm.

- Như lúc này tôi nói, tôi là người trung thực, nên điều tôi nói chưa chắc là giả dối, có đúng không Hỷ Trân?

Cái trẻ môi của cô quả thật dễ thương:

- Những lời nói của các ông chủ giàu sang đẹp trai chỉ tin được hai mươi phần trăm thôi, còn tám mươi phần trăm kia thì phải suy nghĩ lại.

- Tôi, cô cũng liệt vào danh sách đó ư? Tôi hân hạnh quá.

Tuấn Tường vô tình:

- Thế lời nói của Từ Nam, cô có tin đủ một trăm phần trăm không?

Hỷ Trân tròn mắt, cô biết phải trả lời làm sao đây? Đầu óc của cô lại lệch đi đâu mất rồi.

- Dĩ nhiên rồi, vì Từ Nam vừa là anh Hai vừa là thầy giáo của tôi. Chẳng lẽ thầy giáo nói mà học trò cũng không nghe ư?

Nụ cười của Tuấn Tường lại nở trên môi, trông anh thật đẹp.

- Câu trả lời quả thật thông minh. Tôi có một đồng sự như cô, thì lần công tác này sẽ thành công tốt đẹp.

- Đôi khi con người chỉ thông minh có một giây, một phút nào đó, còn toàn thời gian là ngu ngốc thì sao?

Anh nhìn cô chăm chú:

- Đừng nói rằng cô nằm trong danh sách những người đó nha. Tôi sẽ huỷ ngay hợp đồng với cô đó.

Hỷ Trân cười buồn. Cô chỉ bước vào danh sách đó một nửa người thôi, nửa người còn lại thì đang đấu tranh giành sự sống. Biết sao được khi tình yêu đầu là tình yêu khó quên nhất trong đời... cô đang rất cố gắng để làm điều đó.

Tuấn Tường nhìn sâu vào gương mặt cô, anh biết nỗi buồn của cô rất lớn và cô không thể xoá tan được trong một thời gian ngắn. Anh muốn chia sẻ cùng cô nhưng lại sợ.

Anh đang lo sợ một điều rất ư là chí lý... Sự giao động của con tim là một báo động rất chân thật. Muốn dứt bỏ đi, nhưng anh không nỡ. Anh không thể làm chủ được mình. Đôi mắt buồn như đang ướt sương nước kia cứ ám ảnh lấy anh. Khi đã yêu một người rồi, ai chẳng muốn trường tồn mãi mãi. Nhưng con tim thì có rất nhiều lý lẽ, nó không thuận ý của chủ nhân khi đối tượng đến sau lại làm cho nó có cảm giác hạnh phúc, êm đềm.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Hỷ Trân cau mặt, cô đã lấy lại được một chút ít bình tĩnh để nguy tạo cho một "" Hỷ Trân yếu đuối "" kia.

- Tuấn Tường! Ông đừng nên nhìn tôi như thế, tôi không muốn mình trở thành một bức tranh để người ta giải khuây.

- Quả đúng như lời cô nói, cô là một bức tranh nghệ thuật rất đặc biệt. Nhìn cô, tôi có cảm giác như là mình đã giải thoát được những ưu tư.

Ánh mắt liếc của cô làm anh phải chớp mắt.

- Sự hiểu lầm của những người xung quanh là một biện pháp để cho ông đánh bại tôi, có phải không? Coi chừng ông là kẻ bại đầy, vì tôi nắm giữ điểm yếu của ông.

Cô khoanh tay:

- Thái Lâm chắc sẽ thông cảm cho tôi, vì cô ấy biết rõ tôi chẳng hề có tình cảm gì với ông.

Tuấn Tường kéo ghế ngồi xuống, anh dứt khoát:

- Đừng nói đến Thái Lâm nữa. Hiện giờ tôi và cô đang nói chuyện với nhau mà.

- Tôi thì không nghĩ vậy, Thái Lâm là người yêu của ông lại là bạn của tôi, nói về cô ấy là một chuyện tốt mà.
- Tốt hay không, chẳng cần cô quyết định. Tôi nói không nhắc là không nhắc.
- Tôi là người ít sợ bạo lực nhất, anh định làm gì?

Tuấn Tường chồm lên, ánh mắt anh rực đỏ:

- Cô đừng làm tôi phải giận dữ. Lúc ấy, cô đừng có trách tôi.

Cái chụp tay kèm theo câu nói làm Hỷ Trân nhăn mặt. Cô cảm thấy đau vì sức mạnh nơi bàn tay anh.

- Ông quá bao. lực thì làm sao tôi dám hợp tác với ông. Lỡ hôm nào tôi nói lời lờ, chắc ông phải giết tôi mới hả giận.
- Tại cô bướng bỉnh, tôi đã cảnh báo trước rồi cơ mà. Thật ra, cô làm cho người ta có cảm giác vừa thương vừa hận.

Hỷ Trân rút cổ:

- Tôi muốn sống yên ổn, ông đừng có quấy phá tôi nha.

Ngả lưng ra ghế anh lâu bầu:

- Thật là ngu ngốc khi tôi nhận lời Từ Nam săn sóc cho cô. Giờ nghĩ lại, tôi thấy mình yếu lòng quá.
- Hứa là một chuyện còn làm là một chuyện khác nhau, ông không cần phải tự trách mình. Cho dù ông có ý đó, tôi cũng chẳng cần.
- Một sự kiêu hãnh của các cô gái đẹp thì phải. Hỷ Trân! Cô quá tự tin rồi đấy.
- Lập trường của tôi là tự tin vào bản thân, không cần tác động của người khác.
- Đó là một khuyết điểm, cô cần phải bỏ, vì khi làm việc chung với tôi, cô sẽ không có cơ hội để tự tin đâu.
- Quả thật ông hù dọa rất hay, nhưng Hỷ Trân này không phải là tay mơ. Tôi sẽ đấu với ông đến cùng.
- Nếu cô thua?
- Xem như ông thắng.

Một nụ cười của Hỷ Trân làm cho Tuấn Tường ngây người. Ôi! Sao cô ta không chịu cười nhỉ? Đẹp quá! Nụ cười không vương một chút gì là giả tạo, quá thành thật, quá tự nhiên, quá...

- Hỷ Trân này! Tại sao cô lại giấu kỹ nụ cười như thế? Cô có biết là khi cô cười rất tuyệt vời hay không?

Khẽ cúi mặt, cô lặng im không nói. Cô cũng chẳng biết vì sao cô cười được dễ dàng như thế. Có phải khi nói chuyện với anh, cô đã hóa giải được nỗi buồn.

Trước đôi mắt chờ đợi của anh, buộc Hỷ Trân phải trả lời.

- Nụ cười đâu dễ gì có được, phải không? Mà nhất là nụ cười thật lòng nữa. Có lẽ ông đã làm cho tôi thoải mái, giải thoát những vướng bận trong lòng.

Tuấn Tường trêu:

- Tôi có biệt tài đó lúc nào vậy nhỉ? Nếu phát hiện sớm, tôi sẽ mở phòng tư vấn tâm lý cho giới trẻ.

Hỷ Trân lại bật cười. Thì ra Tuấn Tường cũng biết đùa đấy chứ. Ông ta không phải khô khan như cô nghĩ. Hèn gì Thái Lâm cứ bám riết không rời.

Tuấn Tường khẽ đưa tay lên môi:

- Chỉ ngoại lệ lần này thôi đấy - Anh đưa tay ra trước mặt cô, nhắm mắt - Ngày mai, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.
- Phải mua chuộc không?
- Bằng nụ cười của cô.

Nha Trang

Vùng đất mới đặt chân đến, Hỷ Trân tưởng chừng như thân quen. Cô có cảm giác hình như cô là con người của vùng đất này. Sinh ra và lớn lên ở đây, hầu như mọi cảnh vật ở đây đều không xa lạ.

Từ bãi biển, con dốc, cả những cây dừa bơ vơ cao ngất... cả những con sóng ngoài khơi, những cánh Hải âu vút qua đi rồi xa tít chân mây...

Thượng đế đã tạo nên muôn loài vạn vật, và cảnh đẹp thiên nhiên hùng vĩ này cũng do ngài dựng nên.

Hỷ Trân không mơ mộng như những nhà văn ; nhà thơ, nhưng cô đặc biệt yêu thích cảnh thiên nhiên ở đây. Cô yêu biển, yêu những con sóng và yêu cả không khí có mùi biển mặn.

Cứ mỗi chiều, Hỷ Trân thường ra biển ngồi một mình để ngắm nhìn du khách đùa giỡn với sóng biển, và rồi để ngắm hoàng hôn dần buông xuống trên mặt biển. Màu đỏ của mặt trời rực lửa làm cho biển vừa dữ dội, vừa hùng vĩ. Một bức tranh tuyệt đẹp như thế khó có nhà nghệ sĩ nào vẽ cho sống động và giống như thật.

Hỷ Trân chóng cảm, phóng tầm mắt ra xa. Những con sóng lăn tăn ngoài khơi tự nhiên làm cho cô cảm thấy cô độc.

Đến Nha Trang này gần một tháng rồi, công việc có thể làm cho cô quên đi thời gian dài, nhưng cô không thể nguôi nổi nhớ nhà và nhớ mọi người.

Hỷ Trân không biết mẹ cô đã thật khỏe chưa? Mỗi lần gọi điện về, mẹ cứ bảo là khỏe. Nhưng cô biết, mẹ chỉ sợ cô thêm lo lắng thôi.

Còn chị Hai, chắc là luôn vui vẻ bên người mình yêu rồi. Và còn gì hạnh phúc hơn nữa khi họ lấy nhau nhỉ?

Mỗi người đều có một cái riêng để mà vui vẻ và hưởng thụ. Như Tuấn Tường ngày nào mà chẳng nhận điện thoại của Thái Lâm. Chẳng bù cho cô, không có lấy một người hỏi thăm. Hết giờ làm việc là cô lại đi rong một mình. Và bãi biển này chính là người bạn duy nhất của cô.

Đôi khi cô cũng muốn tìm người nói chuyện, nhưng cô rất sợ sự phiền toái. Còn Tuấn Tường, thật sự cô chưa bao giờ nghĩ đến phải làm phiền anh. Tuy giữa hai người không có gì, nhưng cô lại rất sợ ánh mắt của anh. Ánh mắt ấy như nhìn thấy tận trong tim cô. Càng ở xa Tuấn Tường thì càng tốt cho cô thôi.

Hỷ Trân nhớ lại ngày đầu tiên làm việc chung với anh. Nó không hề nặng tâm trí và áp lực giữa cấp trên với nhân viên. Lúc nào, anh cũng tạo cảm giác thoải mái cho cô.

Có những lúc cô sai, có thể cô đã tạo sự căng thẳng cho mình, nhưng Tuấn Tường không quát mắng như những vị giám đốc khác. Anh chỉ nhẹ nhàng giải thích và chỉ cái sai cho cô.

Chính vì sự nhẹ nhàng đó đã làm cho Hỷ Trân lo sợ. Cô sợ sẽ lạc đường và phản bạn, cho nên cô đã cố tạo sự lạnh lùng xa cách. Tuấn Tường không hiểu và anh trở nên lạ thường.

Thế rồi Hỷ Trân lại một lần lo sợ nữa. Cô sợ kéo dài không khí ngột ngạt này, cô sẽ không thể nào làm việc được.

Phải làm sao đây khi chính cô đã tạo lên bầu không khí ngột ngạt này? Mới mấy ngày thôi mà Hỷ Trân tưởng chừng như cả một thế kỷ.

Cô phải gọi điện cho Thành Thực mới được. Có như thế, cô mới giải tỏa? được áp lực.

Hỷ Trân vừa định đứng dậy, thì cô đã nghe tiếng gọi từ xa rất lớn:

- Hỷ Trân! Cô Hỷ Trân!

Một thoáng ngạc nhiên khi Hỷ Trân nhận ra người gọi cô là Từ Minh - Người làm việc chung. Cô hỏi:

- Có chuyện gì mà anh chạy dữ vậy?

Từ Minh vừa thở hổn hển vừa nói:

- Tổng... giám đốc...

Hỷ Trân lo lắng:

- Tổng giám đốc sao?

- Anh ấy xảy ra chuyện rồi.

Nghe được đến đây, Hỷ Trân cầm đầu bỏ chạy. Từ Minh đuổi theo:

- Hiện giờ tổng giám đốc đang ở bệnh viện. Cô hãy theo tôi nhé.

Bây giờ còn sự lựa chọn nào khác sao? Hỷ Trân gật đầu, cô cùng ra xe để cho Từ Minh chở mình đến bệnh viện.

Trên đường đi, lòng Hỷ Trân bồn chồn không yên. Cô rất sợ... hy vọng Tuấn Tường đừng có gì.

Đưa xe vào bãi, Từ Minh đi như chạy theo Hỷ Trân. Vừa đi, anh vừa nói:

- Nghe Từ Giao báo, tôi liền chạy tìm cô. Chắc tổng giám đốc không có gì đâu, cô đừng căng thẳng quá.
- Tôi cũng hy vọng là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Hỷ Trân hỏi:

- Anh biết chuyện gì xảy ra với Tuấn Tường không?
- Hình như là tổng giám đốc bị người ta quẹt phải.

Hỷ Trân lẩm bẩm:

- Đi đâu mà bắt cần vậy?

Đang đi, Từ Minh gọi:

- Hỷ Trân! Tổng giám đốc kìa.

Nhìn theo hướng tay chỉ của Từ Minh, Hỷ Trân thấy Tuấn Tường đang ngồi trên ghế đá ở hành lang bệnh viện cùng với Từ Giao, trên đầu anh còn có miếng băng trắng. Hỷ Trân chạy nhanh lại:

- Tuấn Tường! Ông không sao chứ?

Tuấn Tường cười trấn an:

- Tôi không sao.

Từ Minh hỏi em gái:

- Bác sĩ nói gì?
- Tổng giám đốc chỉ bị sây sát nhẹ, vết thương không nghiêm trọng. Về nhà nghỉ ngơi uống thuốc sẽ khỏe lại.
- Đó, có gì đâu mà phải lo.

Tuấn Tường còn trêu:

- Xem cô kìa, Hỷ Trân. Khuôn mặt không còn tí máu. Bộ cô lo lắng lắm hả?
- Tại Từ Minh hót hải chạy cho hay, làm sao tôi không lo cho được. Bây giờ nhìn thấy ông không sao là tôi yên tâm rồi.

Hỷ Trân quay lưng bỏ đi, thì bị Tuấn Tường níu lại:

- Nè! Cô đi đâu vậy?
- Thì đi về.
- Còn tôi?
- Có Từ minh và Từ Giao rồi.
- Nhưng tôi ở chung nhà với cô mà. Không đến thì thôi, nếu cô đã đến, thì chờ tôi cùng về chứ.

Từ Giao đưa bịch ni- Lông trắng cho Hỷ Trân:

- Thuốc và bông băng, tôi đã mua rồi. Chị hãy giúp tổng giám đốc nhé.

Tuấn Tường đứng lên:

- Chúng ta về đi, cái mùi của bệnh viện, tôi không còn chịu được nữa.

Đi được vài bước, Tuấn Tường nhăn nhó:

- Úi da!

Từ Minh nhanh tay:

- Đề tôi giúp anh.

- Cảm ơn.

Hỷ Trân bỏ đi trước, cô ra cổng gọi tắc xi. Đỡ Tuấn Tường vào xe, Từ Minh nói:

- Anh em tôi về bằng xe máy. Anh và cô Hỷ Trân về nhé. Tối, chúng tôi ghé lại.

Tuấn Tường giờ tay:

- Cảm ơn hai người nhiều.

Hỷ Trân chồm lên, nói với tài xế tắc xi:

- Cho chúng tôi về biệt thự H, đường số...

Chiếc xe lao nhanh về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Biệt thự nơi Tuấn Tường và Hỷ Trân ở và làm việc cũng không xa lắm, nên chẳng mấy chốc xe đã dừng lại.

Trả tiền xong, Hỷ Trân mở cửa bước xuống:

- Có cần tôi giúp ông không?

- Không cần đâu. Cô hãy mở cổng nhanh đi.

Cánh cổng được mở ra, cách di chuyển của Tuấn Tường hơi khó khăn, nên Hỷ Trân đến dìu anh.

Vào đến phòng khách, Hỷ Trân để Tuấn Tường ngồi ở xa lông, còn cô thì đi nhanh ra phía sau.

Lúc trở lên, cô cầm theo ly nước:

- Ông uống đi.

- Cảm ơn cô.

Nhờ ánh đèn ở phòng khách sáng, nên Hỷ Trân đã phát hiện... Cái áo sơ mi mà Tuấn Tường đang mặc loang lổ nhiều vết máu. Cô run giọng:

- Tuấn Tường! Ông còn bị thương chỗ nào nữa, phải không?

- Sao cô hỏi vậy?

- Áo của ông;

- À! Đó chỉ là những vết trầy rướm máu thôi, không có gì nghiêm trọng đâu.

- Nhưng ông cũng đừng coi thường. Nếu để bị nhiễm trùng, thì không hay đâu.

Cô kéo tay Tuấn Tường:

- Tôi pha nước ấm cho ông tắm. Sau đó mới rửa vết thương.

Tuấn Tường đi theo đà kéo của Hỷ Trân về phòng riêng của mình. Hình như bây giờ, cô chẳng còn ngại gì cả. Hỷ Trân tự nhiên vào phòng tắm pha nước, cô còn lấy giùm quần áo cho anh nữa.

Cử chỉ săn sóc của cô giống như một người vợ lo cho chồng. Tuấn Tường ngồi yên nhìn Hỷ Trân mà lòng nôn nao một cảm giác khó tả. Phải chăng mái ấm gia đình của anh là đây?

Phớt lờ cái nhìn của Tuấn Tường, Hỷ Trân đến trước mặt anh.

- Xong rồi, ông vào tắm đi. Nhưng nhớ để cái áo sơ mi này ra ngoài, tôi sẽ tẩy hết những vết máu giùm ông.

Trước khi bước ra cửa, Hỷ Trân còn dặn:

- Nè! Nhớ không được ngâm nước nhiều quá. Nếu không sẽ bị cảm lạnh đó. Bây giờ, tôi xuống bếp làm món gì đó cho ông, để ông lót dạ và còn uống thuốc.

Cánh cửa khép lại sau lưng Hỷ Trân, Tuấn Tường mới giật mình. Thì ra đây là thật chứ không phải mơ. Anh nhất quyết không bỏ qua cơ hội nào cả.

Tuấn Tường vào phòng tắm, vết thương ngoài da có đau, nhưng con tim anh chẳng đau tí nào. Anh đã cảm nhận được sự ấm áp rồi.

Về Hỷ Trân, cô chẳng nghĩ gì ngoài việc giúp được Tuấn Tường trong khả năng của mình thì cô cứ làm thôi.

Trong thời gain Tuấn Tường tắm, cô cũng nhanh chóng nấu món gì đó cho anh, để anh lót dạ trước khi uống thuốc.

Dưới bàn tay khéo léo của người phụ nữ biết nội trợ, những món ăn bổ dưỡng không khó lắm với Hỷ Trân. Một tô canh, một món mặn đã hoàn tất. Nhìn đồng hồ một lần nữa, Hỷ Trân trở lên phòng của Tuấn Tường, cô gõ cửa:

Tuấn Tường! Ông đã xong chưa vậy?

- ...

- Tuấn Tường!

Như lo sợ điều gì đó xảy ra, Hỷ Trân nhanh tay vặn cửa.

Khi cánh cửa được đẩy vào, Hỷ Trân cũng vừa nhìn thấy Tuấn Tường từ trong phòng tắm đi ra, trên người đang mặc bộ pyjama. Hỷ Trân tròn mắt:

- Ông ngâm nước lâu đến thế à?

Tuấn Tường dùng cái khăn lông lau mái tóc còn ướt của mình. Không trả lời câu hỏi của Hỷ Trân, mà anh hỏi lại:

- Cô nấu ăn xong rồi sao?

- Chỉ đơn giản thôi mà.

Hỷ Trân ra dấu chỉ vào cái ghế cạnh bàn làm việc của Tuấn Tường:

- Ông đến ngồi đây đi, tôi rửa vết thương cho ông.

Tuấn Tường máng cái khăn lên móc, rồi đến ngồi ở giường:

- Tôi nghĩ ngồi đây sẽ thoải mái hơn, cô thấy sao?

- Sao cũng được.

Hỷ Trân có vẻ ngập ngừng, rồi cũng cầm bịch bông băng bước lại gần Tuấn Tường.

Gỡ miếng băng đang dán trên trán Tuấn Tường, Hỷ Trân dùng oxy già chấm rửa một cách nhẹ nhàng. Cô rất sợ Tuấn Tường bị đau.

Su khi rửa thuốc, băng lại, Hỷ Trân đề nghị:

- Ông có thể cởi áo ra không? Tôi muốn rửa những vết thương còn lại.

Tuấn Tường làm theo lời Hỷ Trân. Quả thật, trên vai, trên tay và trên ngực của anh có đến năm sáu vết thương bị trầy. Cô nhăn mặt:

- Sao dữ vậy nè?

Dùng bông gòn thấm oxy già Hỷ Trân nói:

- Ông chịu rất chút nha. Nếu không rửa sẽ bị nhiễm trùng đấy.

- Tôi chịu được mà.

Nhưng rất thật chứ bộ. Tuấn Tường mím chặt môi lại làm Hỷ Trân phải phì cười:

- Ông không chịu đựng được thì cứ lên tiếng, đừng cố chịu đựng nha.

- Chỉ mấy vết thương nhỏ này mà không chịu được, thì làm sao làm chuyện lớn. Cô cứ việc của cô đi, đừng quan tâm đến tôi.

Hỷ Trân nhanh tay, cuối cùng rồi cũng xong cô giúp Tuấn Tường mặc áo vào:

- Ông còn đau không?

- Còn chịu được.

- Có cần tôi gọi Thái Lâm không?

Tuấn Tường ngăn lại:

- Tôi không thích.

Hỷ Trân ngạc nhiên:

- Sao vậy? Thái Lâm là bạn gái của ông mà. Có cô ấy bên cạnh mọi cái đau đớn không còn nữa.

Tuấn tường chột hỏi:

- Vì sao cô lại tận tình giúp tôi?

Hỷ Trân nhún vai:

- Ông là sếp của tôi và có công việc quan trọng, cho nên tôi không muốn ông xảy ra chuyện gì. Vội lại, tôi cũng vì Thái Lâm, bạn tôi...

Tuấn Tường hơi buồn:

- Cô vì ai cũng được, nhưng thấy cô quan tâm tôi như vậy, tôi cũng được an ủi rồi. Hỷ Trân! Cảm ơn cô.

Hỷ Trân thu dọn mọi thứ, cô nghiêng đầu:

- Ông ăn gì rồi uống thuốc. Hay là tôi mang thức ăn lên đây cho ông nha.

Tuấn Tường trầm ngâm:

- Hỷ Trân! Hình như cô đang cố tình né tránh tôi thì phải?

- Không có.

- Cô sợ gì hả?

Hỷ Trân quay đi:

- Tôi ra ngoài.

- Cô đứng lại đó! Cô có thể giấu ai chứ không giấu tôi được đâu. Gần một tuần làm việc ở đây, hiếm hoi lắm tôi mới thấy cô cười. Lúc nào cô cũng buồn và suy tư... chuyện gì đã xảy ra với cô? Thái Lâm đã nói gì với cô chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Hỷ Trân khoa tay:

- Không có, không có... Ông đừng hiểu lầm Thái Lâm tội nghiệp.
- Vậy thì cô nói đi.
- Tôi... tôi nhớ người thân của tôi. Tôi không quen được cảm giác xa mọi người.
- Cô nói dối. Cô đang chạy trốn thì đúng hơn. Cô đang muốn tìm quên những nỗi đau của mình.

Hỷ Trân lùi lại, đột nhiên cô ôm mặt:

- Phải, ông nói đúng, tôi đang trốn chạy một cuộc tình. Tôi đang muốn tìm quên nó, vì đây chính là nỗi đau mà tôi phải chịu đựng. Ông hài lòng chưa?

Hỷ Trân chạy ra ngoài, một phản ứng làm Tuấn Tường bất ngờ. Anh đã chạm đến nỗi đau của cô.

Thì ra bấy lâu nay, Hỷ Trân mang một nỗi đau, nhưng tại sao cô không muốn chia sẻ? Hay cô muốn đó là điều bí mật của riêng cô?

Tuấn Tường thờ dãi. Giờ đây anh mới hiểu.. Không phải Hỷ Trân lạnh lùng, cô cố tình tránh né anh, bởi cô có lý do riêng của mình.

Và anh đã vô tình chạm đến niềm đau kia. Hỷ Trân! Tôi xin lỗi. Tôi đã làm em đau trong nỗi đau.

Tuấn Tường mệt mỏi nằm dài xuống giường. Bây giờ anh mới thấy ê ẩm toàn thân.

Cú quẹt xe lúc chiều tà dường như không có gì, nhưng hậu quả đến lúc này anh mới thấy. Nếu như không có Hỷ Trân, anh không biết xoay xở làm sao với những vết thương.

Anh cũng quá đáng lắm, tại sao anh phải ép Hỷ Trân trong khi cô tận tình lo lắng cho anh, quan tâm anh? Sao anh không chịu hiểu cảm thông cho cô mà còn làm khó cô?

Gần một tháng qua cùng ở chung một nhà, cùng làm việc chung, anh luôn cố gắng quan tâm cô, nhưng hình như Hỷ Trân luôn đơn độc. Cô khép mình vào một thế giới riêng. Có đêm, Hỷ Trân đã thỏn thức bên trang giấy mà vô tình Tuấn Tường đã nhìn thấy. Anh chưa biết phi chia sẻ như thế nào với cô, thì anh một lần nữa làm cô buồn.

Rồi như chợt nhớ đến, Tuấn Tường bật đầu ngồi dậy đi nhanh ra phòng khách.

- Hỷ Trân!

Chai rượu Pháp để trong tủ lạnh đã bị Hỷ Trân khai uống gần cạn, Tuấn Tường chạy lại, giật lấy ly trên tay cô.

- Cô có biết đây là loại rượu gì không?
- Tôi biết.
- Tại sao cô phải tự hành hạ mình như thế chứ?

Hỷ Trân lè nhè:

Tôi đang muốn quên, quên tất cả... Ông trả cái ly và chai rượu lại cho tôi đi.

- Liệu cô có quên được không?
- Tôi không biết.
- Tình yêu thôi mà, đâu cần nhất thiết phải đau khổ như vậy.
- Đau khổ? Làm sao ông biết được khi ông có một tình yêu tuyệt đẹp, còn tôi...

Hỷ Trân đắng cay:

- Tôi yêu, nhưng không có quyền được yêu. Tôi muốn quên, nhưng lại không quên được.

- Không có gì mà không thể làm được, trừ phi bản thân mình không muốn. Thời gian sẽ giúp cô chữa lành vết thương thôi.

Hỷ Trân giương đôi mắt lơ lơ nhìn Tuấn Tường:

- Tôi yêu chỉ là một tình yêu đơn phương và có tội, ông có cười tôi không?

- Tại sao phải cười cô khi đó chỉ là lý lẽ của con tim. Nhưng nếu biết tình yêu đó là tội lỗi, thì tôi khuyên cô hãy quên đi và bắt đầu lại.

- Tôi sợ tôi không thể yêu ai được nữa.

Tuấn Tường lắc đầu:

- Con người còn trái tim là còn biết yêu. Sau này, khi cô thực sự yêu và được yêu, thì cô mới thấy được những gì đã qua không là gì cả.

- Người ta thường nói, đàn ông ít khi chung tình, chung thủy như phụ nữ. Nhưng tôi thì lại khác, người đàn ông tôi yêu lại rất chung tình. Đứng trước một bông hoa vừa đẹp, vừa lạ mà anh ta không sai. Anh ta luôn có bản lĩnh của riêng mình. Tuấn Tường! Còn ông thì sao? Ông vẫn luôn chung thủy với Thái Lâm chứ?

- Thích và yêu, hai nghĩa nó hoàn toàn khác nhau. Tôi và Thái Lâm chỉ có thể nói thích đối phương thôi, chứ không thể gọi là yêu nhau.

- Tôi không hiểu.

- Thái Lâm và tôi quen nhau ở Mỹ. Tôi và cô ấy đến với nhau từ cái nhìn cuốn hút ban đầu. Tôi cứ tưởng mình đã tìm được đối tượng để cùng nhau đi suốt quãng đường còn lại, nhưng hoàn toàn không phải. Thái Lâm cần tôi bởi vì sự hành diện với mọi người, chứ cô ấy hoàn toàn không hiểu tôi, cảm thông cho tôi. Cô ấy luôn làm tôi mệt mỏi và căng thẳng. Còn tôi, tôi không phủ nhận cũng có hành diện về cô ấy. Cưới nhau, điều đó lại càng không thể. Tôi không muốn có sự đổ vỡ trong hôn nhân, nên tôi cần phải có thời gian.

Hỷ Trân giận dữ:

- Chính vì thế mà ông đề nghị chia tay với Thái Lâm?

- Tôi không có. Tôi chỉ xin đôi bên nên cho nhau thêm thời gian thôi. Và Thái Lâm đã gây với tôi.

- Ông có biết là một người con gái bị người yêu bỏ, nó đau như thế nào không? Thật ra ông đâu có yêu Thái Lâm, cho nên ông mới nói những câu như vậy.

- Tôi không biết nói như thế nào cho cô hiểu đây. Hai người thật sự yêu nhau thì không nên tạo áp lực cho nhau. Thái Lâm chưa bao giờ cho tôi cảm giác thoải mái cả, và tôi cũng chưa bao giờ nói hết nỗi lòng cho cô ấy nghe như nói với cô vậy. Hỷ Trân! Cô cho tôi là tên họ Sở cũng được. Nhưng thú thật, tôi không thể nào gian dối trong tình cảm được.

- Ông đã có người yêu khác?

- Phải. Tôi cũng giống như cô. Yêu người ta trong âm thầm và câm lặng.

Hỷ Trân ơ hờ:

- Người ông yêu là ai vậy?

- Cô ấy chột buồn rồi chột vui. Đôi khi tôi còn không nhận ra con người thật của cô ấy.

- Sao giống chú hề thế?

Tuấn Tường nói, đôi mắt anh lấp lánh ánh sáng:

- Lần đầu gặp cô ấy, thì tôi đã nợ cô ấy rồi. Đến lần gặp thứ hai, tôi mới biết tên và nghề nghiệp của cô ấy. Thì ra cô ấy làm bên ngành kiến trúc xây dựng. Gia đình cô ấy chỉ có mẹ và chị gái thôi. Cô ấy là con út, tính tình cũng khác những người đang trong gia đình: Ngang bướng nhưng mạnh mẽ và nghị lực. Tôi tin cô ấy sẽ vượt qua những đau khổ và khó khăn. Bây giờ tôi và cô ấy còn làm chung với nhau. Tôi hy vọng cô ấy sớm nhận ra tình yêu của tôi.

Hỷ Trân hét lên:

- Ê! Người ông yêu sao giống tôi quá vậy?

Tuấn Tường cười bằng mắt:

- Cô thấy vậy à.

- Tôi không biết ông đang giở trò gì.

Hỷ Trân gượng đứng lên, nhưng cô lại té ngồi xuống xa lông. Tuấn Tường đỡ Hỷ Trân:

- Tôi giúp cô.
- Có được không khi người ông đầy thương tích thế kia?
- Chuyện nhỏ.

Anh đùa:

- Đây là lần thứ hai, tôi thấy cô say.
- Tệ quá phải không?
- Cũng không đến nỗi.

Hỷ Trân đi nương theo cánh tay của Tuấn Tường. Về đến phòng, cô buông người xuống nệm:

- Cảm ơn ông nhiều.

Trước khi khép mắt, Hỷ Trân còn dặn:

- Thức ăn tôi đã chuẩn bị xong, ông tự lo cho mình nhé. Tôi ngủ đây.

Tuấn Tường lắc đầu cười, anh cúi người rút gối kê đầu cho Hỷ Trân.

Từ cái gối nằm ấy lại rơi ra một cuốn sổ. Anh tò mò nhặt lên xem.

Nhật ký.

Tuấn Tường nửa muốn trả về chỗ cũ, nửa muốn không. Bởi vì anh cũng đang muốn biết người đầu tiên Hỷ Trân trao trái tim là ai, và cô nghĩ gì về anh?

Đừng giận nghe Hỷ Trân. Tuấn Tường bước sang ghế ở cạnh bàn:

"" Ngày... tháng... năm..

Anh đã để lại ấn tượng trong tôi ở buổi học đầu tiên. Anh đẹp trai, nụ cười dễ mến, thêm giọng nói trầm ấm thu hút lòng người ;

Ngày... tháng... năm..

Cứ mỗi chiều đi làm về dù rất mệt, nhưng tôi không muốn nghỉ học, bởi vì tôi luôn mong gặp anh.

Tôi sợ đến lớp trễ, nhưng lại là chuyên gia đi trễ. Lần nào cũng bị anh bắt gặp ở hành lang lớp học, và còn lên lớp tôi nữa. Tôi không giận và muốn làm thân với anh. Tôi tìm cớ hỏi bài, anh tận tình chỉ dạy. Từ đó, anh và tôi trở nên thân nhau, còn kể cho nhau nghe chuyện vui buồn của cuộc sống.

Bạn đang đọc truyện *Nói Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Ngày... tháng... năm..

Tôi thấy trái tim mình rung động và bắt đầu dật động. Bản tính ngang bướng của tôi cũng được cất đi. Tôi trở nên hiền thực lúc nào không hay.

Tình yêu kia, tôi quyết định không nói cho ai biết. Một lúc, chị hai tôi phát hiện, nhưng không khai thác được gì.

Ngày... tháng... năm..

Ngày nghỉ cuối tuần, tôi ra cửa hàng hoa phụ mẹ. Hôm ấy, tôi giúp một vị khách, ông ta mua hai bó hoa nhờ tôi chọn giùm. Một tặng mẹ, một tặng bạn gái. Nhưng cuối cùng, ông ta chỉ cầm đi bó hoa cho bạn gái, còn của mẹ Ông ta lại nhờ tôi. Tôi cảm thấy ông ta quá tệ.

Ngày... tháng... năm..;

Tôi lại gặp ông ta, nhưng ở một nơi khác. Đó là chỗ công ty tôi đang làm việc. Ông ta xem bản vẽ của tôi. Và công trình ở Nha Trang tôi được chọn, bởi vì ông ta là tổng giám đốc công ty kiến trúc Sao Bắc Cực mà tôi đã ngưỡng mộ từ lâu.

Tôi được giám đốc của tôi cho biết, và tôi băn khoăn không biết đi hay là không đi? Cuối cùng...

Ngày... tháng... năm...

Chị Hai tôi thông báo là sẽ đưa người yêu về ra mắt gia đình. Mẹ tôi vui lắm, tôi cũng vậy nữa. Tôi nôn nao để gặp anh rể tương lai.

Rồi cái gì đến cũng đến. Chuông cửa reo, chị Hai tôi giành phần mở cửa. Nổi ngờ ngàng hiện lên trên mặt tôi. Người yêu của chị gái tôi lại chính là người tôi ngày mong đêm nhớ.

Tôi đau khổ và tìm đến men rượu. Lần ấy, tôi gặp cái người đàn ông không muốn gặp. Văn Tuấn Tường! Tôi đã để lại cái tệ của mình cho ông ta thấy. Xấu hổ...

Ngày... tháng... năm..;

Tôi quyết định ra Nha Trang làm việc cùng người đàn ông tôi ghét. Tôi muốn tìm quên mối tình đầu đau khổ, tôi muốn quên hình ảnh anh ấy.

Ngày... tháng... năm... ""

Tuấn Tường lật tiếp những trang cuối cùng.

""[i] Mối tình của tôi phải nức nở trong câm lặng. Tôi đã yêu một người đáng lẽ không được phép dù chỉ thầm nhớ nhưng trong im lặng. Nhưng chuyện muốn thuở của con tim có ai lý giải nổi. Tôi đã bị ma xui quỷ khiến, nên đã thầm yêu trộm nhớ chồng sắp cưới của chị gái mình.

Hôm qua, tôi nhận được tin từ gia đình. Khoảng hai tháng sau là lễ đính hôn của chị Hai tôi và anh ấy. Tôi đã khóc. Không biết tôi khóc cho nỗi đau của mình hay khóc vì mừng hạnh phúc của hai người?

Một lần nữa thôi rồi tôi sẽ quên. Mối tình của tôi không ai biết và tôi hy vọng mãi mãi đó là điều bí mật của riêng tôi.

Tôi sẽ vui vẻ sống và làm việc như mọi người, rồi tìm cho mình một người đàn ông khác để yêu để nhớ... ""

Tuấn Tường sẽ đọc tiếp nữa nếu như không có tiếng chuông công.

Anh xếp quyển sổ lại trả về chỗ cũ? Nhìn Hỷ Trân một lần nữa, rồi mới khép cửa phòng ra ngoài.

Tiếng chuông càng lúc càng dồn dập làm Tuấn Tường phải nhíu mày:

- Ai mà đến giờ này vậy nhỉ?

Phải băng qua khoảng sân khá rộng, Tuấn Tường mới đến được nơi cánh cổng. Khi cánh cổng được mở ra anh cũng lấy làm ngạc nhiên:

- Từ Minh, Từ Giao!

Từ Minh lên tiếng:

- Anh em tôi có công việc đi ngang đây nên ghé thăm anh. Anh khỏe chứ?

- Như cậu thấy đấy, tôi đã không có gì rồi.

Từ Giao nhìn vào trong:

- Hỷ Trân đâu?

- Có lẽ suốt một ngày làm việc mệt mỏi, nên cô ấy đã ngủ.

Từ Minh ngập ngừng:

- Chúng tôi không làm phiền anh chứ?

- À, không!

Tuấn Tường mở rộng cửa:

- Hai người vào đi.

- Chắc là chúng tôi phải đi, không dám làm phiền anh nghỉ ngơi.
- Vậy... ngày mai gặp lại.
- Chào anh.
- Xin chào.

Đợi cho hai anh em Từ Minh đi khuất, Tuấn Tường mới đóng cổng và khoá cổng cẩn thận. Bấy giờ, anh mới nghe bụng mình cồn cào.

Phải ăn miếng gì đã, nếu không anh chẳng có một giấc ngủ ngon. Thế là anh đi thẳng xuống phòng ăn.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

- Chào chị Hỷ Trân. Đêm qua chị ngủ có ngon không?
- Cảm ơn Từ Giao, cũng được lắm.

Từ Giao bắt chuyện:

- Hình như hôm nay, chị đi làm sớm hơn mọi ngày.
- Cô cũng vậy.
- Hôm qua, anh Tuấn Tường không có quậy chứ?

Hỷ Trân mở to mắt:

- Sao cơ?
- Ý em muốn hỏi là những vết thương có hành anh ấy không?
- Chắc là không, vì Tuấn Tường ngủ một giấc tới sáng.
- Đêm qua, em và anh Từ Minh có ghé lại nơi chị và anh Tuấn Tường ở xem vết thương của anh ấy như thế nào. Nhưng nghe anh ấy nói không có gì, bọn em cũng yên tâm.
- Thế à!

Hỷ Trân ơ hờ đưa mắt quan sát chung quanh công trình. Cái đầu đang nhức buốt chẳng thể làm cho cô tập trung được. Đây là hậu quả của việc uống rượu đêm qua chăng?

Từ Giao bước gần bên Hỷ Trân, cô quan tâm:

- Sắc mặt của chị kém lắm, chị bị bệnh à?
- Ồ, không! Chỉ bị đau đầu chút thôi.
- Em lấy thuốc chị uống nghe.

Hỷ Trân ngăn lại:

- Không cần đâu Từ Giao, tôi đã uống rồi. Cảm ơn cô nhiều.

Hỷ Trân tìm một chỗ ngồi xuống, cô dùng tay xoa hai bên thái dương. Nhưng hình như cơn đau đầu mỗi lúc một tăng lên làm Hỷ Trân nhăn nhó trông xót xa.

Cô ôm đầu gục xuống, nước mắt bắt đầu chảy. Cảm thấy không còn khả năng chịu đựng được nữa. Hỷ Trân cố gắng đứng dậy.

- Từ Giao!

- Chị Hỷ Trân!

- Tôi vào trong văn phòng nghỉ một lát, ngoài này giao lại cho cô. Kiểm tra cẩn thận nha, đừng để xảy ra sơ suất gì.

- Vâng, Chị đi cẩn thận.

Đi được vài bước, Hỷ Trân quay lại:

- Quên nữa, lúc sáng đi, Tuấn Tường quên mang theo thuốc và tôi đã mang theo giùm anh ấy. Chút nữa cô đưa lại cho Tuấn Tường giùm tôi nhé.

Nhận gói thuốc từ tay Hỷ Trân, Từ Giao tùm tùm:

- Chị quan tâm Tuấn Tường còn hơn bản thân mình.

- Cô muốn nói gì đây?

- Thế chị bệnh có mang theo thuốc không? Nếu không, ai đó không biết có thể họ sẽ nghĩ chị là người yêu của giám đốc.

- Tôi không có cái điểm phúc ấy đâu.

Nhìn theo dáng Hỷ Trân, Từ Giao trầm nghĩ "" Chị ấy xinh đẹp, tài giỏi lại dễ thương, xứng với Tuấn Tường lắm chứ. Tại sao anh ấy không để ý nhỉ? Hay là Tuấn Tường có người yêu rồi? ""

Nghĩ cũng không phải lắm. Anh Từ Minh có nói giám đốc của chúng ta có để ý đến một người. Người ta chưa biểu hiện, có thể chưa phải lúc thôi.

Còn chị Hỷ Trân thì sao? Từ Giao thường bắt gặp nét buồn vương trên mắt chị, và tiếng thở dài thay lời nói? Cô có tâm sự chẳng?

Từ Giao cũng không hiểu nổi. Cô và anh Từ Minh được lệnh cấp trên xuống hợp tác làm việc chung với đoàn kiến trúc sư thành phố. Đoàn đâu không thấy, chỉ thấy một ông sếp Tuấn Tường phong độ, nhưng tính tình có hơi kỳ quặc. Lúc người ta hỏi đến, thích thì trả lời, còn không thì thôi. Ngược lại, anh ta hỏi đối phương thì bắt buộc đối phương phải trả lời. Nếu không thì "" Anh có muốn làm việc hay không? Hay cô có muốn làm việc hay không? "".

Ngày nào sếp vui thì ngày đó dễ thở, còn ngày nào nhìn mặt sếp không có mùa xuân, thì chạy trời cũng không khỏi mưa mà còn mưa đá nữa.

Nhưng rồi cô và Từ Minh cũng quen dù chưa được bao nhiêu ngày. Cô không bao giờ tạo áp lực cho mình, nên cô luôn thoải mái trong công việc. Khoảng cách giữa mọi người hình như càng được rút ngắn đi. Giờ đây, bốn người có thể ngồi ăn chung hay đi uống rượu chung với nhau, cùng nhau nói chuyện phiếm.

Riêng cô trợ lý Hỷ Trân... Dù tiếp xúc hàng ngày thật, dù có đùa với nhau thật, nhưng Hỷ Trân chưa bao giờ cởi mở hết lòng mình. Cô có cái gì đó rất riêng và rất xa xôi.

Chiều nào, Hỷ Trân cũng ra bãi biển ngồi một mình. Cô không phải là một cô gái giàu tình lãng mạn, bởi cô chỉ cần không gian riêng để có thể suy nghĩ mà thôi.

Đôi khi Từ Giao muốn chia sẻ suy nghĩ với Hỷ Trân lắm chứ, nhưng cô sợ Hỷ Trân không thích, nên thôi vậy. Giữa Tuấn Tường và Hỷ Trân cũng có mối quan hệ thân đầy chứ, nhưng Hỷ Trân còn không cần làm gì cần cô.

Ôi! Mọi chuyện thật sự cô không thể hiểu nổi mà. Ai nói đồng là phụ nữ thì có thể hiểu nhau đâu? Một bộ máy vô cùng phức tạp thì có.

- Em làm gì mà ngồi thừ ra đó vậy, Từ Giao?

Từ Giao giật mình ngẩng lên:

- Giám đốc, anh Hai!

- không có người giám sát, bắt đầu lười biếng, phải không?

Từ Giao xua tay:

- Không có. Em cũng đang làm việc đấy chứ.

- Chính mắt anh bắt quả tang mà còn bướng à?

- Anh Hai à! Đừng vội ghép tội có được không? Lúc này, chị Hỷ Trân nhờ em trông chừng ở đây và nhắc nhở anh em cẩn thận vì sắp có bão.

Nghe Từ Giao nói, Tuấn Tường mới chợt nhớ:

- Hôm qua đài báo có bão, sáng ra trời âm u gió thổi không khí kỳ lạ mà tôi vẫn không chú ý.

Anh phóng tầm mắt ra khơi xa:

- Con bão này không vừa đâu, nó có thể đi ngang vùng biển này. Từ Minh! Cậu thông báo với anh em ngừng ngay việc lắp ráp lại đi. Chỉ còn một ít thời gian nữa thôi, hãy tập trung đi dò mìn để tránh bão.

- Vâng.

- Ba tiếng sau, cậu phải có mặt ở căn biệt thự của tôi.

- Vâng.

Tuấn Tường quay sang Từ Giao:

- Hỷ Trân đâu?

- Chị ấy đau đầu, nên đã vào văn phòng rồi.

Giám đốc! Vết thương của ông không có gì trở ngại chứ?

- À không! Cảm ơn cô quan tâm.

Từ Giao đặt gói thuốc vào tay Tuấn Tường:

- Chị Hỷ Trân gọi cho ông.

- Cái gì vậy?

- Thuốc uống. Chị ấy thật chu đáo, phải không?

Tuấn Tường chỉ biết cười trừ, anh ra dấu:

- Cô đi theo tôi.

Anh và Từ Giao đi vào văn phòng tạm, nơi được dùng để giám sát công trình. Tìm từ trong ra ngoài vẫn không thấy Hỷ Trân đâu, Từ Giao nhú mày:

- Sao kỳ vậy? Chị Hỷ Trân nói vào đây mà.

- Lúc này, cô thấy Hỷ Trân thế nào?

- Sắc mặt chị ấy kém lắm. Chị ấy nói với em là đau đầu, sau đó còn ngồi gục xuống phiên đá một hồi. Mà hình như chị Hỷ Trân có khóc nữa.

- Lạ quá! Sáng nay tôi thấy cô ấy vẫn bình thường mà, còn làm cả điểm tâm cho tôi.

- Chị Hỷ Trân có ra công trình không?

Tuấn Tường bước ra ngoài, che tay nhìn trời:

- Sắp có một cơn mưa lớn đổ xuống. Để cho chắc ăn hơn, tôi và cô chia nhau tìm Hỷ Trân đi.

- Vâng.

- Nếu gặp cô ấy, phải đưa bằng được cô ấy về đây.

- Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Nhưng Tuấn Tường và Từ Giao chưa kịp đi thì có một công nhân chạy về báo:

- Giám đốc! Cô Hỷ Trân bị ngất ở công trường.

Tuấn Tường nhào ra ngoài:

- Cô ấy đâu?

- Các anh em đang đưa cô ấy vào đây.

Chẳng chờ nói thêm gì nữa, Tuấn Tường chạy nhanh về phía nhóm công nhân đang khiêng Hỷ Trân trên miếng vải bố được xếp như băng ca.

Anh khom người xốc Hỷ Trân trên đôi tay rắn chắc của mình, rồi đi nhanh voà văn phòng. Đặt Hỷ Trân nằm dài xuống trên bàn, Tuấn Tường hỏi thúc:

- Từ Giao! Tìm cho tôi chai dầu.

- ...

- Từ Giao! Lấy cho tôi cái khăn nhúng nước.

- ...

Tuấn Tường vừa thoa dầu khắp chân tay cho Hỷ Trân, vừa dùng khăn ướt lau mặt cho cô.

Vì quá lo lắng nên anh đã quên bẵng đi những người quanh mình. Anh nắm tay Hỷ Trân lay gọi:

- Hỷ Trân! Cô tỉnh lại đi.

- ...

- Hỷ Trân!

Gọi mãi cô chẳng có phản ứng gì, Tuấn Tường lo sợ thật sự. Anh quay tìm Từ Giao:

- Cô gọi cấp cứu giùm tôi đi.

- Vâng.

Quýnh quýnh quá, Từ Giao cũng không nhớ được số cấp cứu. Đến khi bấm được thì Hỷ Trân đã có phản ứng. Cô la lên:

- Giám đốc! Chị Hỷ Trân đã tỉnh.

Tuấn Tường vui mừng, anh ôm Hỷ Trân vào lòng.

- Cảm ơn, cảm ơn thượng đế.

Hỷ Trân lơ ngơ không hiểu gì hết. Tự nhiên Tuấn Tường ôm cô, một cảm giác kỳ lạ như xâm chiếm cả da thịt lẫn tâm hồn dù cô vẫn còn đau buốt ở đầu.

- Chuyện gì vậy?

Tuấn Tường đẩy nhẹ Hỷ Trân ra, đôi mắt anh nồng nàn chứa tình cảm:

- Em không sao thì tôi mừng rồi.

Hỷ Trân nhìn chung quanh:

- Tại sao tôi lại ở đây?

Từ Giao nhanh miệng:

- Chị ra công trường bị ngất, nên mấy anh công nhân đưa chị vào đây.

- Thế ư?

Hỷ Trân đưa tay vỗ vỗ trán:

- Tôi nhớ ra rồi. Tôi lại đau đầu, định vào đây nằm nghỉ, nhưng tôi lại không yên tâm bởi vì sẽ có một trận mưa to nên tôi đi ra ngoài. Nào ngờ... phải làm cho mọi người lo lắng. Tôi xin lỗi...

- Người lo lắng nhất vẫn là giám đốc của chúng ta. Nếu chị không kịp thời tỉnh lại, có lẽ xe cấp cứu đã đến.

Hỷ Trân nhìn Tuấn Tường bằng đôi mắt dịu dàng:

- Cảm ơn ông.

- Đừng khách sáo như vậy. Chúng ta cùng làm việc, quan tâm lẫn nhau đó là chuyện bình thường mà. Huống chi...

Nhưng Tuấn Tường đã kịp dừng lại, anh mà nói lên tâm trạng của mình trong lúc này thì không hay cho lắm; Cái gì cũng phải từ từ. Anh không muốn Hỷ Trân đau lại chồng thêm nỗi đau. Nếu để cô biết được anh đã xem trộm nhật ký của cô, kể như anh không còn cơ hội nào nữa cả.

Một người đàn ông khôn ngoan không nên lợi dụng lúc người phụ nữ mình yêu đau khổ để tạo cơ hội cho mình. Anh có thể chờ đợi Hỷ Trân lành vết thương lòng.

Hỷ Trân nhướn mắt:

- Ông nói tiếp đi.

Tuấn Tường so vai:

- À! Không có gì nữa cả.

- Lúc này ông nói chưa xong mà?

Tuấn Tường lảng tránh:

- Tôi đưa cô về nhà.

- Nhưng tôi chưa thể về được, công việc ở đây...

- Đã có Từ Minh và Từ Giao rồi.

Từ Giao phụ họa:

- Phải đó, chị nghe lời giám đốc đi. Với lại trời cũng sắp mưa, em nghỉ không tiếp tục được đâu.

Tuấn Tường ân cần:

- Đam mê công việc thì đam mê, nhưng dù sao sức khỏe cũng quan trọng hơn. Có sức khỏe, chúng ta mới làm tốt công việc được.

- Chị nên nghe lời giám đốc đi. Chị mà ngã bệnh thật sự, công việc của chị, ai đảm đương đây?

Mỗi người một câu, Hỷ Trân không nghe cũng phải nghe. Cô đứng dậy:

- Thôi được rồi, cô và mọi người cẩn thận đó.

Từ Giao tủm tỉm:

- Giám đốc! Hãy chăm sóc trợ lý của mình cho thật tốt.

Hiểu được cái nháy mắt của Từ Giao, Tuấn Tường mỉm cười. Anh dặn dò:

- Trước khi trời đổ mưa, cô và Từ Minh phải có mặt ở nhà tôi đây.

- Vâng.

Tuấn Tường đến bên Hỷ Trân, anh tự nhiên choàng tay qua vai cô, làm Hỷ Trân vô cùng ngỡ ngàng, nhưng làm sao khác hơn được nữa. Chẳng lẽ hát tay anh ra ư? Như thế thì quả thật cô không muốn và anh cũng không vui.

Hỷ Trân bắt đầu có cái nhìn nhẹ nhàng và dịu dàng hơn về Tuấn Tường. Lúc này nhìn khuôn mặt anh lo lắng cho cô, Hỷ Trân nghe lòng thương cảm.

Tuy vết thương còn mới, nhưng Hỷ Trân không thể đối xử với Tuấn Tường như một người xa lạ. Dù sao anh cũng cùng làm việc chung với cô và là một người bạn đồng hành với cô suốt thời gian ở Nha Trang mà.

Hỷ Trân là con người có trái tim biết yêu, những gì mà Tuấn Tường làm cho cô trong mấy ngày qua, cô đều biết hết. Cô không thể trách Tuấn Tường được, con tim có lý lẽ riêng của nó. Nếu anh yêu cô, thì cô cũng đâu có quyền cấm cản. Nhưng cũng thấy tội cho Thái Lâm, người con gái đã từng yêu anh và dệt nhiều ước mơ.

Tại sao có thể cặp bồ với nhau lâu như vậy mà còn nói chưa phải là tình yêu?

Tình yêu không thể tùy tiện nói ra, còn thích thì khác. Mình có thể nói ra, nếu như mình thích người nào đó.

Tuấn Tường nói đúng. Nhưng tình cảm cô dành cho Từ Nam thì sao? Cô cũng đau khổ khi không có được anh ấy mà. Những ly rượu đêm qua, hình như đã làm Hỷ Trân quên đi tất cả. Bây giờ, cái tên Từ Nam đối với cô chẳng còn sự xúc động gì. Phải chăng cô chỉ thích Từ Nam bởi vì anh ấy là mẫu người đàn ông lý tưởng?

Hỷ Trân thật sự không hiểu nổi mình. Hôm qua còn đau khổ dằn vặt vì nó, hôm nay lại trở ra vô cảm.

- Cô đang nghĩ gì vậy?

Hỷ Trân giật mình:

- À! Không..;

Cô nhìn ra ngoài:

- Đã đến rồi ư?

- Tôi ngừng xe ở đây đã hơn mười phút. Thấy cô tập trung cho suy nghĩ của mình quá, nên tôi không dám gọi.

- Xin lỗi.

Hỷ Trân mở cửa bước xuống, nhưng Tuấn Tường đã ngăn lại:

- Cô ngồi yên đó đi, tôi mở cổng rồi lái xe vào luôn.

Tuấn Tường mở cổng, rồi anh lại ngồi vào tay lái. Chiếc xe được đưa vào chỗ đậu, anh và Hỷ Trân cũng mở cửa bước xuống. Tuấn Tường ra dấu:

- Cô vào nghỉ đi, để tôi đóng cửa cho.

Hỷ Trân nghe lời, nhưng cô không vào phòng mình mà chỉ ngồi ở phòng khách.

Khóa công xong, Tuấn Tường đi vào, anh ngồi xuống đối diện với Hỷ Trân.

- Cô thấy trong người thế nào? Hay tôi gọi bác sĩ đến khám cho cô nghe.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Hỷ Trân lắc đầu:

- Tôi không sao đâu, nghỉ ngơi sẽ khỏe thôi, ông đừng quá bận tâm.

- Không bận tâm sao được. Lúc nãy cô đã ngã ở công trường.

- Có lẽ do tôi đói quá thôi.

Tuấn Tường mở to mắt:

- Cái gì?

Hỷ Trân cúi mặt:

- Hôm qua tôi uống rượu khi trong bụng không có gì. Sáng ra, tôi cũng không ăn sáng lại đến công trường, thêm hậu quả của việc uống rượu đã làm tôi đau đầu. Cho nên... xin lỗi, đã làm ông nhiều lo lắng.

- Tôi cũng sợ ý quá. Sáng nay, tôi nhắc cô ăn sáng thì đâu có gì xảy ra. Thôi, cô ngồi đi. Tôi đi mua cái gì đó cho cô ăn, rồi uống thuốc cho yên tâm hơn.

- Trong tủ lạnh còn thức ăn, tôi muốn nấu..;

Tuấn Tường khoát tay:

- Cái đó để chiều đi. Chúng ta nên giải quyết việc trước mắt là cái bao tử cô đang rất đói. Tôi ra ngoài mười phút thôi, cũng nhanh lắm.

Hỷ Trân muốn nghịch ngợm cho không khí bớt phần căng thẳng ngột ngạt, nên nói:

- Ông đi đường cẩn thận đó, để quẹt xe nữa, tôi không chăm sóc cho ông đâu.

Tự nhiên Tuấn Tường đưa tay sờ lên trán mình. Vết thương hôm qua còn đó mà hình như anh đã quên mất.

- Tất cả là cũng tại cô. Nếu hôm qua không đi tìm cô, thì tôi đâu ra nông nổi.

- O...

- Lúc xong công việc, cô đi đâu vậy?

- Thì đi dạo ở bãi biển.

- Sao không rủ tôi cùng đi?

- Biết ông có thích không.

- Không thử thì làm sao biết người ta thích hay không thích. Lần sau có đi nhớ rủ tôi nha.

- Được rồi, nhưng phải đợi hết bão đã.

- OK. Quyết định vậy đi. Nếu để tôi biết cô trốn đi một mình, tôi sẽ giận cô suốt đời.

Hỷ Trân rùng vai:

- Eo ôi! Sợ quá...

Tuấn Tường cười cười:

- Từ đây về sau, mọi việc của cô không còn một mình nữa đâu, kể cả suy nghĩ.

Rồi không chờ phản ứng của Hỷ Trân, Tuấn Tường bỏ đi ra cửa.

Hỷ Trân nhìn theo, cô không cảm thấy bức bối mà lòng còn dâng lên một chút ấm áp. Ở nơi này, cô không còn sợ cô đơn nữa, vì đã có người quan tâm đến cô. Dù như thế nào trong hiện tại với cô, Tuấn Tường là một người đàn ông tốt. Ở gần anh cô mới phát hiện ra, nhưng có quá muộn màng không?

Hỷ Trân lắc đầu xua đi những ý nghĩ vu vơ. Hiện tại, cô chỉ muốn mình được thoải mái thôi. Nhưng làm gì để cho đầu óc không suy nghĩ? Đòi mắt Hỷ Trân chợt sáng lên khi cô nhìn thấy điện thoại.

Giờ này là mười một giờ, chắc là mẹ và chị Hai có ở nhà. Hỷ Trân nhấc ống nghe lên, bấm số...

Sau một hồi chuông dài thì có người nhấc máy. Nhận ra tiếng người thân, Hỷ Trân mừng rỡ:

- Chị Hai!

- Hỷ Trân!

- Hôm nay, chị có dạy không?

- Ngày nào mà không dạy chứ. Còn em, công việc thế nào rồi?

- Bình thường.

- Sức khỏe?

- Cũng vậy. Nhưng ở Nha Trang đang có bão.

- Thành phố ba hôm rồi đều mưa.

- Mẹ đâu rồi chị Hai?

- Sáng này than buồn, nên đã ra cửa hàng cùng với Kim Ngân. Cả một đời người lúc nào cũng vì công việc. Nếu bắt mẹ ngồi không đúng là một cực hình.

- Nhưng chị phải coi chừng mẹ đó.

- Biết rồi nhóc. Em lo cho em đi, đừng để người khác coi thường mình.

Hỷ Trân cảm nhận được lời của Hữu Trân có gì đó khó nghe. Cô liền hỏi:

- Nhà có chuyện gì không chị?

- Không.

- Chị đừng giấu em. Nói đi chị Hai.

Hữu Trân thở dài:

- Hôm qua, bạn em có ghé nhà.

- Ai?

- Thì Thái Lâm đó.

- Cô ta đã nói gì?

- Bề ngoài có vẻ thăm viếng, nhưng thực chất không phải vậy. Trong suốt buổi nói chuyện, Thái Lâm luôn đề cập đến em và bạn trai của cô ta: Văn Tuấn Tường. Hình như Thái Lâm muốn nhắc nhở em không thể cướp đi hạnh phúc của cô ấy.

Hỷ Trân có vẻ giận:

- Quá đáng lắm! Mẹ có nói gì không chị?

- Ngoài mặt thì không có gì, nhưng trong lòng thì buồn lắm. Hồi hôm, mẹ cứ trần trọc mãi. Mà em và Tuấn Tường có như Thái Lâm nói không?

- Chị cũng nghĩ em như Thái Lâm ư? Tại cô ta có phước mà không biết hưởng thôi. Nghĩ ra Tuấn Tường chia tay Thái Lâm là điều tốt đối với ông ta.

- Tuấn Tường đã chia tay với Thái Lâm rồi à?

- Em chỉ nghe Tuấn Tường nói thôi. Mà chị có hiểu yêu một người khác với thích một người không? Tuấn Tường thích nét đẹp của Thái Lâm, chứ không yêu Thái Lâm. Chính sự hiểu lầm từ Thái Lâm mà Tuấn Tường phải giải thích và xin lỗi với em. Có thể ban đầu, Tuấn Tường là một người đàn ông em ghét, nhưng trong công việc, anh ấy là một người đàn ông thông minh và tài giỏi. Trong quan hệ bạn bè, anh ấy là người sống có tình cảm. Ngoài ra, anh ấy không có gì đáng khinh bỉ cả. Chỉ tiếc một điều, anh ấy gặp phải một người không nên gặp.

- Em đang bênh vực cho Tuấn Tường đấy à? Hay em cũng đã phải lòng anh ta?

- Chị cũng biết tính em gái chị rồi. Có sao nói vậy, không phô trương không màu mè. Chuyện Tuấn Tường chia tay với Thái Lâm không liên quan đến em. Chị tin cũng được, không tin cũng được.

- Đương nhiên là chị tin em rồi.

- Cảm ơn chị.

- Còn mẹ nữa kìa. Không nên để mẹ lo lắng nhiều.

- Em biết, để em giải thích với mẹ.

- Nè! Có dịp cho chị biết mặt sếp của em với.

- Được thôi. Nhưng em sợ chị có lỗi với anh Nam.

- Sao vậy?

- Vì thấy Tuấn Tường đẹp trai quá, chị phải suy nghĩ lại. Lúc đó...

Hữu Trân hét lên:

- Đủ rồi Hỷ Trân! Em cũng giỏi đùa lắm.

- Không dám. Sao, lễ đính hôn cũng sắp rồi, có nên không?

- Nền cái con khỉ! Chị đang rầu đây.

- Chuyện gì nữa?

- Mẹ già rồi.

- Xời ơi! Lo quá! Chỉ mới đính hôn thôi, từ đây đến ngày cưới còn rất xa, mà lúc ấy em cũng đã về nhà rồi. Thôi đi bà chị, đừng viển vông quá. Lo mà tập trung cho buổi lễ đính hôn được tốt đẹp kìa.

- Em có về được không?

- Không hứa. Công trình đang thi công mà lại thiếu người giám sát. Nếu em không về được, chị cũng đừng có buồn.

- Biết em sẽ nói thế mà.

Chuông cổng reo, Hỷ Trân nói nhanh:

- Chị gác máy đi, hôm khác nói tiếp. Em có khách.

- Ồ.

- Tạm biệt.

Hỷ Trân gác máy, cô chạy ra cổng giọng cần nắn:

- Đi sao không mang chìa khóa.

Hỷ Trân chợt khựng lại khi trước mặt cô không phải Tuấn Tường mà là Ngô Thái Lâm

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Hỷ Trân chợt khựng lại khi trước mặt cô không phải là Tuấn Tường mà là Thái lâm.

- Xin chào.

- Xin chào.

Hỷ Trân né người sang một bên:

- Bạn vào đi.

Thái lâm ung dung xách va li vào sân. Cô nhìn quanh:

- Ở đây cũng thoải mái thật đó.

- Ủ.

Hỷ Trân xởi lời:

- Bạn ra có một mình à?

- Đáng lý ra có cả Hữu Quân và Thành Thực. Nhưng gì bận việc đột xuất nên hai người ở lại.

Hỷ Trân cúi xuống xách va li:

- Tôi giúp bạn.

- Cảm ơn. Đi xe đồ không quen, nên tôi thấy hơi mệt.

Hỷ Trân đi trước. Vào đến phòng khách, cô nói:

- Bạn cứ tự nhiên nha, để tôi đi lấy nước cho bạn.

Thái Lâm nhún vai, cô buông người xuống xa lóng.

- Dễ chịu thật đó.

Nửa nằm nửa ngồi, Thái Lâm quan sát căn nhà. Ấm cúng đấy chứ. Chỉ có hai người ở thì chỉ có trời mới biết họ làm gì và không làm gì.

Một người đàn ông chưa vợ, một cô gái chưa chồng. Hừ! - Thái Lâm mỉm cười. Hai người sẽ không được toại nguyện đâu.

Hỷ Trân trở lên với ly nước cam trên tay:

- Bạn uống nước đi.

- Cảm ơn.

Thái Lâm hớp một ngụm nước, rồi nhìn xoáy vào mắt Hỷ Trân:

- Hình như bạn ốm đi nhiều?

- Vậy sao? Có lẽ do tôi chưa quen hoàn cảnh ở đây. À! Sao bạn không ra bằng xe nhà? Đi xe đồ chi cho mệt vậy?

- Tôi cũng dự định đấy chứ. Nhưng tôi sợ phiền tài xế, bởi vì tôi muốn ở đây với Tuấn Tường lâu một chút.

- Còn công việc của bạn?

- Tôi là chủ, tôi muốn nghỉ là nghỉ, chẳng ảnh hưởng gì hết.

Hỷ Trân kêu thầm: "" Điều này sẽ mệt dài dài cho xem. Thái Lâm ra đây là có mục đích. Cô chỉ sợ cô ta làm đang dở công việc của Tuấn Tường thôi, ngoài ra cô chẳng lo lắng gì cả. ""

Thái Lâm nhướng mày:

- Không làm phiền bạn chứ?

- À không! Bạn muốn ở chơi bao lâu mà chẳng được.

- Vậy mà trước khi đi, tôi cứ lo sợ phiền hai người làm việc.

- Thú thật hiện tại, công việc của chúng tôi rất nhiều và càng không có thời gian. Với lại đang có mưa bão, tôi chỉ sợ bạn buồn thôi.

- Vậy tôi ra đây không phải lúc rồi.

Hỷ Trân chỉ cười trừ, vì cô quá hiểu Thái Lâm.

Thái Lâm nhìn quanh:

- Tuấn Tường đâu?

- Ông ấy đã ra ngoài. Có lẽ cũng sắp về.

Hỷ Trân vừa dứt lời, thì đã nghe tiếng anh vang vang:

- Hỷ Trân! Cô có lộc ăn ghê vậy. Tôi đi được một đoạn thì gặp được anh em Từ Minh. Từ Giao nói ở nhà cô ấy có nấu cháo gà, nên buộc tôi phải đến đó. Tôi có muốn từ chối cũng không được. Cô...

Tuấn Tường đang ngon tron nói anh bỗng dừng lại. Vì ở phòng khách không chỉ có mình Hỷ Trân mà còn...

- Thái Lâm! Em ra khi nào vậy?

- Em đến đây khoảng gần hai mươi phút rồi.

- Ra đây sao không báo cho anh biết?

- Em nhớ anh, nên em muốn tạo bất ngờ cho anh thôi mà. Anh đi mua gì vậy?

- Hỷ Trân không được khỏe, nên anh mua cháo cho cô ấy.

- Làm nhân viên như Hỷ Trân sướng thật. Được giám đốc săn sóc một cách đặc biệt.

- Đồng nghiệp giúp đỡ qua lại với nhau thoải mái.

Hỷ Trân đón lấy cà mèn cháo từ tay Tuấn Tường:

- Cảm ơn ông về phần ăn này. Hai người tự nhiên trò chuyện đi nhé. Tôi xin phép ra sau.

Đợi Hỷ Trân đi khuất Tuấn Tường mới ngồi xuống xa lóng:

- Sao tự nhiên em ra đây vậy?

- Thì em nói rồi, do em nhớ anh.

- Anh không nghĩ đó là lý do.

- Vậy anh muốn em trả lời sao đây? hình như anh không hài lòng vì sự có mặt của em? Có phải em đã khuấy động không gian của hai người không? Tuấn Tường! Anh nên nhớ Hỷ Trân là bạn của em.

Tuấn Tường cau mày:

- Ý em là gì đây?

- Anh là bạn trai của em, nên anh không có quyền yêu Hỷ Trân nữa. Bắt đầu từ hôm nay, em sẽ thường xuyên ra đây để cho anh khỏi buồn.

- Thế còn công việc của em?

- Tạm thời em ngưng hoạt động.

- Em có thấy làm như vậy rất là vô ích không?

Thái Lâm mở ta mắt:

- Sao lại là vô ích?

Tuấn Tường thở hắt ra:

- Không phải anh đã nói rõ với em rồi sao? Anh và em không thể tiếp tục trong tình trạng như thế này nữa. Đừng phí thời gian với anh, Thái Lâm. Hiện tại, công việc của anh rất nhiều. Hôm nay, em ra đây thăm anh là anh thấy vui lắm rồi, đừng nói thêm gì nữa. À! Nếu em thích thì em cứ ở lại tham quan phong cảnh Nha Trang. Nha Trang có nhiều nơi lý thú lắm.

- Tuấn Tường! Chỉ mới một tháng thôi, anh thay đổi nhanh vậy sao?

- Anh chẳng có gì thay đổi cả.

- Tình yêu anh dành cho em nó không còn như ngày xưa.

- Bây giờ khác, ngày xưa khác. Thái Lâm! Anh chỉ có thể xin lỗi em mà thôi. Em không tha thứ cho anh cũng không sao, bởi vì chính anh làm cho em đau khổ lắm. Nhưng tình yêu thì không thể ép buộc được. Ngày trước, anh chấp nhận em làm bạn gái của anh, bởi vì anh thích em. Thích và yêu nó hoàn toàn khác nhau. Đừng níu kéo nữa, Thái Lâm. Điều đó chỉ làm cho chúng ta thêm đau khổ mà thôi.

Thái Lâm bật dậy:

- Tất cả là tại Hỷ Trân. Nếu nó không xuất hiện thì anh đâu có bỏ em.

Cô la lên:

- Hỷ Trân! Mày ra đây. Mày là đứa bạn tồi, tại sao mày lại cướp Tuấn Tường của tao?

Tuấn Tường mím môi:

- Thái Lâm! Em nên cẩn thận lời nói của mình một chút. Chuyện chúng ta không liên quan gì đến Hỷ Trân cả. Nếu Hỷ Trân không xuất hiện, anh cũng không thể tiếp tục chuyện tình yêu với em. Như anh đã nói, chúng ta chỉ thích nhau mà thôi. Rồi ngày tháng sẽ làm cho em quên anh để bắt đầu một tình yêu mới. Không nên đau khổ vì nh làm gì.

- Không, em không chấp nhận sự chia tay.

- Bình tĩnh lại nào. Nếu em cứ như vậy, anh không thể để em lại trong căn nhà này.

Ở lại đây? Trong đầu Thái Lâm nảy sinh ra nhiều suy nghĩ. Tại sao cô không khôn ngoan một chút nhỉ. Giả vờ chấp nhận để Tuấn Tường không đề phòng mình. Sau đó cô thực hiện kế hoạch với Hỷ Trân, buộc cô ta phải xa Tuấn Tường vĩnh viễn.

Rồi một mặt, cô đánh tâm lý từ gia đình Hỷ Trân. Họ cũng là một vách ngăn vững chắc. Tuấn Tường và Hỷ Trân không thể đến được với nhau.

Thái Lâm ủ rũ:

- Không còn sự cứu vãn nào sao anh?

- Chúng ta là bạn vẫn tốt mà.

Cô vẫn hạ giọng:

- Có thể anh nói đúng, em không cãi lại được số trời.

Thấy Thái Lâm bình tĩnh, Tuấn Tường nhẹ nhõm. Anh hỏi:

- Em đã ăn gì chưa?

Thái Lâm xoa bụng:

- Nghe anh nhắc, em mới nhớ. Xuống xe là em tìm đến đây ngay, trong bụng chưa có gì cả.

Tuấn Tường vui vẻ:

- Vậy thì đi ăn.

- Để em gọi Hỷ Trân.

- Hỷ Trân bị bệnh, cô ấy không thể ra ngoài.

- Vậy... chỉ có anh và em thôi sao?

- Ừ. Sao hả, không muốn đi à? Hay là em ngại chuyện chúng ta?

Thái Lâm xua tay:

- Không phải.

- Thế thì được rồi. Đi thôi, chậm một chút con bão đi ngang thì không ra ngoài được đâu.

Thái Lâm nhí nhảnh cặp tay Tuấn Tường. Nụ cười trên môi co cho thấy trận cãi vừa qua với cô không là gì cả.

Hỷ Trân định mang ly nước ra cho Tuấn Tường, vô tình nhìn thấy cảnh ấy cô như hụt hẫng.

Dù rằng giữa cô và anh chưa có cử chỉ nào cả, nhưng cô cũng thấy ganh tỵ với Thái Lâm. Có thể giữa hai người chẳng có sự rạn nứt nào.

Trong tình yêu có lẽ Hỷ Trân là người đi bên lề hạnh phúc của họ. Từ Nam và Tuấn Tường cũng thế.

Hỷ Trân quay trở về phòng mình, cô nên dỗ giấc ngủ thì đúng hơn.

"" Nỗi buồn vừa đi qua, nỗi sầu lại đến.

Em cố khép tim mình như là bến đợi mong.

Tình cho không nhận lại vẫn chữ không

Người yêu ơi! Lòng em đau đớn quá... ""

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Tiếng mưa rơi nghe mà náo lòng, mấy ngày nay bị bão nên trời cứ mưa liên tục. Chăng ra ngoài và cũng chẳng làm ăn gì được, Hỷ Trân chống cằm nhìn ra màn mưa mà lòng trống vắng.

Thái Lâm ra chơi nhằm lúc thời tiết không được tốt nên mượn có ở mãi bên Tuấn Tường. Đôi khi cô muốn hỏi Tuấn Tường về những ký hiệu trên bản vẽ cũng không có cơ hội. Thái Lâm hầu như chiếm hết thời gian của anh. Lúc câu chuyện này, lúc thắc mắc nọ.

Hỷ Trân không thể nào làm khác hơn được, nên cô chọn phương cách im lặng. Đóng chặt cửa phòng, một mình tự tháo gỡ rắc rối.

Sáng nay cũng vậy. Mới sáu giờ mà cô đã nghe tiếng Thái Lâm riu rít. "" Anh ơi! Lấy giùm em cái này. Anh ơi! Giúp em với... "" Hỷ Trân tưởng tượng ra họ như đôi vợ chồng son hạnh phúc vậy.

Cô không biết Tuấn Tường nghĩ gì, nhưng cô có thể nhìn thấy được Thái Lâm đang tìm cách níu kéo một cuộc tình sắp tan vỡ. Liệu có được không?

Hỷ Trân nhếch môi, cô không dám cười, bởi vì cô biết Thái Lâm càng hy vọng thì càng tuyệt vọng. Tuấn Tường không phải là loại đàn ông yếu mềm. Nếu anh đã quyết thì không ai có thể thay đổi được quyết định của anh. Thôi, cứ mặc kệ cho người ta làm huê đi, bao giờ không còn sức nữa thì người ta sẽ tự động bỏ cuộc thôi.

Không việc làm ngồi nhà hoài cũng chán. Hỷ Trân định bụng ra ngoài, nhưng đi đâu?

Một ý nghĩ lóe lên, tìm Từ Giao nói chuyện phiếm. Lâu rồi, từ lúc cộng tác chung đến giờ, cô chưa có dịp trò chuyện với Từ Giao. Xem ra Từ Giao cũng dễ thương chứ nhỉ!

Hỷ Trân bước xuống giường, cô tìm áo khoác thêm rồi lấy theo cay dù.

Đóng cửa phòng, Hỷ Trân ra phòng khách. Vắng lặng, Tuấn Tường và Thái Lâm đi đâu rồi nhỉ? Nhưng họ đi đâu, làm gì cũng đâu liên quan đến mình.

Ra đến bậc thềm, Hỷ Trân giương dù. Mưa không lớn lắm, đi bộ cũng lý thú đấy.

Băng qua khoảng sân khá rộng, Hỷ Trân mở cổng rồi lách người ra ngoài.

Con lộ vắng tanh, chỉ lưa thưa vài người hối hả đi trong mưa. Có lẽ họ vì cuộc sống.

Đi được một đoạn thì có chiếc xích lô chậm chậm một chiều. Người đàn ông trên xe hỏi:

- Cô ơi! Về đâu tôi đưa giúp?

Định bụng là đi bộ, nhưng Hỷ Trân nghĩ lại. Cô leo lên xe và nói địa chỉ.

Nhà của anh em Từ Giao cách nơi cô đang trọ cũng không xa lắm, nên chẳng mấy chốc chiếc xe dừng lại. Hỷ Trân bước xuống hỏi người đạp xích lô:

- Chú ơi! Bao nhiêu tiền cho cháu gửi?

- Cô đi người ta bao nhiêu, thì cho tôi xin như vậy.

- Đây là lần đầu cháu đi ạ.

- Vậy cô cho tôi xin năm ngàn.

Hỷ Trân móc túi lấy tờ giấy bạc hai chục ngàn đưa cho người đạp xích lô:

- Chú không cần phải thối lại cho cháu.

Người đạp xích lô có vẻ ngập ngừng, rồi rời rít cảm ơn. Trước khi đạp xe đi, ông ta còn nói:

- Chúc cô may mắn!

Hỷ Trân mỉm cười, cô bước về phía cánh cổng lớn, đưa tay nhấn chuông.

Không lâu, cánh cổng được mở ra. Nhìn thấy cô gái che dù, Hỷ Trân kêu lên:

- Từ Giao!

Từ Giao cũng ngạc nhiên không kém:

- Chị Hỷ Trân!

Hỷ Trân nghiêng đầu:

- Có hoan nghênh không?

Từ Giao mỉm cười mở rộng cửa:

- Rất vui khi chị đến chơi. Chị vào đi.

Đứng đợi Từ Giao đóng cửa, rồi hai người song song vào nhà. Đến bậc thềm, Hỷ Trân hạ dù. Cô tranh thủ quan sát:

- Ở đây thích nhỉ!

- Vâng. Đây là nhà riêng của cô em. Cô và dưỡng đi du lịch, nên em và anh Hai dọn đến đây ở. Vừa đi làm vừa coi nhà giùm luôn.

Vào đến phòng khách, thuận tay Từ Giao với lấy tờ báo trên bàn:

- Chị tự nhiên nha. Để em pha cho chị ly trà nóng.

Từ Giao biến ra sau và cũng rất nhanh cô trở lại với ly trà nóng:

- Chị uống đi cho đỡ lạnh.

- Cảm ơn Từ Giao. Cô cũng ngồi xuống đi.

Hỷ Trân kéo tay Từ Giao ngồi xuống bên mình một cách thân mật.

- Anh Từ Minh đi đâu rồi à?

- Vâng. Anh Hai đã đến nhà một người bạn từ sngs sớm.

- Cô ở nhà một mình không sợ sao?

- Sợ gì chứ? Em đã quen rồi.

Từ Giao hỏi lại:

- Thế còn chị? Ở nhà một mình có sợ không?

- Nhà mình thì không sợ, nhưng nhà người lạ thì sợ.

- Chẳng hạn như căn nhà chị Ở hiện tại ư? Giám đốc đã ra ngoài, còn lại một mình trống vắng, nên chị..

Hỷ Trân lắc đầu:

- Tuấn Tường không hề rời khỏi nhà, chỉ tại buồn nên tôi muốn đến cô chơi thôi.

- Vậy thì hay quá! Em cũng đang buồn và không biết làm gì đây. Có chị trò chuyện thật là tuyệt.

Hỷ Trân dựa người ra xa lưng:

- Công việc có quá cực đối với cô không?

- Dạ không.

- Nhưng tôi thì bắt đầu thấy mệt mỏi với chính mình. Một lúc nào đó, rồi cô sẽ hiểu sự cố chấp của con người đôi khi làm cho con người rơi vào bế tắc và tuyệt vọng. Bản thân tôi, tôi chưa biết mình phải làm gì.

- Chị đang có tâm sự, phải không?

Hỷ Trân cười buồn:

- Chuyện của trái tim thôi mà.

- Chị yêu giám đốc?

- Nè! Đầu cần phải la lớn vậy chứ. Sợ mọi người không nghe à?

- Từ Giao bùm miệng:
- Em xin lỗi. Nhưng em nói đúng không?
- Đúng cái con khi. Tuấn Tường đã có người yêu rồi.
- Tiếc nhỉ!

Hỷ Trân tròn mắt:

- Em cũng yêu Tuấn Tường à?
- O... không có. Mọi người ở đây đều nói, chị và giám đốc là một cặp thì rất là hay. Hai người là trai tài gái sắc làm việc cũng rất ăn ý nhau. Bây giờ nghe chị nói giám đốc có bồ, nên em mới tiếc. Mà em hỏi thật nha, chị có yêu giám đốc không?
- Yêu? Chứ ấy nó chưa hình thành, nhưng có thể làm việc một cách ăn ý là tốt rồi. Cô có biết lúc chưa hợp tác với nhau, chúng tôi là oan gia đấy. Tôi không ưa kiểu cách của ông ta, càng không ưa cách nói chuyện móc họng của ông ta nữa.
- Em thấy giám đốc nghiêm chỉnh và chân thành đấy chứ.
- Tuấn Tường đã thay đổi nhiều từ khi biết mình yêu.
- Từ Giao tò mò:
- Chị có biết người yêu của giám đốc không?

Hỷ Trân nhún vai:

- Người yêu ông ta thì nhiều, nhưng người ông ta yêu thì chỉ có một. Nhưng rất tiếc, người ấy tôi không biết. Còn nếu cô muốn biết, thì cứ hỏi thẳng ông ta.
- Chị xúi em vào con đường chết thì có.
- Biết sợ nữa sao?
- Nhưng em sợ đứng chỗ, đứng việc.

Hỷ Trân xoay tròn ly nước trên tay:

- Anh Từ Minh có người yêu chưa vậy?
- Bộ chị muốn làm chị dâu em hả?
- Con nhóc à! Tôi muốn, nhưng anh cô có muốn hay không đó là một chuyện. Tôi hỏi là do quan tâm đến bạn bè, bộ không được sao?
- Dĩ nhiên là được rồi. Chị hỏi đến thì em cũng thành thật trả lời. Anh Từ Minh chưa có người yêu. Anh ấy bị vết thương lòng hành hạ, không biết bây giờ đã lành chưa.
- Bị bỏ bả à?
- Như thế thì đỡ khổ hơn, đằng này...

Từ Giao nhỏ giọng:

- Người yêu củ anh Minh chết trong một tai nạn. Chị ấy đã rời xa anh Minh sáu năm rồi, nhưng anh Minh thì không thể quên được. Nỗi đau đó cứ âm ỉ mãi.
- Vậy anh Minh định sống với mối tình đã chết sao?
- Em không biết. Nhưng anh Minh có nói, một tình yêu chân thành không dễ có và để quên một người mình yêu cũng không phải dễ. Cho nên khi biết mình yêu và đối phương cũng yêu mình, thì hãy tận dụng cơ hội và giữ chặt lấy nó. Nếu để mất đi rồi, không thể tìm kiếm được đâu. Em nghĩ anh hai sẽ không bao giờ quên người anh ấy yêu, nhưng chắc chắn anh ấy sẽ tìm được người yêu anh ấy.
- Hy vọng vậy. Trên đời này, có bao nhiêu nỗi đau tình yêu nhỉ?
- Chị có bị đau vì tình chưa?
- Có thể có và cũng có thể không. Bởi vì bây giờ tôi mới biết... thì ra người đàn ông tôi tưởng là mình yêu, thực chất tôi không có yêu. Tôi cũng từng đau

đón vì anh ấy nhưng nếu đúng là tình yêu, thì đâu dễ dàng quên, phải không? Hiện tại tôi không muốn tranh giành cũng không muốn nghĩ ngợi, tại sao người ta cứ mãi ép tôi?

- Chị Hỷ Trân!

- Sức chịu đựng của con người cũng có giới hạn mà phải không? Tôi không thể im lặng, cũng không thể làm ngơ được nữa. Thật ra tôi đến đây là để giải tỏa tâm lý cho mình, cô đừng buồn tôi nha.

- Không sao đâu. Từ lâu rồi, em cũng muốn được trò chuyện cùng chị, nhưng công việc ngày một dồn dập, chẳng nhín được chút thời gian.

- Chứ không phải thấy chị lặng lẽ quá, nên em cũng hơi ngán sao? Bây giờ thì cộng thêm sự tò mò và hiếu kỳ chứ gì?

Từ Giao cười ngược ngược:

- Thú thật, mới đầu, em cũng thấy chị lạ lắm. Đùa không đùa, mà giỡn cũng không giỡn. Đôi khi đi uống nước chung, chị lại trầm tư ít nói. Ai làm gì mặc ai, chị có thể giới riêng của mình. Em luôn có cảm giác chị lạnh lùng khó hiểu.

- Còn bây giờ?

- Được trò chuyện với chị, em thấy chị không giống như những gì chị thể hiện. Chị chẳng những tài giỏi, thông minh mà còn thân thiện, gần gũi nữa.

Hỷ Trân lắc đầu cười:

- Đừng khen tôi quá như vậy. Tôi thì chẳng có gì bí mật cả, nhưng tôi lại thích sự đơn giản và chân thành. Được làm việc chung với những người không phô trương, màu mè, tôi dễ chịu lắm. Nhất là may mắn được quen biết hai anh em dễ thương Từ Minh, Từ Giao, tôi thấy cuộc đời tôi có phước lắm.

- Chị Hỷ Trân! Chị không phải nói để lấy lòng em đấy chứ?

- Cô nhìn tôi giống người đó lắm sao?

- Không phải.

- Thế thì được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Hỷ Trân nằm dài xuống xa lông:

- Cởi mở lòng mình, thấy nhẹ nhàng hơn, phải không?

Cô nhìn ra ngoài:

- Mưa như thế này không làm gì được, chỉ còn cách ở trong nhà trùm chăn ngủ là sướng nhất.

- Vậy thì chị ngủ đi.

- Ở đây à?

- Ừ. Em nghỉ suốt ngày hôm nay chỉ có em và chị thôi. Anh Hai em chắc chiều tối mới về.

- Có kỳ lắm không?

- Những lúc ở nhà một mình, em ngủ hoài hà.

- Vậy thì cùng ngủ đi.

- Vâng.

Nhưng Từ Giao chưa kịp nằm xuống, thì chuông điện thoại reo. Cô nhìn Hỷ Trân rồi mới nhắc ông nghe.

- Alô.

- ...

Đầu dây bên kia chỉ nghe được tiếng mưa rơi. Từ Giao cảm thấy lo lắng, cô lớn tiếng hơn:

- Alô.

Lần này thì có người đáp lời:

- Xin lỗi, có phải là nhà riêng của giám đốc Văn Tuấn Tường không ạ?

- không. Nhưng anh từ đâu gọi tới vậy?

- Tôi là người ở công trường. Sáng nay là ca trực của tôi. Trong lúc đi kiểm tra, tôi rời khỏi văn phòng, một con lốc lớn đi ngang qua làm hư hỏng tất cả, nên tôi gọi...

- Thôi được rồi, anh cứ ở đó đi, chúng tôi báo cho giám đốc rồi đến ngay.

Từ Giao gác máy thì Hỷ Trân cũng ngồi dậy. Cô hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Công trường có sự cố do con lốc xoáy. Toàn bộ đồ đạc ở đó, hình như bị hư hỏng...

Không đợi Từ Giao nói hết. Hỷ Trân đứng lên khoác áo vào người:

- Cô gọi cho Tuấn Tường ngay đi.

- Nhưng chị đi đâu vậy?

- Tôi đến công trường.

- Không được, mưa lớn lắm..

Nhưng Hỷ Trân đã mất hút nơi cửa. Từ Giao quỳnh quáng bấm điện thoại gọi cho Tuấn Tường.

Tiếng chuông reo, nhưng chẳng có người nghe. Từ Giao lại lật tìm số di động.

""Tuấn Tường! Ông mau mở máy nghe đi. Nếu không, ông sẽ phải hối hận "".

Trong lúc Từ Giao đang rất lo lắng, thì đầu dây bên kia đã có người mở máy:

- Alô.

Ồ! Nhưng sao là tiếng phụ nữ? Cô có bấm lộn số không?

Từ Giao lật đật gác máy. Sau đó cô ấn số lại và hồi hộp chờ đợi:

- Alô. Sao gọi hoài mà không lên tiếng?

Tiếng người phụ nữ chanh chua làm Từ Giao run run:

- Xin lỗi, chủ máy có phải là Văn Tuấn Tường?

- Phải rồi. Cô tìm anh ấy có việc gì không?

Từ Giao nuốt nước bọt một cách khó khăn. Tại sao... tại sao giám đốc của cô... chẳng lẽ người phụ nữ này là người yêu của giám đốc mà chị Hỷ Trân đã nói ư? Như thế thì...

- Sao cô không lên tiếng?

Từ giao giật mình:

- Dạ...

- Thái Lâm! Điện thoại của anh, sao em lại nghe?

- Em thấy anh đang kẹt, nên em nghe giùm.

- Ai gọi vậy?

- Một cô gái.

Tuấn Tường cầm máy:

- Alo.

Từ Giao mừng rỡ:

- Giám đốc!

- Từ Giao!

- Nhân viên từ công trường báo về, ở đó có chuyện rồi, và chị Hỷ Trân đã đến đó một mình. Anh mau ra đó, được không?

- Tại sao Hỷ Trân biết?

- Chị ấy đang ở đây với em. Nghe điện thoại là chị ấy đi ngay. Giám đốc! Trời đang mưa lớn lắm.

- Tôi biết rồi.

Từ Giao gác máy, cô cũng khoác áo nhanh chóng đến công trường. Khi đi, Từ Giao không quên mang theo điện thoại cầm tay.

Gió lớn, mưa quất vào mặt rất rát. Vậy mà nửa tiếng sau, mọi người đã đông đủ ở văn phòng của công trường. Trước mắt họ, một số cây đã ngang bị rơi từ trên giàn xuống, nằm ngổn ngang. Một bên mái hiên văn phòng bị gió tốc lên, mưa dột tứ tung. Xi măng, cát thì mênh mông nước... Mọi thứ trở nên tệ hại, nhưng Hỷ Trân đâu thì không thấy.

Tuấn Tường cuống cuống:

- Chia nhau tìm Hỷ Trân đi. Tôi không muốn thấy cô ấy bị gì cả.

Đội áo mưa, mỗi người một ngã. Tuấn Tường chạy báng bổ ra phía sau của công trường, riêng chỉ mình Thái Lâm là ở lại văn phòng. Cô cảm thấy bức mình khi Tuấn Tường lo lắng cho Hỷ Trân còn hơn bản thân mình.

Thái Lâm cảm thấy bị xúc phạm. Cô mím môi để ngăn cơn giận. Còn những người ở đây nữa, hình như họ chẳng màng để ý đến cô, hay một câu chào hỏi.

Tuấn Tường lung sục khắp nơi. Cuối cùng anh cũng phát hiện Hỷ Trân nằm cạnh cây đà ngang, trên đầu còn có một vết thương.

Ôm Hỷ Trân vào lòng mà trái tim Tuấn Tường nghe như ai đó đâm vào.

Không suy nghĩ nhiều, anh bồng Hỷ Trân lên, chạy về văn phòng. Tiếng anh lạnh lạnh:

- Gọi cấp cứu giùm tôi!

Tình trạng của Hỷ Trân như thế, Thái Lâm cũng không thể làm ngơ. Cô vừa cầm máy lên, thì Từ Giao vào tới.

- Chị đề tôi.

Tuấn Tường cởi bỏ áo mưa, anh lấy áo khoác của mình đắp cho Hỷ Trân.

- Hỷ Trân! Cố lên em! Xe sắp đến rồi, em sẽ không sao đâu.

Tuấn Tường gục mặt vào khuôn mặt xanh tím vì lạnh của Hỷ Trân, và không ai thấy được giọt nước mắt anh rơi. Lần đầu tiên trong đời, Tuấn Tường khóc cho người anh yêu thật sự.

- Tại sao nơi công trường này, người luôn gặp chuyện lại là em? Có phải anh không quan tâm đến em không?

Xe cấp cứu của bệnh viện tới. Từ Giao lắc vai Tuấn Tường:

- Đưa chị Hỷ Trân ra xe đi, giám đốc.

Tuấn Tường bồng Hỷ Trân đặt lên băng ca, anh cũng theo lên xe cùng các y bác sĩ.

Xe vừa chạy đi, thì Từ Minh vào tới. Anh hỏi:

- Hỷ Trân có sao không?
- Em cũng không biết nữa. Có lẽ chị ấy ra công trường đã bị cây roi trúng, và bị ngất ở ngoài mưa. Em hy vọng chị ấy không có gì.
- Còn giám đốc đâu?
- Đã đưa chị Hỷ Trân đi rồi.
- Chúng ta cùng đến đó đi.

Từ Minh quay sang Thái Lâm:

- Cô có đi không?

Thái Lâm đứng dậy:

- Tôi chẳng muốn biết. kết quả khả quan hay tồi tệ cũng như nhau thôi.

Từ Minh khó chịu nhìn Từ Giao:

- Cô ta là ai mà nói năng chẳng có chút tình người vậy?
- Có lẽ là bạn của giám đốc.

Từ Giao nắm tay anh trai:

- Đừng quan tâm nữa. Đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Tại bệnh viện.

Tuấn Tường đi qua đi lại, lòng bồn chồn không yên. Tại sao Hỷ Trân vào trong đó lâu như vậy mà vẫn chưa ra?

Người ngoài nhìn vào cũng có thể đoán được: người đàn ông này yêu vợ mình như thế nào. Huống chi những người có mặt ở đây đều đã hiểu được câu chuyện, Trịnh Hỷ Trân mới chính là người Tuấn Tường yêu.

Nổi tức giận dâng trào, nhưng Thái Lâm không thể làm gì khác hơn được, vì đây là bệnh viện mà.

Cô không thể nào thét cũng không thể dễ nhục điểm của mình cho người ta thấy, cho nên đành phải cắn răng im lặng, nuốt nổi tức vào lòng.

Những ngày qua, cô luôn tìm cách đẩy họ rời xa nhau, nhưng không hiểu sao họ lại càng gần nhau hơn. Hình như mọi chuyện, thượng đế đều sắp đặt thì phải. Đương không Hỷ Trân xảy ra chuyện để cho Tuấn Tường có cơ hội gần gũi chăm sóc, để cô một mình ngậm đắng nuốt cay.

Nhìn Tuấn Tường bồn chồn mà lòng Thái Lâm tê tái. Chẳng lẽ cô thua rồi chăng?

Từ Minh đến bên Tuấn Tường:

- Giám đốc! Anh ngồi nghỉ một lát đi. Tôi nghĩ Hỷ Trân không sao đâu.
- Cậu có biết không? Tôi không thể ngồi yên được khi bác sĩ chưa cho tôi biết cô ấy như thế nào.

Từ Giao đưa ra trước mặt Tuấn Tường một ly cà phê nóng:

- Anh uống đi cho bớt căng thẳng một chút.
- Cảm ơn.
- Tất cả cũng do tôi. Nếu tôi kịp thời can thiệp Hỷ Trân lại, thì chị ấy đâu xảy ra chuyện.

- không nên trách mình làm gì, nếu cô có can cũng can không được. Bản tính của Hỷ Trân, tôi rõ hơn ai hết mà. Cái gì đã quyết thì không ai có thể thay đổi. Tại số cô ấy xui, ra Nha Trang làm việc chưa được bao lâu, niềm vui chưa thấy, chỉ thấy toàn chuyện buồn.

Từ Giao quay sang Thái Lâm:

- Chị uống cà phê không?
- Không. Cám ơn.

Nhìn đồng hồ, Từ Giao nói:

- Hay là tôi đi mua chút gì cho mọi người ăn nha?

Từ Minh ra đầu:

- Đợi biết tin của Hỷ Trân đã.
- Vây...

Tuấn Tường lên tiếng:

- Tôi không đói đâu, cô lo cho mọi người đi.

Tuấn Tường vừa dứt lời, thì cánh cửa phòng cấp cứu bật mở. Anh chạy lại thật nhanh:

- Bác sĩ? Cô ấy sao rồi?

Chiếc băng ca được đẩy ra theo sau, mọi người vây lại. Từ Giao gọi:

- Chị Hỷ Trân!
- Hỷ Trân!

Các y bác sĩ ngăn lại:

- Anh chị tránh sang một bên, chúng tôi phải chuyển bệnh nhân sang phòng ngoài.

Bây giờ, vị bác sĩ lớn tuổi mới lên tiếng:

- Ai là người thân của cô Trịnh Hỷ Trân?

Tuấn Tường giơ tay:

- Dạ, là tôi.
- Anh hãy sang phòng nhận bệnh lâm thủ tục nhập viện cho vợ anh đi.
- Cô ấy không sao chứ bác sĩ?
- Cô ấy bị một vật cứng làm trúng đầu, chúng tôi đã chụp X quang rồi, nhưng chẳng có gì nghiêm trọng. Chúng tôi muốn cô ấy nằm đây vài ngày là bởi vì cô ấy bị suy nhược, kèm theo đi chứng cảm lạnh do dầm mưa. Anh có muốn hỏi gì thêm không?
- Tôi muốn cô ấy nằm ở phòng săn sóc đặc biệt.
- Tôi cho người chuyển ngay.
- Cám ơn bác sĩ.

Vị bác sĩ đi rồi, Từ Minh ôm vai Tuấn Tường:

- Anh thấy chưa? Tôi đã nói không sao mà.
- Cám ơn mọi người.

Tuấn Tường quay tìm Từ Giao:

- Từ Giao!

- Giám đốc!

Tuấn Tường quay sang tìm Từ Giao:

- - Từ Giao!

- Giám đốc!

- Cô đến phòng sản sóc đặc biệt với Hỷ Trân nhé. Tôi sợ một mình cô ấy sẽ buồn.

- Vâng.

Anh lại nhìn Từ Minh:

- Cậu quay về công trường được không? Qua cơn bão này có hơi mệt cho chúng ta đấy.

- Anh yên tâm đi. Mọi việc rồi cũng sẽ tốt đẹp thôi.

Tuấn Tường định bỏ đi, thì nghe tiếng gọi:

- Tuấn Tường!

Anh quay lại:

- Thái Lâm! Em cũng ở đây sao?

- Em theo anh từ nhà đến công trường, rồi đến đây. Anh đã quên sự có mặt của em thì đúng hơn.

- Xin lỗi em nhưng Hỷ Trân gặp chuyện...

- Nếu đổi ngược lại người đó là em, thì anh có lo lắng như vậy không?

- Thái Lâm! Em đừng có làm khó anh nữa.

- Bây giờ thì em hiểu rồi, người anh yêu chính là Hỷ Trân. Cô ấy có gì hơn em chứ? Trong chuyện tình cảm cô ấy cũng đến sau, tại sao anh yêu Hỷ Trân mà không yêu em?

- Tình yêu không thể so sánh được, đã yêu thì là yêu, lý lẽ con tim không ai có thể phân tích. Thái Lâm! Em về nhà đi, ở đây không có việc của em.

- Anh đuổi em ư? Vãn Tuấn Tường! Em hận anh, em hận cả Hỷ Trân.

Thái Lâm bỏ chạy trên hành lang bệnh viện, Tuấn Tường nhìn theo rồi thở dài. Anh rất lấy làm tiếc khi phải làm cho một người phải đau khổ, nhưng không còn sự chọn lựa nào khác.

o O o

Tuấn Tường đẩy nhẹ cửa phòng, bởi vì anh rất sợ làm Hỷ Trân thức giấc. Liên tục xảy ra bao nhiêu chuyện, nhìn Hỷ Trân ốm đi nhiều mà anh nghe lòng xót xa.

Đặt bịch trái cây và bó hoa lên bàn, Tuấn Tường vừa định kéo ghế ngồi, thì nghe tiếng hỏi:

- Anh mới đến à?

- Ủa! Không phải em đang ngủ sao?

Hỷ Trân chống tay ngồi dậy. Tuấn Tường nhanh nhẹn:

- Để anh.

Tuấn Tường đỡ Hỷ Trân, rồi kê gối vào tường cho cô.

- Ngủ hoài. Máy ngày nay, em ngủ đến sưng cả mắt rồi nè.

- Anh thấy em vẫn còn ốm và xanh xao.

- Bộ ngủ rồi mập lên ư? Tại "" phọt "" người em chỉ có thể thôi.

- Nghe lời anh tịnh đường đi. Ăn, ngủ, đừng nghĩ ngợi nhiều.
- Nhưng ở trong đây, em buồn lắm. Em muốn đi làm. Tuấn Tường! Xin cho em xuất viện đi.
- Không được.

Hỷ Trân bắt đầu nhõng nhẽo:

- Anh biết tính em rồi, không thể ngồi không. Ở đây thêm một ngày nữa, chắc em chết mất. Tuấn Tường! Anh có thương em không?
- Dĩ nhiên là thương rồi. Anh thương em nên muốn em mau hết bệnh và mạnh khỏe.
- Em đã khỏe nhiều rồi.

Nhìn Hỷ Trân nước mắt chực rơi, không cảm lòng được, Tuấn Tường nói:

- Thôi được rồi, để chút nữa anh đi gặp bác sĩ.
- Ôi! Cảm ơn anh.
- Hỷ Trân! Em có nghe người ta nói là em luôn ăn hiếp anh không vậy?
- Ai nói vậy?
- Anh em Từ Minh đó.

- Họ cùng một phe với anh mà.

Hỷ Trân chồm chồm đôi môi:

- Ồ, nói gì thì nói, công trình thế nào rồi anh.
- Trời hết mưa, bọn anh bắt tay vào việc ngay. Cũng may, hậu quả của cơn lốc hôm đó không hư hại nhiều. Từ Minh và Từ Giao say mê với công việc lắm. Nhờ có họ mà anh được thường xuyên thăm em.

Hỷ Trân trề môi:

- Nói mà không biết xấu. Lợi dụng người khác làm công việc riêng của mình.
- Dùng chữ "" lợi dụng "" thì hơi quá đáng nha. Anh chỉ sắp xếp công việc của mình gọn lại thôi. Ai biểu những trợ lý của mình quá giỏi chi.
- Tối nay, em mượn Từ Giao ngủ với em.
- Cái đó thì ép người rồi. Anh không đồng ý.
- Lấy quyền gì?
- Của một cấp trên. Em cũng phải nghe lời anh.

Hỷ Trân quay mặt đi:

- Đọc tài.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Tuấn Tường chồm người lên, xoay mặt cô lại:

- Giận anh à?

Im lặng.

Tuấn Tường chầnh miệng, anh ngoắc ngoắc tay:

- Cô Hỷ Trân! Xin đừng giận. Nếu cô giận, chú Tường buồn lắm đó. Không có ai nói chuyện, chú ấy sẽ khóc. Hu... hu... hu...

Không nhịn được, Hỷ Trân cười ngặt nghẽo. Cô cười đến gập cả người.

- Thôi, em đau bụng lắm rồi nè. Anh đi thăm bệnh hay là muốn "" ám sát "" bệnh nhân.

Tuấn Tường cũng cười:

- Còn giận anh không?
- Hơi sức đâu mà giận người dung.
- Thú thật, anh rất sợ em buồn và giận.
- Vậy thì hứa đi. Từ đây về sau, đừng làm em buồn và cũng đừng làm em giận nữa.

Tuấn Tường nắm lấy hai tay Hỷ Trân:

- Anh hứa.

Bốn mắt giao nhau, cả Hỷ Trân và Tuấn Tường đều chìm trong ánh mắt của nhau.

Hoạn nạn, họ đã nhận ra chân tình và tình yêu của họ ngày một thẳng cao.

Nếu như không có trận biến cố hôm ấy ở công trường, có lẽ Tuấn Tường và Hỷ Trân chưa dám nhìn thẳng mặt nhau để nhận ra tình cảm của mình. Hai người phải cảm ơn thượng đế đã sắp đặt điều ấy.

Tuấn Tường kéo Hỷ Trân đến gần với mình hơn, anh nong nân trong ánh mắt của cô.

- Anh yêu em

Hỷ Trân mấp máy môi, có lẽ cô nhận được một niềm hạnh phúc quá lớn, nên nói không ra lời. Cô còn chưa dám tin cô có được một người đàn ông yêu thương, lo lắng và quan tâm.

Hỷ Trân trân trọng tình yêu này, bởi vì bây giờ Tuấn Tường chính là bảo vật của cuộc đời cô.

Tuấn Tường nâng nhẹ khuôn mặt của Hỷ Trân lên:

- Em ngồi yên nhé.
- Chi vậy?
- Anh muốn...

Tuấn Tường bất ngờ cúi xuống trên hai phím môi hồng, anh vành môi điều luyện của anh làm cho Hỷ Trân chẳng nói được lời nào. Cô chỉ ú ớ, rồi cũng say trong mật ngọt tình yêu.

Nụ hôn kéo dài tưởng chừng như nghẹt thở. Hỷ Trân ngơ ngậy:

- Anh...

Tuấn Tường rời môi Hỷ Trân, anh nheo mắt:

- Thì ra em chưa biết hôn.
- Ồ...
- Hỷ Trân! Anh xin cảm ơn em
- Về điều gì?
- Nụ hôn đầu đời, em đã dành tặng cho anh.

Hỷ Trân mắc cỡ dấm vào ngực Tuấn Tường:

- Thấy ghét!

Tuấn Tường bưng lấy ngực, gục xuống:

- Úi da!

Như chợt nhớ, Hỷ Trân hốt hoảng:

- Ấy chết! Em xin lỗi. Anh có sao không?

- Đau quá.

- Để em xem nào.

Hỷ Trân mở từng cúc áo của Tuấn Tường. Cô không đề phòng điều gì, vì khuôn mặt cô đang hằn lên vẻ lo lắng:

- Chắc là trúng ngay vết thương cũ của anh rồi.

Hỷ Trân xem xét:

- Không sao đâu.

Cô ngẩng lên, nhưng đã muộn. Bờ môi của Tuấn Tường một lần nữa phủ đầy lên khuôn mặt đẹp của Hỷ Trân.

Biết mình bị gat, Hỷ Trân bậm môi xô mạnh Tuấn Tường té ngửa ra ngoài:

- Anh thật đáng ghét.

Tuấn Tường lồm cồm bò dậy:

- Sao em mạnh tay thế?

- Ai bảo anh liều mạng. Anh có biết đây là đâu không?

- Bệnh viện.

- Lỡ như y bác sĩ hay người khác thấy thì sao đây? Xấu hổ chết đi được.

- Chỉ là chuyện bình thường thôi mà. Hôn nhau cũng là chứng tỏ tình yêu dành cho nhau.

- Nhưng em khác, họ khác.

- OK.

- không được em cho phép, anh không được...

Hỷ Trân đỏ mặt bỏ lưng câu nói. Tuấn Tường trêu:

- Nói tiếp đi.

- Anh tự biết lấy.

- Nhưng anh không thông minh như em.

- Vậy, em không thể nói được.

Tuấn Tường ôm vai Hỷ Trân:

- Được rồi, từ đây về sau, nếu như không được em cho phép, thì anh không được vậy... vậy chứ gì?

- Ừm

- Rồi, anh nghe lời em

- Ngoan.

Tuấn Tường trừng mắt:

- Hồn.

Hỷ Trân nghiêng đầu né tránh cái cú của Tuấn Tường. Tiếng cười của cô vang vọng cả căn phòng.

- Anh ơi! Sao mấy ngày nay, em không thấy Thái Lâm.

- À! Cô ấy đã về lại thành phố rồi.

- Sao lại về? Không phải cô ấy muốn ở lại đây đi tham quan sao?

- Có lẽ mưa bão liên tục, nên cô ấy đã đổi kế hoạch thôi.

Hỷ Trân trầm ngâm:

- Em nghĩ Thái Lâm đã giận em.

Tuấn Tường lắc đầu:

- Không có chuyện đó đâu. Em đừng suy nghĩ lung tung.

- Em... em thấy mình có lỗi với Thái Lâm. Em đã cướp mất tình yêu của cô ấy.

- Em chỉ nghĩ cho người khác, tại sao không nghĩ cho mình? Tình yêu là sự tự nguyện, không tranh giành, không chiếm đoạt cũng không hy sinh. Em đừng bao giờ nghĩ mình có lỗi với Thái Lâm.

- Tại sao em không nghĩ được khi Thái Lâm là người bạn gái đầu tiên của anh? Cô ấy đến trước em.

Tuấn Tường giữ chặt vai Hỷ Trân:

- Em nghe anh nói đây. Tuy Thái Lâm đến trước em, nhưng anh không yêu cô ấy. Đừng để hình ảnh Thái Lâm xen vào tình cảm của chúng ta có được không? Hỷ Trân! Anh yêu em và chỉ cần có em thôi.

- Tuấn Tường!

Hỷ Trân vòng tay qua cổ anh mà nước mắt viên mi. Tuấn Tường lau nước mắt cho cô:

- Khờ quá! Sao phải khóc?

- Tại em hạnh phúc mà.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

- Hạnh phúc thì phải cười. Lúc nào, anh cũng muốn nhìn thấy em cười cả.

- Như thế, người ta sẽ nói em khùng.

- Ai nói mặc ai, miễn với anh, em là người con gái đáng yêu nhất thì được rồi.

Hai người lại ôm chầm lấy nhau. Tuấn Tường hỏi:

- Em có muốn uống rượu không?

- Sao đây? Lại định trêu em nữa à? Hai lần trước em đã say trước mặt anh, bây giờ muốn nhìn thấy nữa à?

- Không có. Anh chỉ uống chúc mừng hạnh phúc của chúng ta.

- Hạnh phúc cũng có thể uống rượu sao?

- Ừm.

- Vậy em tưởng chỉ có đau khổ mới mượn rượu để tìm quên.
- A! Không đánh mà tự khai nha. Thì ra em uống rượu là vì em đau khổ.

Tuấn Tường làm mặt ngầu:

- Nói cho anh nghe mau, tại sao em đau khổ?
- Em... Nói ngay bây giờ à?
- Ừ.

Hỷ Trân còn đang ngập ngừng, bỗng có tiếng nói lớn:

- Tuấn Tường! Mẹ không cho phép con ăn hiếp con dâu của mẹ.

Tuấn Tường và Hỷ Trân đồng quay lại, họ vừa bất ngờ vừa ngạc nhiên:

- Mẹ, Từ Giao!
- Bác gái!

Tuấn Tường bước nhanh đến dìu bà Mỹ Nghi:

- Sao mẹ lại ra đây?
- Mấy hôm trước, mẹ có đọc báo thấy đưa tin công trường do con quản lý bị bão nên xảy ra sự cố, có một người bị tai nạn phải nằm viện. Mẹ lo quá! Gọi điện cho con cũng không được, nên mẹ biểu tài xế đưa mẹ ra đây. Đến công trường không gặp được con, chỉ gặp được cô Từ Giao. Cô ấy nói cho mẹ biết người nằm viện là Hỷ Trân. Sẵn, mẹ nhờ Từ Giao chỉ đường đưa mẹ đến đây thăm Hỷ Trân.

Bà ngồi xuống cái ghế mà Tuấn Tường đã kéo ra.

- Cháu đã khoẻ chưa?
- Dạ, cảm ơn bác. Cháu đã khoẻ nhiều rồi.
- Sao mà để ra nông nỗi này vậy?

Tuấn Tường đỡ lời:

- Chỉ là tai nạn thôi mẹ ạ.
- Có con ở đây, sao con không chăm sóc cho Hỷ Trân?

Hỷ Trân bênh vực:

- Bác ơi! Đừng trách anh Tuấn Tường. Mọi chuyện xảy ra ngoài ý muốn, nhưng bây giờ cháu đã không sao rồi.

Từ Giao thấy mình không nên ở lại trong giờ phút này. Cô lên tiếng:

- Giám đốc! Tôi xin phép. Thưa bà, cháu đi.
- Ừ. Cảm ơn cháu nhiều.

Từ Giao nắm tay Hỷ Trân:

- Mau khoẻ chị nhé.
- Cảm ơn em.

Trong phòng chỉ còn lại ba người, Tuấn Tường hỏi:

- Mẹ có mệt lắm không? Con đưa mẹ về nhà nghỉ.
- Từ thành phố ra đây, đường cũng dễ đi. Mẹ không sao, lo cho Hỷ Trân kia. Con bé ốm đi nhiều.

Tuấn Tường nheo mắt với Hỷ Trân:

- Em thấy mẹ thương em ghê chưa. Từ thành phố ra đây thăm con trai, cuối cùng cũng chỉ hỏi thăm cô con dâu thôi.
- Anh ganh tị à?
- Nếu nói ganh tị thì không. Mẹ thương em cũng như thương anh thôi, bởi vì em thương anh mà.
- Hừ! Ai thèm thương anh chứ. Anh chỉ giỏi ăn hiếp em thôi.

Tuấn Tường quay sang bà Mỹ Nghi:

- Mẹ! Làm chứng cho con nhé. Hỷ Trân nói không thương con, vậy lúc này mẹ bước vào đây đã thấy gì?
- Không thấy gì cả, ngoài việc con làm khó Hỷ Trân.
- Mẹ!

Bà Mỹ Nghi nắm tay Hỷ Trân yêu thương:

- Tuấn Tường ăn hiếp con, thì con cứ nói với bác. Bác không tha cho nó đâu.

Hỷ Trân nghênh mặt:

- Anh đã nghe chưa?

Tuấn Tường xoa hai tay vào nhau:

- Anh biết em có đồng minh rồi, nhưng chẳng lẽ mẹ Ở hoài bên anh?
- Bác gái...

Bà Mỹ Nghi cười cười:

- Tạm thời mẹ để căn nhà ở thành phố cho Tâm Hòa coi sóc. Mẹ sẽ ở lại đây bên Hỷ Trân cho có bạn, coi như là đi du lịch vậy.

Tuấn Tường kêu lên:

- Không được đâu mẹ Oi.
- Tại sao?
- Công việc của chúng con nhiều lắm.
- Mẹ đâu nói là làm phiền hai con. Nè! Tội của con mẹ còn chưa tính sổ đấy.
- Gì vậy mẹ?
- Con còn nhớ trước khi đi Nha Trang, mẹ có hỏi con về Hỷ Trân. Lúc ấy, con một mực phủ nhận, còn nói... không phải là đối tượng gì đó. Bây giờ thì sao?

Tuấn Tường gãi đầu:

- Mẹ không thể trách con được. Tại lúc đó Hỷ Trân chưa có "" tín hiệu "", nên con không dám nói bừa.
- Còn bây giờ?
- Đợi Hỷ Trân xuất viện, được không mẹ?
- Đương nhiên là được. Nhưng mẹ muốn biết hai đứa đã dự định gì chưa? Thú thật, mẹ nôn nóng uống rượu mừng lắm rồi. Hay là vậy, sau chuyến đi Nha Trang này, mẹ sẽ ghé sang nhà của Hỷ Trân thăm hỏi. Cháu thấy thế nào Hỷ Trân?
- Dạ...

Hỷ Trân nhìn Tuấn Tường, hai người nhìn nhau như hội ý. Tuấn Tường ngập ngừng:

- Mẹ Oi! Từ từ đi. Hỷ Trân còn nằm viện, công việc của chúng con chỉ mới bắt đầu thôi.
- Lần nữa nữa, phải không?

- Không phải... Nhưng phải hỏi ý kiến của Hỷ Trân đã. Lỡ như cô ấy không đồng ý lấy con thì sao đây? Lúc đó, con không biết trốn đi đâu.
 - Không phải hai đứa yêu nhau sao?
 - Thì đúng. Nhưng con yêu cô ấy nhiều hơn.
- Hỷ Trân bặm môi, véo vào hông Tuấn Tường:
- Úi da!
 - Tình yêu cũng có người yêu nhiều yêu ít sao?
 - Có chứ? Anh yêu em trước và yêu nhiều hơn.
 - Được rồi, anh cứ giành đi. Em có quyết định sẽ không ưng lấy anh.
 - Ồ...

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

- Tại vì có người nói bây giờ thì yêu nhiều, nhưng mai một cưới nhau rồi thì sẽ cảm thấy chán. Nhiều người đàn ông ra ngoài "ăn phở" là vậy.

Tuấn Tường nhăn nhó:

- Anh khác, họ khác.
- Có gì khác nhau đâu, anh và họ đều là đàn ông.
- Nhưng anh yêu một người và chung thủy với một người đó mà thôi.
- Nói anh đừng buồn. Trên đời này, em chưa dám tin tưởng vào một người đàn ông nào cả. Tuy bây giờ anh yêu em, nhưng biết đâu mai một, anh gặp được cô gái khác thì anh lại quên em.

Hỷ Trân bước xuống giường khuôn mặt cô chột buồn:

- Em ra ngoài cho thoáng một chút.

Hỷ Trân quay sang bà Mỹ Nghi:

- Bác ở lại nói chuyện với anh Tuấn Tường nhé.
- Hỷ Trân!

Bà Mỹ Nghi nhìn theo:

- Con bé làm sao vậy?

Tuấn Tường lắc đầu:

- Con cũng không biết nữa. Chắc có lẽ lời con nói có gì đó làm cho cô ấy buồn.
- Hỷ Trân là một cô gái tốt, nếu con không yêu cô ấy, thì không nên đùa giỡn.
- Mẹ! Mẹ nói cái gì vậy? Những gì con dành cho cô ấy là thật lòng đó.
- Thế thì tại sao Hỷ Trân lại nói những lời xa xôi?
- Con... có lẽ Hỷ Trân đang có tâm sự. Để lát nữa con nói chuyện với cô ấy.
- Tuấn Tường này!

- Dạ.

- Hôm nay ra đến đây, mẹ rất vui. Thấy con và Hỷ Trân yêu thương nhau, mẹ không mong ước gì hơn. Đừng làm cho mẹ thất vọng nhé, Tuấn Tường. Mẹ già rồi, cuộc sống không còn bao lâu nữa. Điều duy nhất mà mẹ chờ đợi đó là con sớm cưới vợ. Có như thế, mẹ mới yên tâm..

- Mẹ!

Tuấn Tường ôm vai bà Mỹ Nghi mà lòng chột buồn. Tại sao cho đến bây giờ, anh mới nhìn thấy sự khát khao của mẹ. Những năm tháng qua, anh đã để lại sau lưng bao ước muốn của mẹ để đeo đuổi sự nghiệp cho mình.

Anh thương mẹ nhưng anh không làm gì cho mẹ cả. Anh không quan tâm mẹ nghĩ gì và muốn gì. Giờ đây, nhìn lại tóc mẹ đã bạc nhiều rồi, khuôn mặt mẹ hằn lên rất nhiều nếp nhăn. Bỗng phẫn làm con, anh càng không thể làm cho mẹ buồn.

Hít thở, Tuấn Tường gật đầu:

- Được rồi, con hứa với mẹ. Con nhất định đưa về cho mẹ một nàng dâu ngoan và hiếu thảo.

Bà Mỹ Nghi mỉm cười:

- Lời hứa này, con đã hứa với mẹ lúc ở nhà rồi mà.

- Bây giờ, con khẳng định một lần nữa. Chắc chắn nàng dâu sau này của mẹ chỉ có Hỷ Trân thôi.

- Mẹ thích lắm. Thôi, con ra tìm Hỷ Trân vào đây đi.

- Vâng. Mẹ ngồi đây đợi chúng con nhé.

Tuấn Tường mở cửa, Hỷ Trân đã đứng đó từ bao giờ. Cô chớp mắt:

- Xin lỗi, em đã nghe hết những gì anh nói với mẹ. Tuấn Tường! Anh không buồn em chứ?

Tuấn Tường nắm tay Hỷ Trân:

- Khò quá. Anh sợ em giận anh thì đúng hơn.

- Em đáng trách thật, tự nhiên lại bỏ ra ngoài khi bác gái...

- Mẹ anh không quan tâm đâu, đừng áy náy. Bà thương em lắm.

- Anh và bác gái đừng tốt với em quá. Em... em không xứng đáng. Em...

- Hỷ Trân! Đừng nói nữa, anh đã biết hết rồi.

Hỷ Trân mở to mắt:

- Anh biết gì?

- À! Anh biết gì sao em đau khổ, nhưng anh không có cố ý.

- Nếu anh đã biết, thì em không cần phải nói. Em là một đứa con gái không trong sáng, em cảm thấy mình không xứng đáng với tình yêu của anh.

Tuấn Tường vuốt tóc cô:

- Trong tình yêu không có chữ xứng đáng hay không xứng đáng. Ta chỉ cần yêu nhau chân thật mà thôi.

- Nhưng trong tình yêu cũng cần sự chung thủy vậy.

- Đúng.

- Vậy em là một người không chung thủy. Em yêu, nhưng em đã vội quên...

- Hỷ Trân! Em nghe đây. Anh yêu một người, anh không quan tâm đến quá khứ của người đó như thế nào, chỉ cần biết hiện tại người đó cũng yêu anh là đủ. Còn em, em nói em không thủy chung thì không đúng. Nếu em thật sự yêu bằng trái tim mình, thì em không dễ gì quên. Cho nên em không cần thiết cho mình có lỗi với mỗi tình đầu và có lỗi với anh. Hãy sống một cách vô tư, thoải mái và hãy nhận những gì mình xứng đáng được nhận. Em hiểu anh nói gì không?

Hỷ Trân gật nhẹ, Tuấn Tường ôm vai cô:

- Chúng ta vào đi, đừng để mẹ chờ.

Đi trong vòng tay Tuấn Tường, Hỷ Trân đã tạm yên lòng. Đến trước mặt bà Mỹ Nghi, cô lí nhí:

- Cháu xin lỗi bác.

- Không sao. Thấy cháu và Tuấn Tường vui vẻ với nhau, bác mừng lắm.

Tuấn Tường đỡ Hỷ Trân lên giường:

- Em nằm nghỉ đi. Bây giờ anh đưa mẹ về nhà, chiều anh trở lại.

Bà Mỹ Nghi đứng lên vui vẻ:

- Cháu mau hết bệnh để đưa bác đi tham quan. Phong cảnh Nha Trang tuyệt đẹp, ra đến đây mà ở nhà thì phí lắm.

Tuấn Tường kêu lên:

- Mẹ bảo Hỷ Trân đưa mẹ đi tham quan à? Cô ấy chỉ biết có biển thôi. Hôn tháng nay, biển gắn liền với đời sống cô ấy đấy. Không tin, mẹ ra bãi biển Nha Trang xem, chỉ toàn là dấu chân cô ấy.

Hỷ Trân phụng phịu:

- Anh có cần phải mĩa mai em như vậy không? Thật đáng ghét.

Bà Mỹ Nghi không đồng ý:

- Con không thể nói Hỷ Trân như thế. Yêu cảnh thiên nhiên như thế nào là quyền tự do của mỗi người. Hỷ Trân thích biển, mẹ cũng thích biển vậy. Bởi vì biển mang tính cách của hai con người: Dịu êm và dữ dội. Hai tính cách hòa lẫn vào nhau tạo nên một con người mạnh mẽ.

Hỷ Trân hất mặt:

- Anh nghe chưa?

- Dạ, thưa tiểu thư, tôi nghe. Thời nay có phụ nữ thì mới có cuộc sống, nên tôi đâu dám cãi.

Tuấn Tường đầu hàng, Hỷ Trân thích lắm. Cô nhắc nhở:

- Anh đưa bác gái về nhà nghỉ đi, em ở một mình được rồi.

Bà Mỹ Nghi vẫy tay:

- Bác về đây.

- Chào bác.

Thừa lúc bà Mỹ Nghi quay lưng, Tuấn Tường lén hôn nhanh lên mặt Hỷ Trân:

- Tạm biệt em.

- Quỉ anh à!

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Đang cầm cúi bên bàn vẽ, Hỷ Trân buông viết thờ dài:

- Buồn thật đó, cuối tuần cũng phải làm việc. Biết vậy hôm qua, em về chung với bác gái thăm nhà. Em nhớ mẹ và chị Hai quá.

Tuấn Tường ngẩng lên:

- Em đang trách anh vì anh kêu em ở lại chứ gì?
- Không có. Nếu em muốn đi, chẳng ai có thể giữ được bước chân em. Chỉ tại em sợ anh một mình buồn, nên ở lại.
- Sợ anh buồn ư?
- Ủ, nhưng em đã lắm. Ngày cuối tuần, anh không có buồn vì đã có những trang giấy làm bạn. Em ở lại cũng bằng thừa.

Tuấn Tường bước sang chỗ Hỷ Trân, anh kéo cô đứng lên rồi ngồi xuống chỗ cô, sau đó ấn cô ngồi lên đùi mình. Tuấn Tường vòng tay siết chặt Hỷ Trân:

- Em giận anh à?
- Không.
- Không giận sao nói lấy? Nếu em muốn về thăm nhà, ngày mai anh cho em nghỉ phép về.
- Về một mình cũng buồn lắm, chi bằng em không về. Anh thử nghỉ đi, ngồi xe vào thành phố bảy, tám tiếng đồng hồ, ngán lắm.
- Vậy em muốn anh làm sao, em mới vui?

Hỷ Trân chồm chồm môi:

- Chúng ta ra biển chơi đi.
- Ngay bây giờ à?
- Ủ.

Hỷ Trân nhướn mắt:

- Anh không muốn đi chứ gì? Thì thôi, em đi một mình.

Cô nhón lên đã bị Tuấn Tường kéo xuống:

- Em đó nha. Lúc này giới làm eo, làm sách với anh. Anh có nói là không đi chơi với em đâu. Nhưng trước khi đi, chúng ta phải dọn dẹp giấy tờ cho gọn lại đã.
- Ủ há. Cẩn thận vẫn tốt hơn. Em xin lỗi anh nha.
- Hiểu lắm, xin lỗi thế là xong à?
- Thế anh muốn gì?

Tuấn Tường chia má:

- Hôn anh một cái là huê.

Hỷ Trân lúc lắc cái đầu:

- Thôi, kỳ lắm. Ai đòi con gái hôn con trai.
- Vậy thì anh hôn em.
- Anh là chúa ăn gian.

Tuấn Tường làm mặt giận:

- Như thế này không được, như thế kia không được, thế là sao?
- Anh giận hả?
- Ủ đó.
- Vậy...

Hỷ Trân nhắm mắt lại:

- Nè! Hôn đi.

Tuấn Tường nín cười:

- Trời đất! Cho anh hôn mà anh tưởng chừng như anh cưỡng bức em vậy.

- Đừng nói nhiều, không hôn thì... thôi.

- Hôn, anh hôn.

Tuấn Tường kê má vào má cô bé:

- Không cảm giác tí nào.

- Có hôn thì được rồi. Bây giờ dọn dẹp giấy tờ được chưa?

- OK.

Hỷ Trân và Tuấn Tường bắt tay vào mớ giấy tờ ngồn ngồn của mình. Vừa làm, vô tình cặp mắt Hỷ Trân chạm vào tờ lịch. Cô lẩm bẩm:

- Hai lăm rồi sao? Vậy còn hai ngày nữa là tới lễ đính hôn của chị Hai, cô không thể không về.

Hỷ Trân ngẩng lên:

- Tuấn Tường!

- Gì thế em?

- Em muốn về nhà.

- Thôi chứ, đừng đổi ý liên tục.

- Không, sắp đến lễ đính hôn của chị Hai em rồi.

Tuấn Tường ngừng tay:

- Bao giờ?

- Hai mươi bảy tháng tám.

- Còn hai ngày nữa à?

- Vâng.

Tuấn Tường không cần suy nghĩ:

- Tối mai, anh sẽ về với em.

- Thật không?

- Anh có gạt em bao giờ.

Hỷ Trân vui mừng:

- Ôi! Cảm ơn anh, Tuấn Tường.

Cô bỗng ngập ngừng:

- Còn công việc của chúng ta?

- Em không cần phi lo. Anh rất yên tâm về Từ Minh và Từ Giao. Với lại về lần này, cũng một công hai ba chuyện. Anh muốn ghé ngang công ty giải quyết một số vấn đề.

- Em về thăm nhà còn anh về vì công ty, tội cho anh quá.

Tuấn Tường cười:

- Nếu tội anh thì thương anh nhiều hơn đi.
- Đừng có ham
- Hỷ Trân nè!
- Dạ.
- Anh muốn đi dự lễ đính hôn, sẵn dịp ra mắt gia đình em, em có đồng ý không?

Đang vui, Hỷ Trân chợt buồn. Tuấn Tường tỉnh mắt:

- Em sao vậy?
- Chuyện ra mắt gia đình anh để dịp khác được không? Em chưa nói chuyện của chúng ta cho mẹ biết. Em...
- Em sợ mẹ không đồng ý chuyện của chúng ta?
- Em không biết, nhưng em có cảm giác...

Tuấn Tường nhìn vào mắt Hỷ Trân:

- Em đang nói dối anh có phải không? Thật ra, em không muốn anh ra mắt gia đình, bởi vì em không thật lòng yêu anh.

Hỷ Trân bịt tai, cô không muốn nghe lời anh nói.

- Không phải, không phải.

Tuấn Tường bực dọc:

- Vậy tại sao, em nói đi?
- Em... Tuấn Tường! Đừng có ép em.

Tuấn Tường mím môi, gương mặt anh hằn vè đau đớn:

- Em không nói, anh cũng có thể hiểu. Anh không trách em đâu, chỉ trách anh đặt tình yêu không đúng chỗ, để bây giờ phải đau khổ.
- Tuấn Tường...
- Em không quên được mối tình đầu của mình cũng không sao. Anh có thể chờ đợi và chấp nhận em mà Hỷ Trân, đừng rời xa anh có được không? Anh yêu em mà anh cứ phải phập phồng lo sợ... sợ một ngày nào đó anh sẽ mất em.

Hỷ Trân bật khóc, cô giữ lấy khuôn mặt Tuấn Tường trong tay mình.

- Nghe em nói có được không? Em không phủ nhận với anh là em đã từng yêu và đã từng đau khổ, nhưng đó đã thuộc về dĩ vãng rồi. Em cứ tưởng mình không thể quên được tình yêu đó, nhưng thật không ngờ em lại quên nó một cách dễ dàng. Anh có biết vì sao không?

Hỷ Trân mỉm cười:

- Thật ra, cái mà em gọi là tình yêu không phải là tình yêu. Em chỉ thích người ta từ hình ảnh ban đầu mà thôi. Sau đó, em gặp anh, rồi cùng làm việc chung với anh... Lúc đó, em mới có cảm giác tình yêu như thế nào. Tuấn Tường! Em yêu anh là một tình yêu chân thật không giả dối. Nhưng mỗi lần nghĩ đến Thái Lâm, em thấy mình là một người bạn đầy tội lỗi.
- Anh đã bảo em đừng suy nghĩ nhiều rồi. Chẳng lẽ vì Thái Lâm mà em và anh đều đau khổ sao? Bây giờ em chấp nhận xa anh thì anh cũng đâu trở lại với Thái Lâm được. Anh đâu có yêu cô ấy?
- Nhưng mà Thái Lâm yêu anh.
- Chẳng lẽ Thái Lâm yêu anh, thì buộc anh cũng phải yêu cô ấy hay sao? Em có suy nghĩ đó từ đâu vậy? Thật em làm cho anh tức chết em mới chịu hay sao?
- Em không có ý làm anh buồn, nhưng anh biết Thái Lâm đến nhà em tỏ ra đau khổ khi bị người khác chiếm đoạt tình yêu của mình. Anh nói đi, em phải làm sao đây.
- Có chuyện đó nữa à?

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48

- Lần trước, em gọi điện về, chị Hai đã kể hết cho em nghe. Mẹ em đang rất buồn.

Tuấn Tường tức giận, anh nắm tay xuống bàn:

- Thái lâm thật là quá đáng.

- Anh đã hiểu vì sao em không thể đưa anh về giới thiệu với gia đình trong lúc này. Em sợ mẹ em sẽ nói những lời không hay dành cho anh. Tuấn Tường! Cho em thời gian đi để em giải thích cho mẹ hiểu.

Tuấn Tường, buông tiếng thở dài:

- Xin lỗi em, Hỷ Trân. Tại anh không tốt đã nghĩ quấy cho em.

- Đừng nói vậy. Thái Lâm là bạn em, em không muốn hai đứa trở mặt nhau, càng không muốn anh buồn.

- Nhưng anh thì không muốn em phải buồn và khổ. Bây giờ, anh phải làm sao để mẹ em chấp nhận anh?

Tuấn Tường buông tiếng thở dài:

- Xin lỗi em, Hỷ Trân. Tại anh không tốt đã nghĩ quấy cho em.

- Đừng nói vậy. Thái Lâm là bạn em, em không muốn hai đứa trở mặt nhau, càng không muốn anh buồn.

- Nhưng anh thì không muốn em phải buồn và khổ. Bây giờ, anh phải làm sao để mẹ em chấp nhận anh?

- Mẹ em không phải khổ, nhưng mẹ em không thích con gái của mình cướp người yêu của kẻ khác. Dù gì Thái Lâm cũng đã để lại cho gia đình em một ấn tượng.

- Trong gia đình không ai tin em à?

- Có... chị Hai.

- Vậy là được rồi. Chị Hai, cộng thêm ông anh rể tương lai của em. Bây giờ, ai cứu bồ chúng ta được thì cứ nhờ.

- Để em cố gắng. Nhưng người duy nhất cứu được chúng ta chỉ có Thái Lâm. Hiện tại, cô ấy hận chúng ta đến tận xương tủy. Thái Lâm chắc chắn không làm được...

- Khi về thành phố, anh sẽ tìm gặp Thái Lâm. Không có tình yêu cũng phải giữ cho nhau tình bạn đẹp chứ.

Tuấn Tường an ủi:

- Thôi, em đừng buồn nữa. Cho dù có xảy ra chuyện gì, anh vẫn mãi bên em không thay lòng.

Anh vui vẻ lên:

- Bây giờ chúng ta ra biển chơi nhé. Mọi ưu phiền hãy mang trút ra biển để cho sóng biển cuốn trôi đi.

Tuấn Tường làm huê:

- Em cười đi.

Hỷ Trân phát nhẹ lên vai anh:

- Anh đó, chỉ giỏi tài chọc cho người ta khóc rồi chọc cho người ta cười, ngoài ra chẳng biết làm gì được.

- Ai nói?

- Chứ còn gì nữa.

- Anh biết yêu em nha.

- Hứ!

Hỷ Trân bỏ ra ngoài:

- Anh chuẩn bị đi, em gọi điện cho anh em Tử Giao.

- Nói cô ấy rủ thêm bạn trai và Tử Minh đưa thêm bạn gái đi theo.

Hỷ Trân nhắc ông nghe, bấm số. Sau một hồi chuông dài, thì có tín hiệu trả lời máy.

- Alo.

- Tử Giao!

- A, chị Hỷ Trân!

- Em đang làm gì đó?

- Nghe nhạc.

- Còn anh Tử Minh?

- Anh ấy ở trong phòng.

- Hai người rảnh không?

- Bộ có tiết mục gì hả chị?

- Anh Tường rủ mọi người ra biển chơi thôi.

Tử Giao hưởng ứng:

- Được đó. Cũng lâu rồi, em không ra biển.

- Nè! Hai người có bạn thì cứ đưa theo, miễn phí.

- Em thì chưa đến lúc, còn anh Hai thì... chị ấy đã vào thành phố sáng nay.

- Tiếc nhì! Có dịp, chị cũng muốn biết người phụ nữ của anh Minh.

- Thua chị là cái chắc.

- Đừng nên so sánh như thế, vì đó là tình yêu.

- Chị có Tuấn Tường, hạnh phúc mà em thấy ganh tị.

- Thôi đi cô. Miệng lưỡi cô lúc này cũng dữ quá há.

Tử Giao cười.

- Chuẩn bị đi, khoảng hai mươi phút sau, chị và Tuấn Tường đến đón hai người.

- Vâng.

Hỷ Trân gác máy, cô cất tiếng gọi:

- Tuấn Tường! Xong chưa anh?

- Xong rồi. Chúng ta có thể khởi hành.

Tuấn Tường hiện ra với bộ đồ Jean, áo thun, trông anh khác hẳn và đẹp trai lạ.

Hỷ Trân chớp mắt:

- Em nhìn không ra.

- Thì là anh chứ ai.

Hỷ Trân nhón người hôn lên má người yêu:

- Anh thật tuyệt vời!

Tuấn Tường chia thêm một bên má:

- Còn bên đây.

- Hử! Anh tham lam quá.

Hai người cùng ra ngoài. Hỷ Trân cặp tay Tuấn Tường:

- Anh! Từ Minh đã có tình yêu.

- Sao em biết?

- Từ Giao nói.

- vậy anh phải chúc mừng cậu ta rồi.

- Chuyện ấy tất nhiên rồi.

o O o

Hỷ Trân tung tăng trên cát, cô như con chim sáo nhỏ được sổ lồng.

- Từ Giao! Phía bên này nhiều vỏ sò, vỏ ốc đẹp lắm nè.

- Chị Hỷ Trân! Đừng đi xa quá, để em gọi Tuấn Tường và Từ Minh.

- Mặc kệ họ đi. Hai người đàn ông ấy không biết nét đẹp và sự lãng mạn của thiên nhiên như thế này đâu. Chị em ta hãy đi nhặt vỏ sò, kéo nước biển dâng cao thì không thấy gì đâu.

Từ Giao ủa theo Hỷ Trân:

- Chị nhặt được nhiều không? Đưa em xem.

- Đây này!

- Ô, đẹp quá! Chị cũng biết chơi những thứ này nữa à?

- Bộ chỉ có mình em biết thôi sao?

- Em cứ tưởng những người sống ở thành phố...

- Cũng tùy theo người thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Hỷ Trân cảm cúi nhặt. Do không đề phòng, cô đã bị sóng biển vỗ mạnh làm té ngã, quần áo nhuộm màu nước biển.

Từ Giao bật cười, cô dùng tay gạt nước vào người Hỷ Trân. Hai người đùa với nhau, tiếng cười của họ vang dội cả một góc trời.

Từ xa, Tuấn Tường và Từ Minh phóng tầm mắt theo hai cô gái. Họ thật trẻ trung vô tư khi không còn là những con người bận rộn với công việc. Hỷ Trân như là một đứa trẻ, tiếng cười của cô không ai có thể nghĩ rằng cô là con người tài giỏi và bản lĩnh.

Lúc Từ Minh biết Hỷ Trân cho đến nay, cô hiếm hoi lắm mới có nụ cười. Bao giờ cũng trầm tư và có vẻ nghiêm túc lắm. Làm một người phụ nữ mà quá cứng nhắc cũng không hay.

Từ Minh buột miệng:

- Hỷ Trân hôm nay khác với Hỷ Trân của những ngày qua.
- Ý cậu muốn nói cô ấy vui hơn chứ gì?
- Đúng đó. Liều thuốc tình yêu có khác.

Tuấn tường mỉm cười:

- Tôi mong muốn cô ấy luôn vui tươi như vậy. Cứ mỗi lần nhìn thấy nỗi buồn hiện lên mặt cô ấy, là tôi thấy nao lòng. Hỷ Trân đáng hưởng hạnh phúc. Cô ấy không thể bị tổn thương và đau khổ.
- Anh thật là diễm phúc.
- Hỷ Trân chẳng những là người yêu tuyệt vời, cô ấy còn là người phụ nữ biết cảm thông, chia sẻ và hiểu chuyện. Ở cạnh Hỷ Trân, tôi không cảm thấy bị áp lực và căng thẳng. Có phải tôi là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời không?
- Anh còn phải hỏi. Thấy anh và cô ấy tôi muốn ganh tị.

Từ Minh chồm qua, hỏi nhỏ:

- Bí quyết gì để anh có được Hỷ Trân vậy? Theo tôi được biết, Hỷ Trân là một cô gái cứng rắn và hơi ngang bướng. Muốn được tình yêu của cô ấy không dễ gì đâu.
- Tôi chẳng có bí quyết gì ngoài sự kiên nhẫn và gan lì. Thật sự để có được Hỷ Trân là cả một giai đoạn dài. Với lại, hình như chúng tôi có duyên với nhau. Tôi không ngại nói cho cậu biết, lúc gặp Hỷ Trân, tôi đang có bạn gái.
- Có phải là cô gái mà chúng tôi gặp lúc Hỷ Trân bị ti nạn không?
- Phải. Cô ấy tên Thái Lâm. Nhưng rất tiếc tình cảm tôi dành cho cô ấy không phải là tình yêu. Gặp Hỷ Trân rồi, con tim tôi mới rung động thật sự, và mọi cái bắt đầu từ đây.

Tuấn Tường trầm giọng:

- Hỷ Trân không dễ dàng chấp nhận tôi đâu. Khi biết yêu tôi, cô ấy luôn dằn vặt với lương tâm của mình. Cô ấy sợ mình là bạn phản bội...
- Anh muốn nói...
- Thái Lâm là bạn của Hỷ Trân.
- Thì ra... Thế mọi chuyện giải quyết như thế nào?
- Tôi không muốn cho ai phải đau khổ, nhưng tôi không còn cách nào khác. Tôi chọn Hỷ Trân bởi vì tôi yêu cô ấy. Còn Thái Lâm chỉ có thể giữ ở một tình bạn mà thôi. Tôi là người đem lại đau khổ cho Thái Lâm, tôi chỉ hy vọng cô ấy sớm quên tôi đi, để tìm cho mình một người đàn ông xứng đáng hơn tôi nhiều.
- Thái Lâm yêu anh, cô ấy không dễ gì quên đâu. Hỷ Trân có ý kiến gì không?
- Cũng từ chuyện của Thái Lâm, mà cô ấy không có được nụ cười trọn vẹn.
- Tôi nghĩ tình trạng này không nên kéo dài. Nó sẽ ảnh hưởng đến tình yêu hạnh phúc của hai người.
- Tôi biết, cho nên chiều mai, chúng tôi về lại thành phố để giải quyết mọi chuyện. Sẵn dịp là lễ đính hôn của chị Hai Hỷ Trân.

Từ Minh tròn mắt:

- Anh và Hỷ Trân cùng đi?
- Ừ. Bộ có gì trở ngại à?
- Vậy... công việc ở ngoài này?
- Có cậu và Từ Giao rồi? Chúng tôi chỉ đi vài ngày thôi.
- Vì tình yêu muôn năm của hai người, bọn tôi đành hy sinh vậy.

- Nói nghe vĩ đại quá.
- Cao cả vậy thôi chứ.
- Vậy tôi phải cảm ơn anh em cậu rồi.
- Điều đó tất nhiên.
- Hừ! Đến bây giờ, tôi mới biết cậu đẩy Tử Minh. Tôi không làm khi chọn cậu làm việc chung với tôi.

Tuấn Tường thúc vào hông Tử Minh anh đề nghị:

- Chúng ta làm bạn với nhau đi, dù sau này công trình có hoàn thành.
- Anh nói thật chứ?
- Tôi đùa với cậu chắc.
- Vậy thì OK.

Hai bàn tay đánh đập vào nhau, rồi hai người cùng cất tiếng cười. Nụ cười của thỏa lòng và vui vẻ.

Tuấn Tường đốt cho mình điều thuốc, anh nghiêng nghiêng đầu:

- Nghe nói cậu đã tìm được niềm vui cho mình.
- Tử Giao đã nói ư?
- Mà có đúng không?

Tử Minh ngượng ngùng như chàng trai mới lớn:

- Chúng tôi quen nhau tại bãi biển Nha Trang này. Cô ấy là dân thành phố, nhưng rất giản dị và chân tình. Có lẽ tôi đã chọn cô ấy nhờ những đức tính ấy. Nếu nói đến giai đoạn như anh, thì chưa đâu. Hai chúng tôi đều mới bắt đầu.
- Cả hai đều cho nhau cơ hội, như thế là một khởi đầu tốt. Xin chúc mừng cậu!
- Cảm ơn anh.
- Ngày nào đó, hai người phát thiệp mời thì người đầu tiên phải là tôi đó.
- Tôi nhớ mà.

Tiếng Hỷ Trân lạnh lạnh:

- Hai anh đừng còn ngồi đó làm gì. Mau ra đây đi. Nhanh lên!

Tử Minh đẩy vai Tuấn Tường:

- Anh đi đi, nếu không người đẹp giận bây giờ.
- Còn cậu?

Tử Minh nhún vai:

- Em gái tôi không nhõng nhẽo lắm đâu, với lại tôi cũng ít chiều cô ấy. Phụ nữ mà chiều chuộng mãi, họ sẽ làm tới đấy.

Tuấn Tường lắc đầu cười rồi bỏ đi. Thấy Tuấn Tường, Hỷ Trân nhí nhảnh kéo tay anh:

- Xem nè! Em và Tử Giao lượm được rất nhiều vỏ sò đẹp.
- Vậy nãy giờ em chỉ lượm vỏ sò thôi à?
- Hừm! Mục đích của em ra bãi biển là vậy mà.

Tuấn Tường nhìn quanh:

- Tử Giao đâu?

- Ở đằng kia. Chúng ta đến đó đi.

Tuấn Tường ghi lại:

- Khoan đã! Em đã lượm đủ chưa?

- Biết bao giờ cho đủ, nhưng chi vậy anh?

Tuấn Tường ôm bụng nhăn nhó:

- Anh chịu hết nổi rồi đây này.

Hỷ Trân nhìn cái đồng hồ xinh xắn trên tay, rồi kêu lên:

- Ấy chết! Đã quá trưa rồi. Xin lỗi anh, em mê chơi quá.

Cô lẳng xẵng:

- Để em gọi Tử Giao, rồi chúng ta cùng đi ăn nhé.

Tuấn Tường phì cười, bởi lần đầu tiên anh mới biết Hỷ Trân vẫn còn trẻ con.

"" Trong đôi mắt em, anh là tất cả?

Là nụ cười, là ánh mắt yêu thương

Bờ môi ơi, đừng lãng quên giây phút đó

Nụ cười đầu, mật ngọt của tình yêu... ""

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Lễ đính hôn của Hữu Trân diễn ra trong bầu không khí vui vẻ. Sắc mặt người nào cũng mang màu hồng, bởi đó là màu của hạnh phúc mà.

Hỷ Trân ở Nhà Trang về kịp hôm qua và có thể phụ giúp gia đình. Từ sáng đến giờ, cô lẳng xẵng tiếp khách khứa và người thân. Một muốn dứt hơi, nhưng mà rất vui.

Hỷ Trân đứng ở một góc nhìn Hữu Trân. Chị Hai cô thật là hạnh phúc. Từ Nam là một người đàn ông tốt, gia đình khá giả thêm cha mẹ chồng hiền lành và vui tính. Nhìn cách bên ngoài cũng biết họ rất thương dâu. Bây giờ coi như chị Hai cô không còn lo lắng nữa rồi. Lễ đính hôn, đôi bên được gọi cha mẹ cũng giống như vợ chồng, yêu và được lấy người mình yêu còn gì bằng, phải không?

Chợt nghĩ đến mình, Hỷ Trân thở dài. Cô phải mở lời như thế nào với mẹ đây? Chẳng lẽ cứ mãi trong im lặng thì tình yêu của cô và Tuấn Tường phải chờ đến bao giờ?

Cô cũng ước được mặc chiếc áo dài màu hồng kia giống như chị Hữu Trân. Được cặp tay Tuấn Tường đi chào mọi người để được chia vui trong niềm hạnh phúc.

Nhưng... Hỷ Trân rời khỏi chỗ đứng bỏ về phòng. Ngày một là cô phải trở lại công trường rồi. Nếu bây giờ cô không can đảm lên, thì mãi mãi cô sẽ không nói được.

Hỷ Trân nằm dài ra giường, nhất định đêm nay cô phải gặp mẹ.

- Cộc... Cộc... Cộc...

Kèm theo tiếng gõ cửa là giọng nói của bà Bích Dung:

- Hỷ Trân! Con có ở trong phòng không?

- Mẹ!

Hỷ Trân ngồi dậy:

- Hỷ Trân! Sao sắc mặt con kém thế? Bộ không được khoẻ hả?
- Dạ, không có gì. Có lẽ đêm qua con thức hơi khuya.
- Con đấy.

Bà Bích Dung ngồi xuống mép giường:

- Lần này về nhà mẹ thấy con ốm đi rất nhiều. Hay là con xin chuyển về đây đi Hỷ Trân. Gần gia đình để có người quan tâm, săn sóc con.

Hỷ Trân lắc đầu:

- Không được đâu mẹ. Công việc ở ngoài ấy của con đang tiến hành rất thuận lợi, con không thể bỏ ngang được, không ai có thể thay thế con.

Bà Bích Dung nhíu mày:

- Con yêu công việc đến vậy sao? Hay con không nỡ xa giám đốc Văn Tuấn Tường của con?
- Mẹ...
- Hỷ Trân! Trong nhà này, chưa ai làm chuyện có lỗi với người khác. Nếu con muốn mẹ còn có thể bước ra đường, thì hãy dừng ngay công việc ở Nhà Trang.
- Mẹ. Con và anh ấy thật lòng yêu nhau.
- Thì ra... THÁI LÂM nói đâu có sai. Con đã cướp tình yêu của cô ấy. Hỷ Trân! Con thấy có xứng đáng làm bạn với người ta hay không?
- Mẹ! Chuyện không phải như Thái lâm nói đâu.

Bà Bích Dung có vẻ giận:

- Con đừng biện hộ cho việc làm tội lỗi của mình.
- Mẹ! Con và Tuấn Tường đến với nhau không có lỗi với ai hết. Tuấn Tường không có yêu Thái Lâm.
- Chẳng lẽ Thái Lâm bịa chuyện?
- Lúc trước hai người có quen nhau thật, nhưng Tuấn Tường cảm thấy mình không thể yêu được Thái Lâm, nên anh ấy đã nói rõ ràng. Nhưng Thái Lâm thì không chấp nhận, cô ta luôn bám theo để làm khó chúng con.
- Cậu ta có thể chia tay dễ dàng với người bạn gái của mình như vậy, là người đàn ông không tốt rồi, tại sao con còn yêu? Con muốn ném mùi đau khổ ả?

Bà Bích Dung cứng rắn:

- Bắt đầu từ ngày mai, con nộp đơn xin chuyển về thành phố đi. Mẹ không muốn con tiếp tục lún sâu vào tội lỗi. Bằng không thì xin nghỉ, ở nhà quản lý cửa hàng hoa cho mẹ.
- Mẹ. Con không thể được đâu.
- Nếu không nghe lời mẹ, thì đừng nhìn mặt mẹ.
- Mẹ...

Nhưng bà Bích Dung đã đi ra ngoài. Hỷ Trân ôm mặt khóc. Tại sao mẹ không nghe cô giải thích chứ? Tuấn Tường ơi! Em phải làm sao đây?

Lại có tiếng gõ cửa, Hỷ Trân lau nhanh giọt nước mắt.:

- Mời vào.

Hỷ Trân mở cửa vào:

- Làm gì ở trong đó vậy? Ra chụp hình đi.

Hỷ Trân từ chối

- Em không chụp đâu.
- Vậy có người muốn gặp em, em có tiếp không?
- Ai vậy?
- Là ta đây.

Hỷ Trân sáng mắt:

- Thành Thực! Mày vào đây đi.

Hữu Trân khép cửa:

- Không phiền hai đứa đâu.
- Cảm ơn chị.

Thành Thực nhào lên giường ôm lấy Hỷ Trân:

- Lâu quá tao không gặp mày. Sao công việc tốt đẹp chứ?
- Tất nhiên. Ê! Mày nói ra thăm tao, sao không ra?

Thành Thực gãi đầu:

- Xin lỗi nha. Tao và Hữu Quân muốn ra lắm, nhưng không được. Mà, lần đó Thái Lâm đi về, cô ta thay đổi hoàn toàn.

Hỷ Trân không hiểu:

- Là sao?
- Với tao và Hữu Quân, Thái Lâm coi như kẻ thù vậy. Nghe đến tên mày là cô ta điên khùng lên. Thái Lâm rủa mày và Tuấn Tường không còn chỗ để nói. Vài tuần sau đó, cô ta vớ đâu được anh chàng Việt Kiều rồi làm lễ đính hôn luôn.
- Bây giờ, Thái Lâm thế nào?
- Đương nhiên là vui vẻ, nhưng kênh đời lắm. Gặp tao không thèm chào lấy một câu.

Hỷ Trân thở dài:

- Thái Lâm đã chọn hướng đi cho mình, còn tao thì đang mệt mỏi chán chường đây này.
- Sao vậy?

Thành Thực ngấm bần:

- Hình như mày mới vừa khóc? Có chuyện gì thế Hỷ Trân?
- Tao không biết Thái Lâm đã đến gia đình tao nói gì mà mẹ tao giận và cấm không cho tao trở ra Nha Trang nữa.
- Vậy, phải làm sao đây?
- Tao chưa biết nữa. Tao không thể bỏ công việc ngoài ấy, càng không thể xa Tuấn Tường.
- Rắc rối rồi đây. Thái Lâm này cũng thật quá đáng. Đã tìm được hạnh phúc rồi tại sao còn muốn người ta đau khổ chứ? Tuấn Tường còn ở ngoài Nha Trang à?
- Không, anh ấy về chung với tao.
- Hãy gọi cho Tuấn Tường thu xếp đi. Điều cần là phải gặp Thái Lâm, để cô ta giải thích mọi chuyện với bác gái.
- Tuấn Tường nói sẽ đi gặp Thái Lâm.

Thành Thực trấn an:

- Yên tâm đi! Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi. Thượng đế không nỡ chia cắt hai người yêu nhau đâu. Mày đừng buồn nữa.

- Tao thấy mình như một con ngốc vậy. Trong chuyện tình cảm chẳng biết làm gì cả.

- Khi yêu, ai mà chẳng dại khờ.

Thành Thực ghẹo:

- Tao cứ tưởng con tim mày sẽ không rung động nữa khi mối tình đầu đã bị vỡ tan. Sao, hôm nay nhìn người mình yêu sánh bước bên cô gái khác, mày có đau không?

Hỷ Trân nhào người bụm miệng bạn:

- Mày im đi con quý! Bộ muốn tao chết hả?

- Nhưng sự thật là như vậy.

- Không phải. Những ngày tháng ở Nha Trang, tao chợt nhận ra một điều. Thì ra không phải tao yêu mà là ngộ nhận tình cảm từ một người đàn ông quan tâm mình. Tao đã bỏ lại sau lưng kỷ niệm đó và đón nhận người đàn ông tao thật sự yêu. Cho nên hôm nay là tao vui chứ không phải đau khổ.

- Nào ai biết được chữ ngờ. Đúng là thượng đế khéo xe duyên. Mày và Tuấn Tường đẹp đôi lắm. Sau này cưới nhau mặc sức mà làm giàu.

- Giàu đâu chưa thấy, trước mắt đã gặp khó khăn.

- Mày sao... có niềm tin lên một chút đi.

- Tao muốn lắm chứ.

- Điện thoại cầm tay của Hỷ Trân có tín hiệu. Thành Thực nhìn bạn:

- Chàng gọi phải không?

- Hồng biết nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Hỷ Trân áp máy vào tai:

- Alo.

- Là anh đây. Em có khoẻ không? Anh nghe tiếng em lạ lắm.

- Em không sao. Anh đang ở đâu vậy?

- À! Anh ở nhà và đang nhớ em.

- Xạo!

- Thật đó.

- Hôm qua đến giờ, anh không ra khỏi nhà ư?

- Thì có. Chín giờ tối hôm qua, Thái Lâm có hẹn gặp anh.

- Cô ấy đã nói gì?

- Thái Lâm giới thiệu với anh, vị hôn phu của cô ấy. Lâm xin lỗi em về những chuyện mà cô ấy đã gây ra. Cô ấy còn hứa cùng vị hôn phu đến giải thích với bác gái. Hỷ Trân! Mẹ không làm khó em chứ?

- À... không.

- Lễ đính hôn của chị Hai chắc đông khách lắm?
- Vâng.
- Hỷ Trân! Chiều nay chúng ta hẹn gặp nhau ở cửa hàng hoa nghe. Anh nhớ em lắm.
- Chỉ mới có một ngày thôi...
- Mà anh tưởng chừng như thế kỷ.
- Anh dẻo miệng lắm. Nhưng em không hứa chắc, vì công việc ở nhà rất bẽ bộn. Hay là có gì, em gọi lại cho anh.
- Cũng được. Chào em.
- Chào anh.

Hỷ Trân tắt máy. Thành Thực rùng mình:

- Ghê gớm! Mới vắng nhau có mười mấy tiếng đồng hồ mà làm như vắng nhau lâu lắm vậy đó.

Hỷ Trân hắt mặt:

- Mày ganh à?
- Ai thèm. Tao và Hữu Quân chuẩn bị cho một tổ ám riêng rồi.
- Bao giờ?
- Ngày này, nhưng tháng sau.

Thành Thực điểm mặt bạn:

- Tao đã chọn mày làm cô dâu phụ, nhất định lúc đó phải về đây.
- Vậy thì xin chúc mừng. Lúc ấy, mày quên gói thiệp tao cũng đi.
- Nhớ phần quà phải là hai người.
- Cha! Mày định bóc lột tao à?
- Một món quà so với địa vị và tài sản của Văn Tuấn Tường chỉ là con số không.
- Thì ra mày mời bọn tao chỉ là muốn có quà. Thế thì tao không đi.

Thành Thực kéo bạn:

- Ê! Đùa thôi. Bộ giận thiệt hả?
- Mày cho tao đi ăn không mới là bạn.
- Được thôi, nếu như mày thấy thoải mái.

Hỷ Trân và Thành Thực chột nhìn nhau cười.

- Thành Thực này!
- Gì? Bộ thông suốt rồi sao?
- Không phải chuyện đó. Tao không hiểu sao Thái Lâm lại dễ dàng bỏ cuộc trong khi cô ấy nhất định không chịu chia tay với Tuấn Tường. Lúc ở ngoài Nha Trang, khi biết chuyện, Thái Lâm tỏ ra giận dữ lắm. Cô ấy còn nói, không bao giờ tha thứ cho tao và Tuấn Tường.
- Cũng đơn giản thôi. Thái Lâm biết không bao giờ có được tình yêu của Tuấn Tường, nếu cứ níu kéo mãi ai cũng trở nên mệt mỏi. Nói đúng hơn là Thái Lâm đã tình nguyện. Cái gì không phải của mình, thì không bao giờ thuộc về mình. Thôi thì hãy quên đi và bắt đầu lại để tìm một người yêu mình thật sự.
- Chắc chắn Thái Lâm đã tìm được hạnh phúc chưa?

Thành Thực cau mày:

- Mày sao vậy? Lại lo cho Thái Lâm nữa à? Nếu mày cứ như vậy mãi, thì mày sẽ buông rơi hạnh phúc của mày đấy.
- Tao vẫn luôn thấy bất an.
- Suy nghĩ nhiều làm gì khi mọi chuyện hình như đã có kết quả.

Thành Thục kéo tay bạn:

- Ra ngoài với tao. Ở đây mãi, tao không biết mày còn suy nghĩ những gì.

Hai người vừa mở cửa thì gặp ngay Từ Nam.

- Anh Hai!
- Anh Nam!
- À! Thì ra hai người trốn ở trong này.

Hỷ Trân cãi lại:

- Em trốn bao giờ. Tại em hơi bị nhức đầu thôi mà.

Từ Nam quan tâm:

- Giờ thế nào rồi?
- Đỡ hơn trước, em có thể ra ngoài cùng tiếp khách với anh chị.
- Đợi em chắc tiệc tan hết rồi.
- Vậy...

Hỷ Trân nhắc nhở:

- Tối nay, em bị mẹ nắng cho xem.
- Anh nghĩ chắc là không đâu. Mẹ gọi em ở ngoài ấy. Hình như có người tìm em thì phải.

Hỷ Trân hỏi hộp:

- Ai vậy anh Hai?
- Một người đàn ông và một cô gái. Anh thấy cô gái cũng khá quen.

Hỷ Trân và Thành Thục đồng kêu lên:

- Thái lâm!
- Thôi, em muốn biết chính xác là ai thì ra đi.

Thành Thục cùng Hỷ Trân ra phía trước. Hai cô đưa mắt im kiếm bà Bích Dung, song không thấy, nhưng bàn tiệc ở góc phòng thì còn khách thật.

Hỷ Trân và Thành Thục tiến về phía đó. Cùng lúc cô gái quay đầu lại:

- Thái Lâm!

Thái Lâm vui vẻ đứng lên nắm lấy tay Thành Thục và Hỷ Trân:

- Hỷ Trân, Thành Thục - Hai cô bạn của em.

Cô quay sang người đàn ông bên cạnh:

- Công tâm - Vị hôn phu của mình.
- Chào anh.
- Chào hai cô.

Đôi bên gật đầu chào nhau. Thái Lâm riu rít:

- Hai bạn cùng ngồi với mình đi.

Cô nghiêng đầu nhìn Hỷ Trân, Thái Lâm nói:

- Sao hả, ngạc nhiên lắm phải không?

- Ừm.

- Mình đến để chia vui cùng chị Hữu Trân, nhưng mục đích của mình là để gặp bạn.

Hỷ Trân ngây ngô:

- Để làm gì?

Thái Lâm cười:

- Có thật bạn không biết?

- Xin lỗi nha, mình không biết thật.

- Mình mới vừa gặp bác gái? Hỷ Trân! Xin lỗi bạn. Mình quá ích kỷ cũng như không chịu suy nghĩ vô tình làm bạn phải đau khổ.

Công Tâm xen vào:

- Hỷ Trân! Cô bỏ qua cho những hành động nông nổi của Thái Lâm chứ?

- Tôi...

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

- Có những chuyện không thể tha thứ, nhưng cô hãy vì tôi, để lương tâm của Thái Lâm được thanh thản nhẹ nhàng.

Hỷ Trân ngẩng lên nhìn Công Tâm, cô hỏi:

- Anh có yêu Thái Lâm thật lòng không?

Công Tâm quay nhìn Thái Lâm, ánh mắt anh thật nồng nàn tha thiết:

- Vâng. Sự sống của tôi còn được đến hôm nay, là nhờ cô ấy quay về bên cạnh tôi đây.

Thái Lâm phân trần:

- Anh Tâm đã yêu mình từ lúc mình chưa quen Tuấn Tường, nhưng chẳng dám nói, chỉ làm một người đứng bên lề cầu phúc cho Lâm.

Hỷ Trân nắm tay Thái Lâm:

- Sống bên cạnh người mình không yêu, bạn sẽ đau khổ lắm. Thái Lâm à...

- Mình biết bạn muốn nói gì. Nhưng Hỷ Trân à! Tình yêu đâu thể ép buộc được. Sống bên cạnh người yêu mình đã là một điểm phúc của Lâm. Lâm chẳng cầu mong gì nữa? Chỉ cần anh Tâm luôn yêu Lâm là được.

Quay sang Công Tâm, Hỷ Trân trợn mắt:

- Anh hãy dùng tất cả tình thương, tình yêu cho Thái Lâm đó. Bạn tôi mà đau khổ là anh chẳng yên với tôi đâu. Với lại, anh đừng vì những chuyện lúc trước mà xét xử Thái Lâm. Bạn tôi là một cô gái tốt đó.

- Cảm ơn cô. Tôi đã chọn Thái Lâm, thì cũng đã chấp nhận những gì thuộc về cô ấy, tôi sẽ dành hết những gì tốt đẹp nhất cho cô ấy... Hy vọng cô ấy vui là tôi cảm thấy hạnh phúc rồi.

Mắt Thái Lâm đỏ hoe, giọng cô nghèn nghẹn:

- Minh và anh Tâm sẽ tổ chức lễ cưới một ngày gần đây? Lúc đó hai người nhớ đến dự tiệc là được.

Thành Thục hăng hái:

- Đương nhiên rồi. Lễ đính hôn của hai người, bọn này không có mặt. Nhất định đám cưới ăn bù.

- Quyết định vậy đi há.

Hỷ Trân phụ họa:

- Tôi muốn đăng ký tuần trăng mật của hai người.

- Nghĩa là sao?

- Cho tôi đi theo.

Thái Lâm la lên:

- Í! Không được. Chuyện đó kiện à.

Vậy là nụ cười trở lại với họ. Những gút mắc đã được cởi mở, lòng thấy thanh thản và nhẹ nhàng hơn. Tình bạn ngày nào, nay vẫn đẹp.

Thái Lâm nheo mắt:

- Bọn này coi như đã xong. Còn bạn và Tuấn Tường bao giờ đây?

Hỷ Trân đánh trống lảng:

- Gì chứ?

Thành Thục trêu:

- Người ta mới vừa khóc sung cả mắt, Thái lâm không thấy sao?

- Chuyện gì?

- Thì bị "" mẫu hậu "" cấm cung, không cho gặp chàng.

Thái Lâm chợt hiểu, cô đặt tay lên vai bạn:

- Đừng buồn nữa. Mây đen tan hết, nhường lại ánh bình minh rồi.

- Hơi sức đâu mà nghe Thành Thục nói. Nhỏ ấy là chuyên gia bóp méo sự thật đó.

- Ê!

- Ê a gì? Tao nói không đúng sao?

- Vui vẻ rồi phải không?

Hỷ Trân giật mình quay lại:

- Mẹ!

- Bác gái!

Bà Bích Dung thân thiện:

Hỷ Trân! Đưa các bạn vào bàn trong đi, chị Hai của con chuẩn bị cho mấy đĩa rồi.

Thành Thục vỗ tay:

- Cảm ơn bác. Nãy giờ, cháu chỉ có chờ đợi bao nhiêu đó thôi.

Hỷ Trân đứng lên:

- Anh Tâm vào với bọn em nghe.

Đang đi, bà Bích Dung gọi:

- Hỷ Trân!

- Dạ.

- Con còn một người bạn nữa, phải không? Gần đây không? Gọi điện cho cậu ấy đến chơi.

Bà Bích Dung đi khuất từ lâu mà Hỷ Trân vẫn còn ngẩn ngơ. Mẹ nói gì thế?

Thành Thực ôm vai bạn:

- Chúc mừng nha! Bác gái đã đồng ý để mày tiếp tục công việc ở Nha Trang. Nè! Còn không mau bấm số gọi Tuấn Tường đi.

- Nhưng điện thoại tao đã để ở trong phòng.

- Dùng điện thoại của tao nè.

Thành Thực đưa điện thoại cho bạn, cô nheo mắt:

- Vẫn còn đủ tiền để nói chuyện.

Hỷ Trân cười như để cảm ơn bạn. Cô bấm số di động của Tuấn Tường:

- Alô.

- Là em đây.

- Hỷ Trân! Sao số máy điện thoại lạ quá vậy?

- Em đang dùng điện thoại của Thành Thực. Tuấn Tường! Anh đến nhà em ngay bây giờ được không?

Tuấn Tường hơi lo:

- Có chuyện gì xảy ra hả em?

Hỷ Trân ngập ngừng:

- Không... Mẹ muốn anh đến nhà chơi.

- Em nói...

- Anh đừng quá ngạc nhiên. Thái Lâm và vị hôn phu của cô ấy cũng đang ở đây.

Tuấn Tường à lên chột hiệu. Anh bật cười:

- Cảm ơn em.

- Tại sao?

- Cuối cùng mẹ cũng cho chúng ta yêu nhau, phải không?

- Em vui lắm.

- Anh cũng vậy.

Hỷ Trân chột cao giọng:

- Nè! Anh có đến không?

- Ngu sao không đến. Không đến mất vợ sao. Chờ anh nghe... bà xã.

Hỷ Trân tắt máy, khuôn mặt cô rạng ngời hạnh phúc.

Tình yêu ngoài nỗi đau ra, nó vẫn ngọt ngào, và cô đang từng phút uống từng giọt mật ngọt ấy.

""Nỗi đau đã đi qua, còn lại niềm hạnh phúc.

Những lời chúc tốt lành sẽ đến với đôi ta

Tình yêu ơi! Hãy dang đôi cánh biếc

Để ôm trọn vào lòng nỗi nhớ khó phai... ""

Trên sân khấu, hai tấm màn nhung đang từ từ buông xuống. Đôi trai tài gái sắc Tuấn Tường - Hỷ Trân vẫy tay chào mấy sis và cảm ơn tất cả mấy sis đã ủng hộ truyện này.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Đau Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.